

Studii
și
cercetări
LINGVISTICE

ACADEMIA
ROMÂNĂ

BUCUREȘTI 5
Calea 13 Septembrie nr. 13

2 – LXXI – 2020
iulie–decembrie

APAR
2 NUMERE PE AN

**SIMPOZIONUL INTERNAȚIONAL DE LINGVISTICĂ, EDIȚIA A VII-A,
18–19 mai 2018, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”
Editat de Daniela Răuțu, Emanuela Timotin și Monica Vasileanu**

SUMAR

FLORENTINA ARMĂȘELU	Lexicometric and Informational Measures in Political and Literary Corpora	163
GABRIELA PANĂ DINDELEGAN ADINA DRAGOMIRESCU	Un exercițiu de dezambuizare gramaticală: <i>DE A / DE-A</i> Poziția subiectului în interogative directe parțiale și relative în limba română veche	179 189
MĂDĂLINA BOTEZ STĂNESCU	Specializarea și pragmaticizarea deicticului temporal <i>acuși</i> . Aspecte ale utilizării lui în Moldova	199
STELIAN DUMISTRĂCEL, PETRONELA SAVIN ALINA-GEORGIANA FOCȘINEANU	„Proverbele” lui Iuliu Zanne – operă-testimoniu, la Versailles	211
	Elemente ale codului politeții în epoca fanariotă: formule care au ca formant un nume de rudenie oriental	223
MIHAELA-LILIANA DOBRE	Întrebarea retorică în discursul politic de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea	231
NICOLETA NEȘU	Mutații în comportamentul lingvistic al emigranților și raportul limbă maternă – limbă etnică (studiu de caz: aspecte ale limbii române vorbite în comunitatea românească din Italia)	243
CARMEN-IOANA RADU	„De unde până unde” – un conector nonlogic cu valoare pragmatică	255
DANIELA CIOBANU-IONIȚĂ	Discursul raportat în delațiuni. Nota informativă și raportul	265

RECENZII

IULIA MĂRGĂRIT	<i>Limba cărților de bucate românești</i> , de Antonia Ciolac, Emanuela I. Dima, Mariana Neț, Gabriela Petrescu, Teodora Toroipan, coordonator Mariana Neț. București, Editura Academiei Române, 2019, 459 p.	275
CĂTĂLIN DUMITRAȘCU	Gabriela Pană Dindelegan, <i>Dinamică și variație. Studii de gramatică</i> , București, Editura Academiei Române, 2018, 476 p.	283
JOAN LLINÀS SUAU	Vicent Beltran Calvo și Carles Segura-Llopes, <i>Els parlars valencians</i> , Universitat de València, 2017 (ed. a 3 ^a : 2019), 395 p.	285
ALEXANDRU MAREȘ	<i>Cronica lui Constantin Manasses. Partea I. Letopiseșul preaițeleptului Manasses cuprinzând anii de la facerea lumii și ajungând până la domnia lui Nichifor Botaniates</i> . Traducere din slavona mediobulgară, note și indice de nume proprii de Maria Osman Zavera și Olga Stoicovici. Ediție îngrijită și prefață de Dușița Ristin. Partea a II-a. Versiunea în slavona mediobulgară. Text de Ioan Bogdan. Publicare postumă de Ioan Bianu, București, 1922, Editura Universității București, 2015, X p. + 360 p.	286

LEXICOMETRIC AND INFORMATIONAL MEASURES IN POLITICAL AND LITERARY CORPORA

FLORENTINA ARMĂȘELU

Luxembourg Centre for Contemporary and Digital History (C²DH), University of Luxembourg
florentina.armaselu@uni.lu

Cuvinte-cheie: teoria informației, lexicometrie, analiza corpusurilor.

Keywords: information theory, lexicometry, corpus analysis.

1. INTRODUCTION

How can the frequency of word occurrence be interpreted in the context of an informational analysis of textual corpora? To what extent can the word frequency values and distribution serve as indicators of the degree of “surprise”, “certainty” or “informativeness” conveyed by a text? What factors (e.g. language, genre, corpus size) influence these measures? Can digital tools support qualitative assumptions about a text or a collection of texts being more “surprising”, more “predictable” or more “informative” than others? What else can be learned about the texts using this type of analysis? The paper addresses these questions by creating “informational profiles” for samples of multilingual, multi-genre corpora and by building a “digital test bed” to compare the informational measures computed for the selected data.

No unified definition of information exists; it is a “polymorphic phenomenon and a polysemantic concept” that can be “associated with several explanations, depending on the level of abstraction adopted and the cluster of requirements and desiderata orientating a theory” (Floridi 2017: 1). Several information measures have been devised so far (for overviews, see Arndt 2001; Soofi *et al.* 2010; Kowalski 2013). This paper will focus on three measures based on probabilistic models intended to capture the informational particularities of textual corpora.

Within a “mathematical theory of communication”, Shannon (1948: 10, 11) defined the “entropy” of a set of possible events with different probabilities of occurrence as a measure of “how much ‘choice’ is involved in the selection of the event”, “how uncertain we are of the outcome” or, more generally, as a measure of “information, choice and uncertainty”. Thus, entropy was often related to as “surprisal and uncertainty, as a consequence of choice” (Bentz *et al.* 2017a: 1) or was referred to as “measuring information only in terms of the indeterminacy that

it removes” (Marcus 1970: 206).¹ On the other hand, the “informational energy” (Onicescu 1966) of a system with several possible states and corresponding probabilities was considered to provide information on the “degree of organization of a system or the mode of partitioning of its elements” (Sârbu 1999: 69). It was also supposed that it could “be used to quantify the degree of homogeneity of a system or structure” (Preda and Dedu 2015: 28).² Other studies have pointed out a negative correlation in relation to entropy, i.e. “the informational energy decreases when the informational entropy increases” (Marcus 1970: 193).³ In response to the theory of communication, not taking into account “semantic aspects” deemed by Shannon (1948: 1) as “irrelevant to the engineering problem”, a theory of “semantic information” was proposed (Carnap and Bar-Hillel 1952). Within this context, a “semantically related concept of information” (Dretske 1999: 52) was defined, often designated as “informativeness” or “information content” (Floridi 2017; Resnik 1995; Mintz *et al.* 2014), pertaining to the “inverse relationship principle”, i.e. “an increase in available information” corresponds to a “decrease in possibilities, and vice versa” (Barwise 1998: 491). This correlation was also formulated in terms of probability –“as probability [of a concept] increases, informativeness decreases” (Resnik 1995: 449) – or of occurrence frequency – “the informativeness of a concept is inversely dependent on its occurrence frequency: the more frequent a concept, the less informative it is” (Mintz *et al.* 2014: 1).

Various research projects have applied such informational measures to study language-related phenomena. For instance, Shannon (1948, 1951) exemplified the use of n-gram entropy in assessing how well a letter can be predicted in a natural language, such as English, when the n preceding letters are known. Marcus (1970) evaluated first-order entropy and informational energy considering the occurrence frequency of letters to discuss prosodic aspects of a set of poems in Romanian. Bentz *et al.* (2017a) processed large parallel multilingual corpora to analyse word learnability and expressivity across languages based on unigram entropies calculated at word level. Kalimeri *et al.* (2014) compared unigram, bigram and trigram entropy values for word-length representations in Greek and English corpora to examine the sensitivity of these measures to language and text genre. Cisne *et al.* (2010) used lemma-based entropy estimations to illustrate how applications of information theory can prove the validity of editorial principles such as *difficilior lectio potior* (DLP), i.e. “the more difficult reading [is] preferable”, in the reconstruction of ancient texts. Other researchers determined

¹ Ro. “[...] entropia lui Shannon măsoară informația doar sub aspectul nedeterminării pe care ea o elimină [...]” (Marcus 1970: 206).

² Ro. “[...] energia informațională poate fi utilizată pentru a cuantifica gradul de omogenitate al unui sistem sau al unei structuri [...]” (Preda and Dedu 2015: 28).

³ Ro. “[...] energia informațională descrește atunci când entropia informațională crește” (Marcus 1970: 193).

informativeness (or information content)⁴ estimators to measure semantic similarity in IS-A taxonomies (Resnik 1995) or to assess students' reading comprehension through summarisation and predict summary scores for texts from different genres and topics (Mintz *et al.* 2014).

The present study investigates the application of informational measures to characterise textual corpora. Instead of starting from a particular language-related phenomenon to be examined, it focuses on methodological aspects in constructing a digital framework for testing and interpretation that can be used to: (a) discern and compare different factors that may influence this type of characterisation; (b) highlight peculiarities or nuances that may be less apparent in other forms of analysis. Given their low to medium computing complexity, the three measures described above were considered as basic elements in defining the “informational profile” of the corpora to be studied. The paper will discuss various facets of the construction and analysis process related to data selection and preparation, methods and tools applied in computing the measures, and the interpretation of results.

2. DATA SELECTION AND PRE-PROCESSING

To provide a comparative basis for the study, two types of multilingual corpora (in Romanian, French and English) were considered: (1) a selection of minutes of plenary sittings (2004 to 2012) from the Digital Corpus of the European Parliament (DCEP–PV); (2) a selection of poems by three authors (Eminescu, 2011; Hugo, 2009; Rossetti, 2005) from Project Gutenberg. The main selection criteria were related to genre, availability, size, format and language (three languages accessible to the author). The two genres – contemporary political history and literature – were chosen as potentially providing enough contrasting features for the intended research goals and because of the online availability of the texts. A temporal dimension was also taken into account, with texts not considered individually but grouped by year as a basic unit for analysis and comparison both within and across corpora.

The Digital Corpus of the European Parliament (DCEP) is a collection of documents published by the European Parliament⁵ including press releases, minutes of plenary sittings, adopted texts, questions and answers, etc. The corpus⁶ is available for download as full-text documents and as sentence-aligned data, in text-only (TXT) and structured (XML, SGML) formats, in more than 20 languages.

⁴ The two terms are often used synonymously. In this paper, for clarity purposes, the first term will be used.

⁵ <http://www.europarl.europa.eu/portal/en>.

⁶ Number of documents: 1.5 million; number of words: 1.37 billion; 23 languages and 253 language pairs (according to <https://ec.europa.eu/jrc/en/language-technologies/dcep>, last updated: 10/03/2017).

The DCEP–PV samples (TXT) comprised: 708 files, 2004 to 2012, 3,684,871 word tokens⁷ in English; 702 files, 2004 to 2012, 3,866,870 word tokens in French; 504 files, 2007 to 2012, 2,633,585 word tokens in Romanian. The criteria determined various requirements for the selection of data: (1) available in the three languages in TXT or XML format (accepted by TXM⁸, the software used in lexicometric processing); (2) indication of the date (year) in the file name (to create TXM year-based partitions); (3) not extremely large (given TXM data size limitations). Pre-processing was needed to automatically convert the texts to lower case⁹ before they were imported into TXM for statistical analysis.

Project Gutenberg served as a source for the second set of samples. This online repository contains free literary eBooks in more than 50 languages¹⁰ and multiple formats (HTML, EPUB, Kindle and plain text). The samples (TXT) comprised poems by three authors, covering a period of their creative life, with year indications¹¹: 29 poems by Christina Georgina Rossetti from the volume *Goblin Market, The Prince's Progress, and Other Poems* (Miscellaneous Poems), 1848 to 1869, 15,623 word tokens in English; 70 poems by Victor Hugo from *Les contemplations* (books 4–6), 1834 to 1856, 65,496 word tokens in French; 87 poems by Mihai Eminescu from the volume *Poezii* (poems published during the poet's lifetime), 1866 to 1887, 80,368 word tokens in Romanian. The selection was guided by: (1) availability of download as plain text for each of the three languages and corresponding to a comparable period of time (mid- to late 19th century); (2) indication of the year of publication/creation for each poem; (3) text size not too large, to allow semi-automatic pre-processing. Before TXM import, preparation was necessary¹²: heading styles were added to the poems' titles; they were converted to lowercase; the downloaded files were automatically divided into individual files for each poem, with an indication of the year¹³ added manually to the file name.

⁷ Word type as a “unique string of unicode characters (lower case) delimited by non-alphanumeric characters (e.g. white space and punctuation marks)” and word token as “any recurring instance of a specific word type” (Bentz *et al.* 2017b: 3). Tokens or occurrences will also be used synonymously with this meaning. The figures per corpus for both samples (DCEP–PV and Project Gutenberg) are provided by TXM – *Properties* and include punctuation marks as tokens.

⁸ <http://textometrie.ens-lyon.fr/?lang=en>.

⁹ The conversion was performed in batch processing via a Linux virtual machine.

¹⁰ Over 58,000 eBooks, 58 languages (according to <https://www.gutenberg.org/>, last updated: 19.01.2019).

¹¹ This is why poems with the year of creation/publication were selected for the study rather than prose. For the French sample, two poems without this temporal marker were excluded from the selection.

¹² Via Microsoft Word, heading styles, *Change Case*, View – *Outline* mode, saving as *Plain Text*, UTF-8.

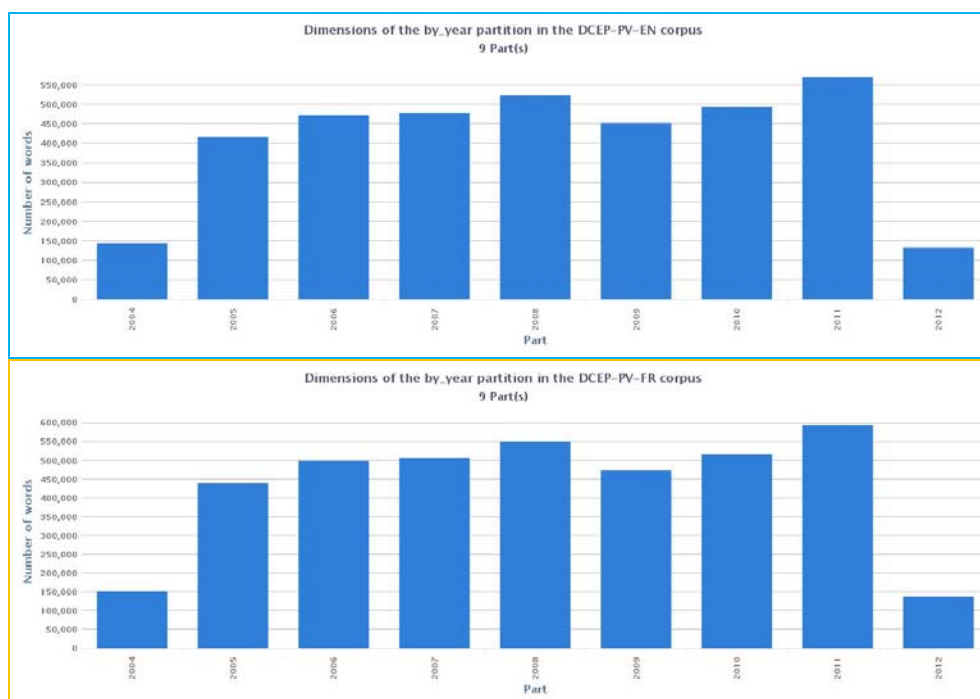
¹³ For English and French, the year was extracted from the beginning/end of the poems; for Romanian, it was taken from the *Tabel cronologic* (Chronological table) included in the volume.

3. LEXICOMETRIC AND INFORMATIONAL ANALYSIS

The six corpora, DCEP-PV and Project Gutenberg samples in English, French and Romanian, were then imported¹⁴ into TXM, an open-source software platform (Heiden *et al.*, 2010) for lexicometric analysis. The texts were part of speech tagged and lemmatised¹⁵ during import. Partitions (TXM User Manual) for each corpus were manually created by year of publication/creation.¹⁶

Figure 1 (a and b) shows the dimension diagrams corresponding to these partitions, with years represented on the horizontal axis and number of word tokens on the vertical axis.

The three DCEP-PV samples (Fig. 1.a) display the minimum and maximum number of word tokens for 2012 (132,840 – EN, 137,663 – FR, 133,071 – RO) and 2011 (570,430 – EN, 593,750 – FR, 568,907 – RO) respectively.

¹⁴ Option TXT + CSV.

¹⁵ Via *Tree Tagger* configured for TXM and language models for English, French and Romanian.

¹⁶ In TXM, *Partition – Assisted* mode. The files corresponding to a certain year were selected to form a group (part) in the partition – the parliamentary documents/poems produced in a year from the considered sample.

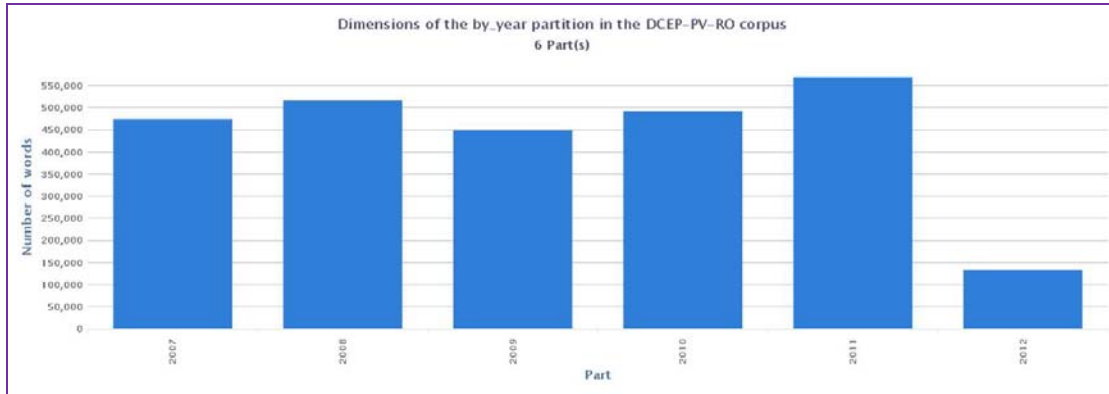
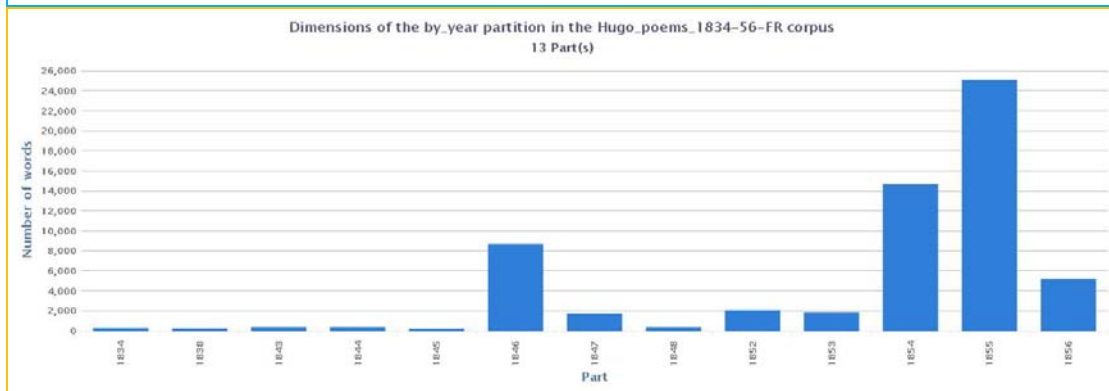
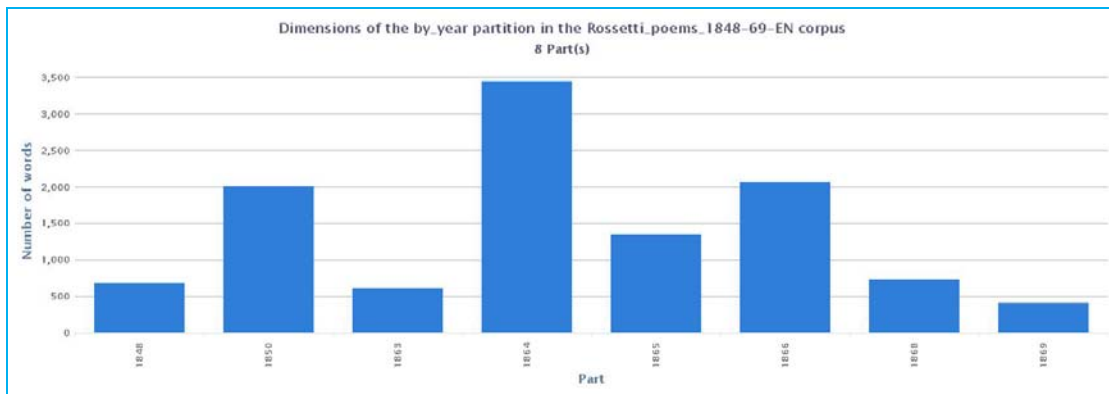

Figure 1.a. TXM year-based partitions by number of word tokens. DCEP-PV samples.

The selection of poems (Fig. 1.b) indicates more variation in size per year, with minimum and maximum values in 1869 (412 tokens) and 1864 (3,446 tokens) (Rossetti-EN), 1845 (229 tokens) and 1855 (25,094 tokens) (Hugo-FR), and 1880 (169 tokens) and 1881 (6,546 tokens) (Eminescu-RO).

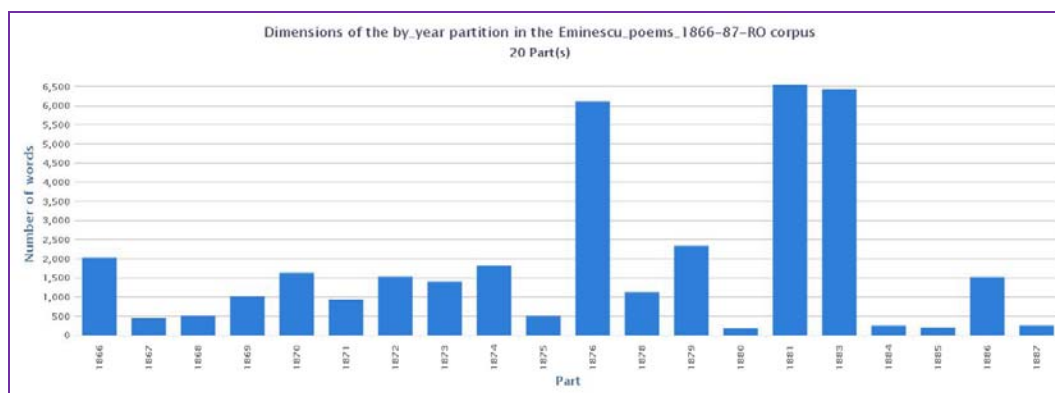

Figure 1.b. TXM year-based partitions by number of word tokens. Gutenberg samples.

The software allowed lexical tables (TXM User Manual) to be computed for each corpus and year partition. For a more general view, lemmas¹⁷, instead of words, were considered for analysis.

Figure 2 presents an extract from the lexical tables for English DCEP-PV (left) and Romanian poems (right), sorted by decreasing order of frequency (second column). The first column in each table contains the lemmas. The other columns display at the top the total number of occurrences from the texts for a year (t), which sums up the individual values corresponding to each lemma. For example, *parliament* (rank 30)¹⁸ occurs 10,913 times in total, 344 times in 2004 and 1,244 times in 2005; the total number of occurrences for 2004 is 91,422, for 2005 is 270,946; *vrea* (en. *want*) (rank 30) occurs 159 times, etc.

DCEP-PV-EN (rank 30-36)					Eminescu's poems-RO (rank 30-36)				
enlemma	Frequency	2004 t=91422	2005 t=270946	2006 t=296733	rolemma	Frequency	1866 t=1218	1867 t=248	1868 t=294
parliament	10913	344	1244	1355	vrea	159	6	0	0
commission	10884	476	1310	1361	cel	146	4	2	0
speak	10307	236	993	1088	ochi	142	2	0	4
following	10007	210	775	888	lume	135	4	2	3
rapporteur	9990	210	1187	1471	cum	134	7	2	2
debate	9360	310	1308	1376	dulce	114	19	8	2

Figure 2. Excerpts from TXM lexical tables by lemma and year.

The lexical tables exported from TXM were imported into Microsoft Excel and augmented with columns to compute the informational measures. Punctuation marks were discarded. The following formulae were used for entropy (1) (Shannon 1948: 11), energy (2) (Onicescu 1966; Marcus 1970: 192) and informativeness (3) (adaptation of Carnap and Bar-Hillel 1952, Dretske 1999: 52 and Floridi 2017: 27):

¹⁷ Canonical forms as in dictionary entries (infinitive for verbs, singular and masculine for nouns, etc.).

¹⁸ TXM also includes punctuation marks in the lexical tables.

$$H = - \sum_{i=1}^N p_i \log_2 p_i \quad (1)$$

$$\delta = \sum_{i=1}^N p_i^2 \quad (2)$$

$$INF = - \sum_{i=1}^N \log_2 p_i \quad (3)$$

where N represents the number of unique lemmas for each part (year), and p_i the probability of lemma of rank i inside a part of the partition.

Table 1 shows the Excel informational measures, sorted by *Frequency* in descending order. The second row builds up the totals for the columns defined as follows: *Units* – lexical units (lemmas); *Frequency* – total occurrences per sample; *t_{y_j}* – total lemma occurrences per year (with y_j symbolising the year); *N_{y_j}* – number of unique lemmas per year; *Entropy_{y_j}*, *Energy_{y_j}*, *INF_{y_j}* – informational measures per year.

Table 1

Excel informational measures table (excerpts DCEP-PV-EN, 2004)

Units	Frequency	t 2004	N 2004	Entropy 2004	Energy 2004	INF 2004
Totals	2,873,421	112,156	5,510	9.374208162	0.013188835	81,249.35965
parliament	10,913	344	1	0.025607329	9.40745E-06	8.348882522
commission	10,884	476	1	0.033444817	1.80123E-05	7.880329513
speak	10,307	236	1	0.018711714	4.42771E-06	8.892504227
following	10,007	210	1	0.01696556	3.50585E-06	9.060901759
rapporteur	9,990	210	1	0.01696556	3.50585E-06	9.060901759
debate	9,360	310	1	0.023491361	7.63974E-06	8.499022871

The texts for a certain year may therefore be considered as “informational systems” with different possible states (lemmas) and different probabilities of occurrence. These probabilities were computed as relative frequencies (see also Marcus 1970: 199), i.e. the absolute frequency of a lemma divided by the total number of lemma occurrences in the texts corresponding to a year. For instance, the lemma of rank 20 in Table 1¹⁹, *parliament*, has a probability (for 2004) calculated as 344 divided by 112,156. Some simplifications were applied. The informational measures were computed for unigrams, single lemmas as independent blocks whose influence on the overall values per sample was considered cumulatively. In reality, words in a text “exhibit short- and long-range correlations” (Bentz *et al.* 2017a: 5), which should involve more complex estimations taking into account more than one item. Each sample was also considered as being characterised by a “closed” vocabulary containing a certain

¹⁹ Different rank from that in Figure 2, as punctuation marks were discarded.

number of unique lemmas that may or may not appear in the different parts (years) of the partition. The lemmas absent from certain parts (frequency and probability 0) were ignored in the logarithmic calculus for the corresponding year.

4. DISCUSSION OF RESULTS

The Excel spreadsheets were also used to draw diagrams and analyse the different factors influencing the measures.

Table 2 presents a snapshot of the informational figures for the two samples. In their cross-linguistic comparison, Bentz *et al.* (2017a: 9) reported that unigram word entropies stabilised at a mean of 9.14 with a standard deviation SD of 1.12 for texts with more than 50K tokens. For the DCEP-PV sample, the unigram lemma entropy varied with average values slightly over that mean for groups of texts per year with more than 50K occurrences, but figures computed at the word level are not yet available for comparison. On the other hand, the Gutenberg selection showed higher variation between minimal/maximal values for the unigram lemma entropy and lower estimates as compared with the DCEP-PV samples.

Kalimeri *et al.* (2014) remarked that unigram, bigram and trigram entropies based on word length are sensitive to language and genre, with literature showing the lowest values and Greek exhibiting higher figures than English. In the current study, the results of the unigram lemma entropy per year indicated sensitivity to genre and language as well, with higher figures for the parliamentary minutes than for the poems, and the lowest values for French as compared with English and Romanian for both political and literary texts. However, it should be noted that the size of the Gutenberg samples was much smaller than the DCEP-PV samples, and testing with larger samples would be needed to allow more general assertions.

Table 2

Minimal, maximal and average informational values²⁰

Sample/ Measure	DCEP-PV			Project Gutenberg		
	EN	FR	RO	EN	FR	RO
H_{\min}	9.37 (2004)	9.08 (2005)	9.74 (2008)	7.09 (1869)	6.41 (1845)	6.13 (1880)
H_{\max}	9.82 (2012)	9.60 (2012)	10.02 (2012)	8.53 (1864)	8.53 (1855)	9.32 (1881)
H_{avg}	9.56	9.30	9.88	7.76	7.34	8.02
δ_{\min}	0.0082 (2012)	0.0107 (2012)	0.0067 (2012)	0.0075 (1866)	0.0139 (1852)	0.0061 (1872)
δ_{\max}	0.0139 (2005)	0.0177 (2005)	0.0116 (2008)	0.0118 (1848)	0.0242 (1856)	0.0196 (1880)
δ_{avg}	0.0122	0.0154	0.0097	0.0099	0.0187	0.0090
INF_{\min}	63,645 (2012)	65,063 (2012)	69,721 (2012)	1,548 (1869)	831 (1845)	608 (1880)
INF_{\max}	172,867 (2008)	174,181 (2008)	193,742 (2008)	9,668 (1864)	36,236 (1855)	24,384 (1881)
INF_{avg}	137,881	139,679	163,005	4,388	8,912	6,834

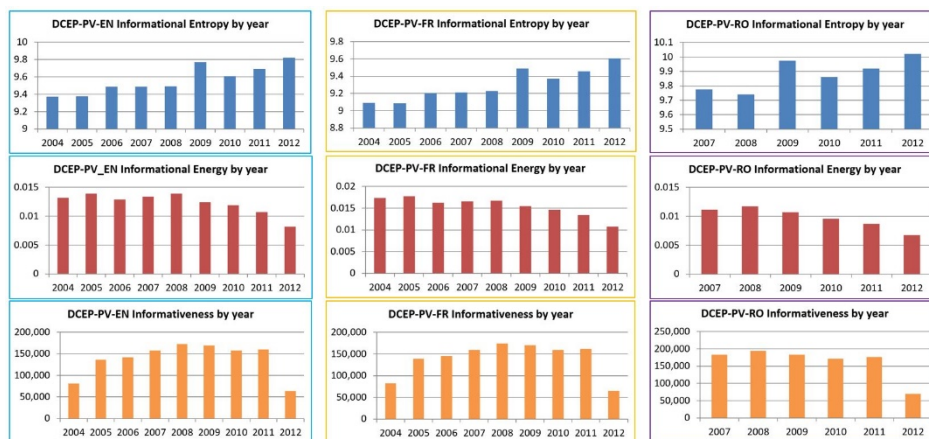
²⁰ For visibility, the values have been truncated at a maximum of four decimals.

The informational energy for lemmas displayed a lower range of values than entropy for both sets of samples. Marcus (1970: 200) reported similar differences between unigram entropy (around 4) and energy (around 0.06) computed for letters and three poems by Eminescu. However, the lemma values for Romanian in this study are higher for entropy and lower for energy than those corresponding to letters observed by Marcus. This can be interpreted in terms of “indeterminacy” related to choice that is higher for lemmas than for letters, which intuitively makes sense. The average energy values for DCEP-PV and Gutenberg exhibited an inverse sequence than that for entropy, i.e. the highest values for French, followed by English and Romanian for both sets of samples. The difference by genre was less clear-cut than for entropy, with lower values for literature in English and Romanian but slightly higher values for the French poems as compared with the parliamentary minutes, an issue that may again be related to the sample size, although further investigation and testing are needed to confirm this. Informativeness values²¹ showed different patterns, with the highest averages for Romanian followed by French and English for DCEP-PV and for French followed by Romanian and English for Project Gutenberg.

Figure 3 illustrates the dependencies of the informational measures (vertical axis) for each sample by year (Fig. 3.a), number of unique lemmas (N) (Fig. 3.b) and total occurrences (t) (Fig. 3.c) (horizontal axis).

The rows 1, 2, 4 and 5 in Figure 3.a show a general tendency of inverse correlation between entropy and energy, as stated in previous studies (Marcus 1970), although not very strict and more discernible for the DCEP-PV samples, of a greater size.

The rows 3 and 6 indicate a similarity with the diagrams from Figure 1 (a, b), representing the corpus dimensions for each year, which suggests a relation between informativeness and the size of the considered samples, as further explained below.

²¹ Not normalised by number of occurrences or unique lemmas.

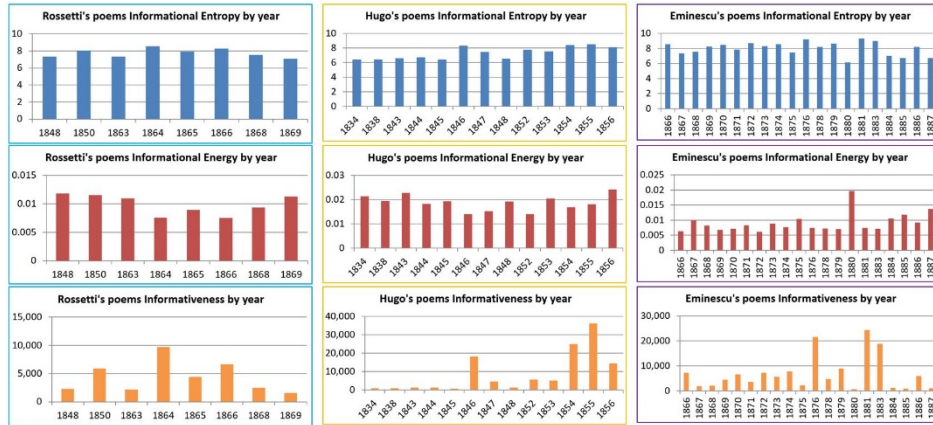

Figure 3.a. Informational measures by year.

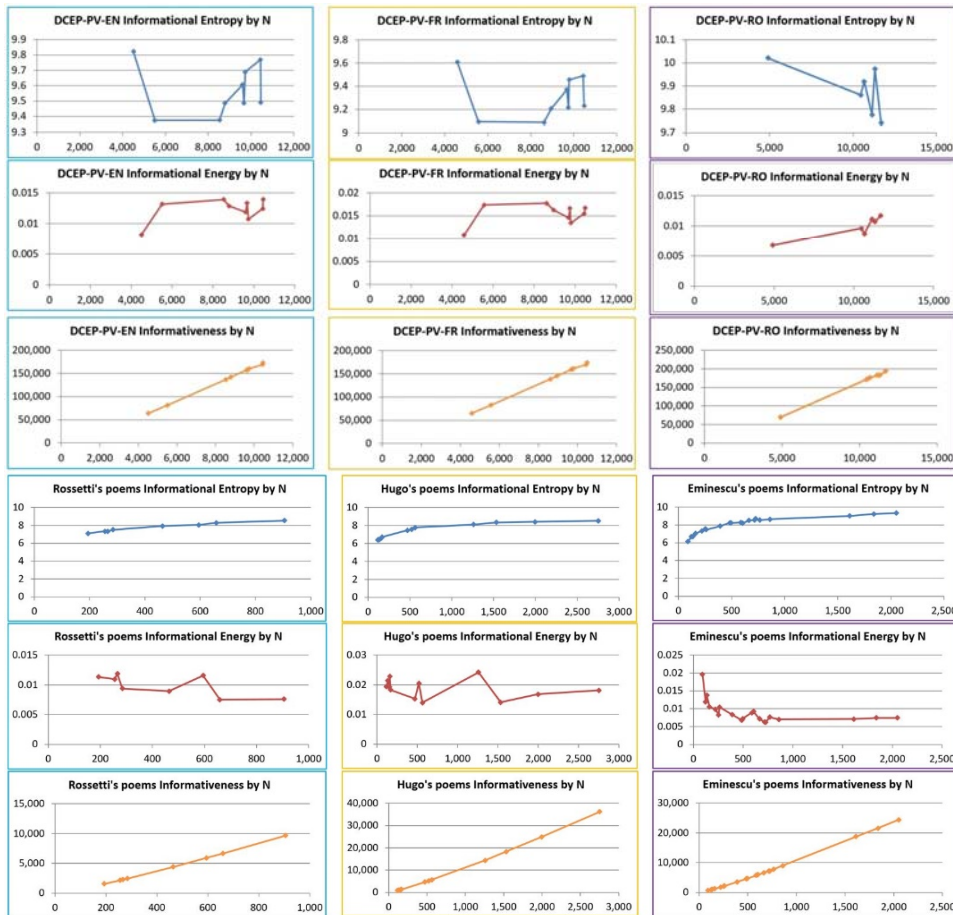

Figure 3.b. Informational measures by unique lemmas (N).

In general, all the three measures displayed sensitiveness to sample size (t), as also observed by Bentz *et al.* (2017a) and Kalimeri *et al.* (2014), and to the number of unique lemmas (N).

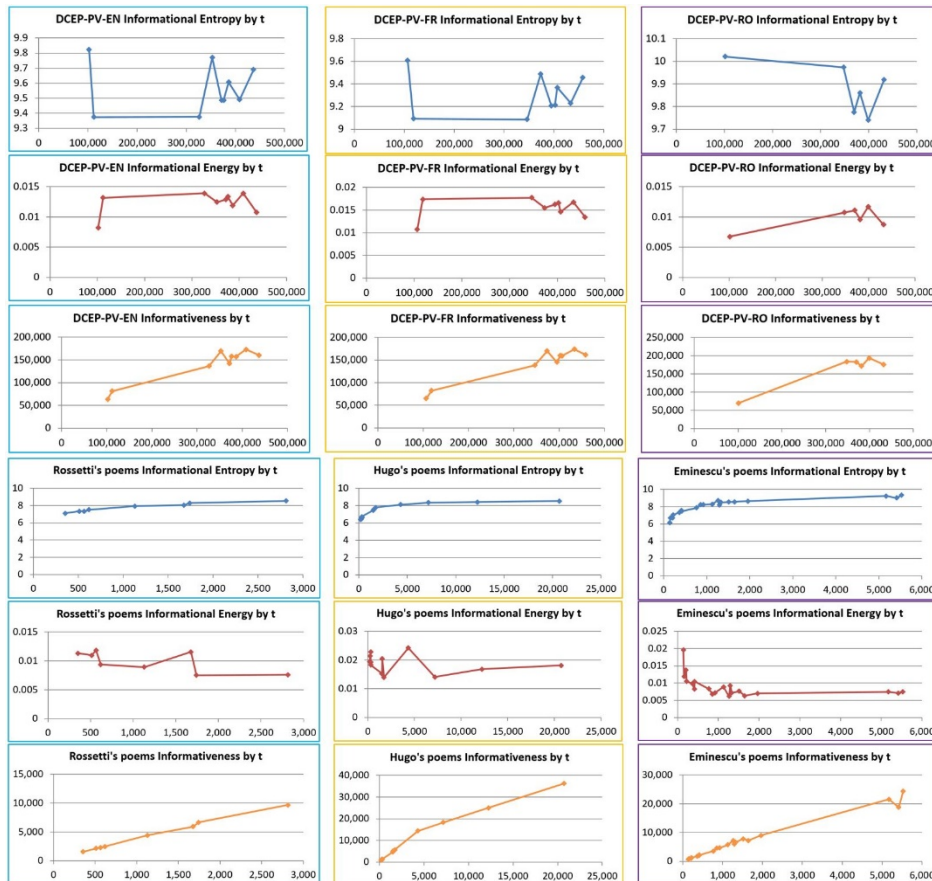

Figure 3.c. Informational measures by total occurrences (t).

Figure 3 (b, c) shows that for DCEP-PV entropy unexpectedly decreased with the increase of t and N , forming a plateau until a certain value (more perceptible for French and English), then starting to increase and alternate between higher and lower values. Variation in the opposite direction was observed for energy, as previously seen in other studies, although not strictly following an inverse shape as compared with entropy. The Gutenberg set displayed a more regular pattern, with entropy generally increasing with t and N (except in a few cases) and energy decreasing although in a less smooth way with some peak values towards the middle. Informativeness exhibited the steadiest tendency, increasing slightly irregularly with t and linearly with N . The latter behaviour might be interpreted as

indicating that texts containing a higher number of unique lemmas or richer “vocabularies” are more informative.

Yet what is responsible for such a variation of entropy/energy (decreasing/increasing) with t and N (increasing) as mentioned before? The fact that entropy and energy achieved maximal/minimal values for uniform probability or frequency distribution (the case with equal probabilities corresponds to the most uncertain situation) has been previously stated (Shannon 1948, Kalimeri *et al.* 2014, Marcus 1970, Sârbu 1999). A closer look at particular values from the two sets of samples might provide an explanation related to this observation. For instance, the steep decrease in entropy for DCEP-PV (EN) in Figure 3 (b, c, first cells top left) ($H_{2012} = 9.82$; $H_{2004} = 9.37$) corresponds to an increase in t and N ($t_{2012} = 102,181$, $N_{2012} = 4,510$; $t_{2004} = 112,156$, $N_{2004} = 5,510$). An examination of the parliamentary files for these years revealed duplicates (in separate files and in the minutes) of the “attendance register” listing the attendees’ names for 2012. These duplicates seem to influence the mid-rank frequencies and eventually determine a higher entropy value, and more “surprisal” related to the choice of lemmas (see Fig. 4).

Kalimeri *et al.* (2014) and Bentz *et al.* (2017b) showed that different types of n -gram probability and word/lemma frequency distributions can be used to examine entropy differences and cross-linguistic phenomena across text corpora for various genres and languages. Figure 4 (left) presents a comparison of the lemma frequency distributions computed for 2004 and 2012, with $\log_{10}(\text{frequency})$ ²² represented on the vertical axis and the frequency rank²³ on the horizontal axis. While mid-rank frequencies for 2012 are slightly higher, the diagram shows fewer values in the low frequency ranks than for 2004 (a shorter “tail”) (a possible influence of size, as well), which may indicate less “informative” content for 2012 ($INF_{2012} = 63,645$, $INF_{2004} = 81,249$).

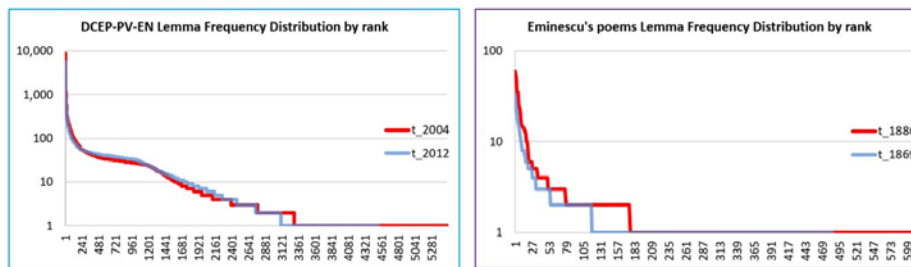

Figure 4. Frequency distribution comparison, $\log_{10}(\text{frequency})$ per frequency rank.

²² The logarithmic scale was used for a better visibility of the curves to be compared.

²³ With rank 1 representing the most frequent lemma in the sample, rank 2, the second most frequent, etc.

A similar analysis for poems by Eminescu corresponding to 1869 (*Amicului F. I., Junii corupti, La moartea principelui Stirbey*)²⁴ and 1886 (*La steaua, Nu ma intelegi, Scrisoarea V*)²⁵ showed decreasing entropy ($H_{1869} = 8.25$; $H_{1886} = 8.21$) for increasing t and N ($t_{1869} = 857$, $N_{1869} = 484$; $t_{1886} = 1295$, $N_{1886} = 604$). The frequency distribution comparison for this case (Figure 4, right) indicates lower values in high frequency ranks for 1869 than for 1886, which can be interpreted as less “predictability” associated with lemma choices and thus higher entropy. However, the 1886 group appears to be more “informative”, as it contains a longer “tail” of low rank frequency lemmas (possibly also due to size). A close reading of the 1869 and 1886 poems may confirm or disconfirm these hypotheses.

5. CONCLUSION AND FUTURE WORK

The paper presented a methodology for building “informational profiles” based on three measures, entropy, energy and informativeness, and a “test bed” to apply them to the analysis of multilingual, multi-genre corpora. It was shown that an open-source platform for lexicometric processing and a spreadsheet application may be used for such a purpose. The results highlighted various factors influencing the measures (e.g. corpus size, genre and language, and word frequency distribution) and some structural and stylistic particularities of the studied samples. Further testing is needed, e.g. for bigram and trigram analysis to take into account word correlations in context or to experiment with larger literary corpora and other genres so as to be able to make generalisations.

Acknowledgement. The author would like to thank Sarah Cooper, from the Language Centre of the University of Luxembourg, for English proofreading.

BIBLIOGRAPHIC REFERENCES

- Arndt, C., *Information Measures: Information and its Description in Science and Engineering*, Berlin Heidelberg, Springer-Verlag, 2001.
- Barwise, J., “Information and Impossibilities”, *Notre Dame Journal of Formal Logic*, Volume 38, Number 4, Fall 1997, https://projecteuclid.org/download/pdf_1/euclid.njfl/1039540766.
- Bentz, C., D. Alikaniotis, M. Cysouw, R. Ferrer-i-Cancho, “The Entropy of Words–Learnability and Expressivity across More than 1000 Languages”, *Entropy*, 19, 275, 2017a, <https://www.mdpi.com/1099-4300/19/6/275>.
- Bentz, C., D. Alikaniotis, T. Samardžić, P. Buttery, “Variation in Word Frequency Distributions: Definitions, Measures and Implications for a Corpus-Based Language Typology”, *Journal of*

²⁴ En. *To my friend, F.I., Corrupt youths, On the death of Prince Stirbey.*

²⁵ En. *To the star, You don't understand me, Letter V.*

- Quantitative Linguistics 24, no. 2–3 (3 July, 2017): 128–62, 2017b, <https://doi.org/10.1080/09296174.2016.1265792>.
- Carnap, R., Y. Bar-Hillel, “An Outline of a Theory of Semantic Information”, *Technical Report No. 247*, Cambridge, Massachusetts, Research Laboratories of Electronics, Massachusetts Institute of Technology, 27 October 1952.
- Cisne, J. L., R. M. Ziomkowski, S.J. Schwager, “Mathematical Philology: Entropy Information in Refining Classical Texts’ Reconstruction, and Early Philologists’ Anticipation of Information Theory”, PLoS ONE, 5(1), 13 January 2010, <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0008661>.
- Digital Corpus of the European Parliament (DCEP), <https://ec.europa.eu/jrc/en/language-technologies/dcep>, downloaded from: <https://wt-public.emm4u.eu/Resources/DCEP-2013/DCEP-Download-Page.html>, document date: 11 March 2015.
- Dretske, F. I., *Knowledge and the Flow of Information*, The David Hume Series, Philosophy and Cognitive Science Reissues, CSLI Publications, 1999.
- Eminescu, M., The Project Gutenberg eBook, *Poezii*, Release Date: 18 February 2011, <http://www.gutenberg.org/ebooks/35323>.
- Floridi, L., “Semantic Conceptions of Information”, In *The Stanford Encyclopedia of Philosophy* Edward N. Zalta (ed.), Spring 2017 Edition, <https://plato.stanford.edu/archives/spr2017/entries/information-semantic/>.
- Heiden, S., J-P. Magué, B. Pincemin, 2010, “TXM: Une plateforme logicielle open-source pour la textométrie – conception et développement”. In Sergio Bolasco, Isabella Chiari, Luca Giuliano (eds.), *Proc. of 10th International Conference on the Statistical Analysis of Textual Data – JADT 2010*, Vol. 2, pp. 1021-1032, Rome, Edizioni Universitarie di Lettere Economia Diritto, <https://halshs.archives-ouvertes.fr/halshs-00549779/fr/>.
- Hugo, V., The Project Gutenberg eBook of *Les contemplations*, v 2–2, Release Date: 29 August 2009, <http://www.gutenberg.org/ebooks/29844>.
- Kalimeri, M., V. Constantoudis, C. Papadimitriou, K. Karamanos, F. Diakonos, H. Papageorgiou, “Entropy analysis of word-length series of natural language texts: Effects of text language and genre”, *International Journal of Bifurcation and Chaos in Applied Sciences and Engineering*, 22, 2014, https://www.researchgate.net/publication/259783179_Entropy_analysis_of_word-length_series_of_natural_language_texts_Effects_of_text_language_and_genre.
- Kowalski, A. M. (ed.), *Concepts and Recent Advances in Generalized Information Measures and Statistics*, Bentham Science Publishers, 2013.
- Marcus, S., *Poetica matematică*, Bucharest, Editura Academiei Republicii Socialiste România, 1970.
- Mintz, L., D. Ștefănescu, S. Feng, S. K. D’Mello, A. C. Graesser, “Automatic assessment of student reading comprehension from short summaries”. In J. Stamper, Z. Pardos, M. Mavrikis and B. M. McLaren (eds.), *Proceedings of the 7th International Conference on Educational Data Mining (EDM 2014)*, pp. 333–334, 2014.
- Onicescu, O., “Energie informationnelle”, *Comptes Rendus Acad. Sci. Paris*, 263, 1966, 22, 841–842, cited in Marcus (1970).
- Preda, V., S. Dedu, *Octav Onicescu – Omul și opera. Restituiri: contribuții la dezvoltarea cercetării economice Entropia informațională în economie*, preliminary version, Bucharest, Academia română, Institutul Național de Cercetări Economice, SSN: 2285 – 7036 INCE – CIDE, 2015, <http://www.studii-economice.ro/2015/seince151027.pdf>.
- Resnik, Ph., “Using information content to evaluate semantic similarity in a taxonomy”, *JCAI’95 Proceedings of the 14th international joint conference on Artificial intelligence*, Montreal, Quebec, Canada, 20–25 August 1995, Volume 1, San Francisco, Morgan Kaufmann Publishers Inc., pp. 448–453, 1995, <https://arxiv.org/pdf/cmp-1g/9511007.pdf>.
- Rossetti, C. G., The Project Gutenberg eBook of *Goblin Market, The Prince’s Progress, and Other Poems*, Release Date: October 26, 2005, <http://www.gutenberg.org/ebooks/16950>.
- Sârbu, C., “Information Energy And Its Application”, In Allen Kent, James G. Williams (eds.), *Encyclopedia of Computer Science and Technology*, Volume 41, Supplement 26, *Application*

of Bayesian Belief Networks to Highway Construction to Virtual Reality Software and Technology, pp. 67–81, CRC Press, 1999.

Shannon, C. E., “A Mathematical Theory of Communication”, Reprinted with corrections from *The Bell System Technical Journal*, Vol. 27, pp. 379–423, 623–656, July, October 1948, <http://math.harvard.edu/~ctm/home/text/others/shannon/entropy/entropy.pdf>.

Shannon, C. E., “Prediction and Entropy of Printed English”, *The Bell System Technical Journal*, January 1951, https://www.princeton.edu/~wbialek/rome/refs/shannon_51.pdf.

Soofi, E. S., H. Zhao and D. L. Nazareth, “Information measures”, In *Wires Computational Statistics*, Volume 2, Issue 1, January/February 2010, John Wiley & Sons, Inc., 2010, <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/abs/10.1002/wics.62>.

TXM User Manual, Version 0.7 A, LPHA, February 2018, <http://textometrie.ens-lyon.fr/files/documentation/TXM%20Manual%200.7.pdf>.

LEXICOMETRIC AND INFORMATIONAL MEASURES IN POLITICAL AND LITERARY CORPORA

Abstract

The paper presents a method for corpus-based informational analysis, using an open source platform for lexicometric processing and a spreadsheet application. This type of study may serve in illustrating the factors that influence informational measures such as entropy, energy and informativity, and in detecting certain structural or stylistic particularities of the analysed corpora.

MĂSURI LEXICOMETRICE ȘI INFORMAȚIONALE ÎN STUDIUL CORPUSURILOR POLITICE ȘI LITERARE

Rezumat

Articolul prezintă o metodă de analiză informațională a corpusurilor, folosind o platformă *open source* pentru procesarea lexicometrică și un program de calcul tabelar. Rezultatele arată că un astfel de studiu poate fi util în ilustrarea factorilor care influențează măsurile informaționale de tip entropie, energie și informativitate, și în detectarea anumitor particularități de ordin structural sau stilistic ale corpusurilor examinate.

UN EXERCİȚIU DE DEZAMBUizare GRAMATICALĂ: *DE A / DE-A*

GABRIELA PANĂ DINDELEGAN

Institutul de Lingvistică al Academiei Române „Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”,
Facultatea de Litere, Universitatea din București
g_dindele@yahoo.com

Cuvinte-cheie: ambiguitate, dezambiguizare, română modernă, română veche, indexare, utilizări diferite.

Key-words: ambiguity, disambiguation, modern Romanian, old Romanian, indexation, different usages.

Scopul acestui articol este de a inventaria și a dezambiguiza diversele utilizări ale secvenței *de a/de-a*, secvență încărcată de mare ambiguitate, a cărei valoare este imposibil de precizat în afara unui context dat.

1. PREPOZIȚIE COMPUSĂ ÎN STRUCTURA LOCUȚIUNILOR ADVERBIALE ȘI PREPOZIȚIONALE

1.1. Ca prepoziție compusă, **DE-A₁** se folosește cu pronunție monosilabică (cu diftong, ceea ce se marchează prin cratimă, [de-a]) și intră în structura a numeroase locuțiuni adverbiale: *de-a berbeleacul, de-a binelea, de-a bușilea, de-a cufundul, de-a curmezișul, de-a dreapta, de-a dreptul, de-a dura, de-a fir a păr, de-a gata, (pe) de-a-ntregul, de-a latul, de-a lungul, de-a-ndăratelea, de-a-ndoaselea, de-a pururea/pururi, de-a rostogolul, cu de-a sila, de-a stânga, de-a surda, de-a valma* (pentru româna actuală, vezi lista în DOOM²: 210).

De observat componența locuțiunilor adverbiale, care includ pe ultimul loc o formă adesea „articulată”, fie un articol propriu-zis atașat unui nume, cu formă de masculin/neutru (*de-a-ntregul, de-a rostogolul*) sau de feminin (*cu de-a sila*), fie o formă omonimă cu articolul, atașată unui adverb (*de-a pururea*).

Tiparul descris aici este vechi în limbă (1a-i); unele actualizări vechi ale tiparului (sau variante ale lui) sunt abandonate astăzi (vezi *de-a firea* „cu adevărat”, *de-a laturea* „într-o latură”, varianta *de-a valoma* „claie peste grămadă”, *de-a tocma* „întocmai”, *de-a mâna* „la îndemână”).

- (1) a. Sînt **de-a firea** ierbi bune de leac și sînt lăsate de Dumnezeu toate (CC¹.1567: 85^v)
b. Plăcu **de-a firea** lu faraon acest cuvânt, și tuturor slugilor sale (PO.1582: 111)

- c. Călugăria ce să face cu **de-a sila** (PA.~1630: 191)
- d. Și pe tătari au început a-i călca și-a-i pune a lucra la cetate **de-a valma** cu creștini (NL.~1750-66: 158)
- e. toată câtă iaste au vândut Radu Hârsescul **de-a valoma** cu partea Dumei (DÎ.1597-600: XVI)
- f. nice împotriva vrăjmașilor noștri cu noi **de-a laturea** nu va sta (Cron.1689: 101)
- g. Precum să veade luminat **de-a rândul** în Scriptură (AD.1722-5: 241/2^f)
- h. întru Hristos iubiț fraț și **de-a tocma** slujitori (AD.1722-5: 6/7^v)
- i. Să nu te amestici la lucrurile care nu ți să cuvin **de-a mână** (Bert.1774: 11^v)

1.2. Ca prepoziție compusă, **DE-A₁** apare și în structura locuțiunii adjectivale arhaice *de-a firea*¹ (2a-j), cu glosări diverse, majoritatea din registrul calităților pozitive (cu referire la aspectul fizic, la originea socială, la calitatea umană etc.), locuțiune dispărută din româna modernă.

- (2) a. cu 5 marturi, oameni **de-a firea** și credincioși și de rudă bună (PA.~1630: 136)
- b. Iară când vor fi marturi mult, celor mai **de-a firea**, acelora să să mai creadă cuvântul (PA.~1630: 164)
- c. Pentru ruda cea bună și **de-a firea**, cum nu să cade nemăruî să să laude (PA.~1630: 378)
- d. iară de va fi om **de-a firea**, atunce să-i taie capul (Prav.1646: 67/116)
- e. Și fiind muiarea frumoasă și **de-a firea** o au îndrăgit împăratul (Cron.1689: 167)
- f. dentr-atâtea boiari harnici și de rudă bună și învățați și **de-a firea** nu să află să ia împărăția (Cron.1689: 197)
- g. au fost frumoasă și în față și la trup, (...) au fost cuvioasă și **de-a firea** (Cron.1689: 245)
- h. căsătorindu-să cu o **de-a firea** și de cinste femeie (DVS.1682-6: 121^f)
- i. Acesta svânt era foarte **de-a firea** și faieș la față (DVS.1682-6: 97^f)
- j. că mai **de-a firea** sânt, că nice unul nu e (...) a căroră au tată-său, au moșu-său, au stremoșu-său, au tatăl stremoșu-său, au cevaș mai în sus care să nu fie fost au sârbu, au grec, au altcevaș neam strein, au măcar armean (...) (CIst.1700-50: 55^v)

De remarcat că exemplele cu locuțiune adjectivală aparțin zonei Moldovei, exceptând ultimul exemplu (din CIst.1700-50; trebuie totuși specificat că textul CIst.1700-50 include atât elemente lexicale din zona sudică, cât și elemente din zona nordică; vezi Dragomir 2006: 13-18). Este și motivul pentru care locuțiunea adjectivală în discuție circulă și sub forma fonetică moldovenească *de-a hirea* (3a-c). Pentru calitatea de locuțiune adjectivală, pledează trăsături clare precum: se coordonează cu alt adjectiv/locuțiune adjectivală (2a,c,e-h, 3a-c); primește mărci de gradare (2b,i).

¹ De observat că grupul *de-a firea* apare în româna veche cu mai multe utilizări omonimice, toate ieșite ulterior din uz: (i) cu valoare adverbială modală ((1a,b); vezi înregistrarea construcției în PO (Gafton, Arvinte 2007: 396)); (ii) cu valoare adjectivală (2a-j); (iii) ca grup analizabil, incluzând infinitivul lung *firea* cu valoare verbală, ca în: „mers-au **de-a firea** în ceri și șade a-dereapta Tatălui” (CC¹.1567: 235^f); „că se lepădase **de-a firea** supt rimleni” (MC.1620: 41^f); vezi *infra*, §2. De notat că puține dicționare (vezi TDRG: 167) înregistrează utilizarea ca locuțiune adjectivală a grupului *de-a firea*.

- (3) a. Acesta fericit părinte era (...), **de-a hirea** de frâmsește și de stat, și de vârtute (DVS.1682–6: 57^v)
 b. că era mare și **de-a hirea**, și cinsteș, și faiș la față (DVS.1682–6: 245^v)
 c. Deci Gaiani era bătrână, iară Ripsimii era tânără și **de-a hirea**, și frumoasă (DVS.1682–6: 38^v)

1.3. Încă din limba veche¹, câteva dintre grupurile analizate sub §1 se pot utiliza și prepozițional (**DE-A₂**), introducând un complement cu formă de genitiv/posesiv (4a–d). În caz de elipsă a complementului, regentul ajunge să funcționeze adverbial (4e,f), iar informația complementului este recuperată contextual. Variația adverb – prepoziție² caracterizează și alte formații românești (mai noi și mai vechi), care apar, ca și locuțiunile cu **de-a**, cu aceeași formă în ambele utilizări (vezi *deasupra* – adverb: *Locuiește deasupra* vs *deasupra* – prepoziție: *Locuiește deasupra garajului*; vezi *de-a dreapta/de-a stânga* – adverb vs *de-a dreapta/de-a stânga* – prepoziție).

- (4) a. a ședea **de-a dreapta** și **de-a stânga** lu **Hristosu** (CC².1581: 90/18)
 b. **de-a dreapta judecătorului**³ dreptu a sta (CC².1581: 7/3)
 c. iară a ședea **de-a dreapta mea** și **de-a stânga mea** (CC².1581: 89/35)
 d. Au putem sta **de-a aleanul** voiei lui Dumnedzeu? (PO.1582: 135)
 e. nimea are a ședea **de-a dreapta** și **de-a stânga** (CC².1581: 90/22)
 f. Iată hitleanii și păcătoșii pune-i-va **de-a stânga** (CC².1581: 38/4)

1.4. Prepoziția compusă **DE-A₃** intră în componența unui grup nominal utilizat într-un context fix (verbul *a se juca* sau numele *jocul*), context în care grupul prepozițional dobândește următoarele caracteristici: (i) introduce un complement cu un comportament de substantiv propriu; (ii) introduce un complement obligatoriu determinat, așa cum indică prezența articolului hotărât, fie la singular, fie la plural; (iii) complementul are citire predicativă, exprimând o predicție „de denotație”⁴ (5a–c). Tiparul este înregistrat târziu în limbă⁵ (vezi prima înregistrare la Eminescu; (5a)), iar, în limba actuală, se limitează la câteva clișee lexicale (5b), cu posibilități de extindere în limbajul colocvial (5c).

- (5) a. se jucau **d-a cărțile** (Eminescu, în DLR: 191)

¹ Adoptând periodizarea curentă din literatura lingvistică românească (vezi ILRL: 52–53), „româna veche” acoperă perioada cuprinsă între începutul secolului al XVI-lea și sfârșitul celui de al XVIII-lea, mai precis între 1521, anul primului text original scris în română și păstrat în întregime, și 1780, anul tipăririi celei mai importante gramatici românești vechi (S. Micu și Gh. Șincai, *Elementa linguae daco-romanae sive valachicae*), an considerat, conventional, ca început al românei moderne.

² Vezi Pană Dindelegan [1992] 2018: 310.

³ În locul genitivului flexionar și al posesivului, poate apărea construcția prepozițional-analitică cu marca *de* (*de-a dreapta de menre*, PH, în Densusianu [1938] 1961: 116).

⁴ Vezi Pană Dindelegan [2007] 2018: 366.

⁵ Înregistrarea târzie nu înseamnă obligatoriu și apariție târzie.

- b. a se juca **de-a prinselea, de-a v-ați ascunselea, de-a puia-gaia, de-a baba oarba, de-a hoții și vardistii, de-a doctorul, de-a mama și tata, de-a vacanța**
 c. a se juca **de-a ortografia, de-a ziaristica** (internet)

2. GRUP DE DOUĂ PREPOZIȚII: **DE** – COMPLEMENTIZATOR + **A** – MARCĂ DE INFINITIV

Ca grup de două prepoziții (**DE A₄**), alcătuit din prepoziția **de** + marca morfosintactică a infinitivului **a**, are o pronunție curent bisilabică (cu hiat: [de.a]), dar DOOM² indică, pentru un „tempo rapid al vorbirii”, și posibilitatea pronunției cu diftong. Tiparul se realizează cu diverși regenți: (i) cu regent adjectival (6a) și, mai rar, cu regent verbal (6c) sau adverbial (6b); (iii) cu regent nominal, din clasa nominalilor abstracte, fie un nominal abstract de proveniență verbală sau adjectivală (6d), fie un abstract generic (6e).

- (6) a. apt **de a** munci, capabil **de a** munci, dator **de a** câștiga, gata **de a** pleca, vinovat **de a** fi mințit
 b. Este departe **de a** accepta
 c. Încetează **de a** face, Reușește **de a** munci, Se roagă **de a** fi primit, Se teme **de a** pleca
 d. dorința **de a** pleca, plăcerea **de a** citi, teama **de a** se îmbolnăvi; posibilitatea **de a** reuși
 e. faptul/ideea/modul **de a** lucra

În cadrul construcției, **de** apare în diverse ipostaze sintactice; avem în vedere faptul că este o diferență între *se apără de a nu fi prins*, *se teme de a pleca*, cu prepoziția **de** regizată de verb, și *încetează de a face*, *reușește de a munci*, *se roagă de a fi primit*, unde apariția lui **de** nu are nicio legătură cu regentul, acesta funcționând ca un complementizator gramaticalizat, atașat suplimentar mărcii infinitivale **a** (vezi natura facultativă a lui **de**: *se teme (de) a pleca*, *reușește (de) a face*). Găsim aici un semn suplimentar că **a** s-a specializat ca marcă morfologică a infinitivului, iar, pentru conectarea grupului infinitival, se apelează la a doua marcă, cu rol exclusiv sintactic.

Istoria tiparului este veche în limbă. În limba veche, tiparul are utilizare extinsă, realizându-se frecvent cu un infinitiv lung cu valoare verbală (vezi și Gafton, Arvinte 2007: 323; Nedelcu 2013: 42–57). Grupul de două prepoziții are ca regent fie un verb (7a–g), fie un adjectiv (8a–f), fie un nominal (9a–c). Cu regent verbal și adjectival, prepoziția **de** introduce un complement, context în care **de** este delexicalizat (fără informație semantică) și gramaticalizat. În relație cu un nume, **de** introduce fie un complement al numelui (9a), fie un modificator al acestuia (9b,c), în funcție de caracteristicile numelui regent (vezi și Nedelcu 2013: 50–52). Mai rar, pe lângă verbe de mișcare, prepoziția introduce un circumstanțial final (7f,g), situație în care **de**, mai puțin gramaticalizat, își păstrează sensul original lexical de finalitate („pentru a”).

- (7) a. Ca stătu de-a grăirea (CC¹.1567: 110^v)
 b. Iară deaca încetă de-a grăirea (CC².1581: 330/30)
 c. Lepădară-se de-a avearea pre Hristosu Isusu împărat și Dumnezeu (CC².1581: 415/20)
 d. Că nu ne gonește pre noi, nici ne apără de-a lucrarea (CC².1581: 220/5)
 e. au vrut înceta de-a le aducerea (NT.1648: 547/298^t)
 f. mers-au de-a firea în ceri și șade a dereapta Tatălui (CC¹.1567: 235^t)
 g. ce umerele sale le plecă de-a purtarea povară (PO.1582: 49/15)
- (8) a. și sânt buni numai de-a cearea milă (CC¹.1567: 64^v)
 b. și gata vomu putea fi de-a meargerea (CC².1581: 174/16)
 c. să fie curat și destoinic de-a slujirea lui Dumnedzău (PA~1630: 218)
 d. Iară sluga unui sutaș era bolnav de-a murirea (NT.1648: 225/75^v)
 f. vreadnic de-a să nădăjdui (CDict.1691–7: 262)
- (9) a. Nu sânt așa evreianele, cumu-s muierile eghiptiiane, că iale au mândrie de-a moșirea (PO.1582: 137)
 b. Acumu e vreama de-a lucrarea și de-a semănarea (CC².1581: 335/33)
 c. acolo n-avea nărodul apă de-a bearea (PO.1582: 174)

În româna modernă, tiparul cu *de a/de-a* și-a restrâns utilizarea, în locul grupului [Prep + Inf] extinzându-se construcția cu un conjunctiv. De remarcat că utilizările actuale cu infinitivul și prepoziția *de* (10a–c) aparțin cu predilecție registrului cult, ceea ce permite presupunerea că s-au menținut în limbă și prin contribuția modelelor romanice recente (*c'est important de, c'est utile de, s'occupe de, capable de, coupable de, apte de; le désir de, la nécessité de, la possibilité de* + Inf):

- (10) a. Este important/util (**de**) **a**, se ocupă **de a**
 b. capabil(ă) **de a**, apt(ă) **de a**, interesat(ă) **de a**, preocupat(ă) **de a**, vinovat(ă) **de a**
 c. dorința **de a**, interesul **de a**, necesitatea **de a**, posibilitatea **de a**, preocuparea **de a**, teama/temerea **de a**

3. SECVENȚĂ APARTINÂND UNUI GRUP NOMINAL COMPLEX PARTITIV

3.1. Secvența **DE-AI₅ (-ALE)** apare drept component într-un grup nominal complex partitiv, incluzând prepoziția partitivă *de* (vezi și Pană Dindelegan [2012] 2018; Giurgea 2013: 99–100). Secvența este ocurentă în două variante sintactice partitive: **A**, cu centrul nominal lexicalizat, realizat ca substantiv, pronume sau numeral, deci cu sintagma partitivă completă (11a–c), și **B**, cu centrul nominal elidat, apărând numai cu doi termeni ai sintagmei partitive (12a,b):

A. [_{GN} Sb/Pro/Num [_{GPrep} [**de-** [_{GPro} **ai/ale** [_{GGen/Pos} Sb/Pro]]]]]]

- (11) a. Au reușit [un candidat de-ai noștri] și [un candidat de-ai directorului]
 b. Au reușit [unul de-ai noștri] și [unul de-ai directorului]
 c. Au reușit și [cinci de-ale noastre], și [cinci de-ale directorului]

B. [_{GN} Ø [_{GPrep} [**de** [_{GPro} **ai/ale** [_{GGen-Pos} Sb/Pro]]]]]]

- (12) a. Au reușit și [**de-ai noștri**]_s, și [**de-ai directorului**]_s
 b. Au cumpărat [**de-ale guri**]_{CD}

Ca trăsături comune ale celor două tipare apar: (i) conservarea prepoziției **de** cu valoare partitivă, valoare curentă în româna veche, dar dispărută din româna modernă¹, unde, pentru aceeași valoare, se folosește prepoziția partitivă specializată (*dintre*); (ii) utilizarea cu formă de plural a complementului prepoziției **de**, plural cerut de valoarea partitivă² a prepoziției și marcat în forma pronominalului *ai, ale (de-ai noștri, de-ale guri, de-ale carnavalului)*; (iii) prezența componentului *ai, ale* cu valoare pronominală.

Trăsăturile diferențiatore provin din elipsa centrului nominal, ceea ce are ca efect, pentru **B**: (i) pierderea tiparului sintactic prototipic prepoziției, care, în construcția dată, rămâne legată numai la dreapta de complementul său, nu și la stânga, de regentul său; (ii) apariția grupului prepozițional partitiv în poziții argumentale de subiect (12a) și de complement direct (12b), preluând funcțiile componentului elidat; (iii) pierderea referinței anaforice a pronominalului *ai/ale*, care, în absența antecedentului, ajunge să aibă referință variabilă. Deși neanaforic, componentul *ai/ale* se utilizează cu formă flexionară variabilă (m.pl. vs f.pl.), păstrând variabilitatea din structurile primare și stabilind un „acord” cu un regent subînțeles (contextual sau situațional). Este și explicația pentru care tiparul a dat naștere unor construcții cu sensuri convenționalizate: *de-ai casei* „membrii familiei”, *de-ai noștri* „prieteni”, *de-ale guri* „ceva de mâncare”.

Ambele tipare sunt vechi în limbă; vezi, pentru limba veche, realizări ale tiparului **A** în 13(a–d) și ale tiparului **B** în (14a,b):

- (13) a. ca unui învățătoriu de-ai ovreailoru (CC².1581: 291)
 b. nece o dzisă de-ale meale (CS₁.1601–post1619: 2^v)
 c. Iară Lazaru nemica de-ale iadului nu spuse (CC².1581 : 98/16)
 d. Și au grăit omeni de-i noștri cu dănșii (SB.1601: 69/11–12)
- (14) a. strângând oști și [**de-ai săi**]_{CD} (CLM.1700–50: 171^v)
 b. când va cădea cineva în boală, au [**de-ai casei**]_s, au măcar și streinii (AAM.1713: 23^v)

¹ De notat că este singura construcție actuală care conservă valoarea partitivă a prepoziției **de**.

² În mod curent, complementul partitiv are formă de plural (*unul dintre mai mulți*), excepție făcând complementele realizate prin grupuri prepoziționale cu substantive colective (*unul din clasă/din obște/din grup/din colectiv*).

3.2. Un tipar omonim cu (13–14) apare în exemple ca (15), unde *de* nu funcționează ca prepoziție partitivă, ci apare ca regim al unui guvernor verbal ((*vei să scapi de*)).

(15) De judecata ta n-ai scăpat și **de-a** lui Dumnezeu vei să scapi? (Mărg.1691: 36^v)

3.3. Dar construcția partitivă a dezvoltat și o variantă cu pronominalul *a* invariabil, explicabilă ca particularitate flexionară dialectală a articolului/pronominalului *a(l)*, utilizat, dialectal, ca invariabil (cu unica formă *a*).

Tiparul este înregistrat încă din textele vechi, pentru aceleași zone dialectale în care și astăzi *a* se folosește ca invariabil (aria nordică a țării: Moldova și Transilvania, mai puțin Țara Moșilor); vezi (16a–c): *câțiva de a_{Inv}*, *lucru de a_{Inv}*, *un aprod de a_{Inv}*.

- (16) a. au venit și Tâlmaci păharnicul cu **câțiva de a** lui Ștefan vodă (CLM.1700–50: 306^v)
 b. fiecă **lucru de-a** besearcii (ȘT.1644: 53)
 c. un **aprod de-a** acelu domnișor (CLM.1700–1750: 288^v)

3.4. Dar nu toate construcțiile cu pronominalul *a* la singular au aceeași explicație; cele mai multe apar și ca modificare a semanticii prepoziției *de* (**DE–A₆**). Odată cu slăbirea valorii partitive a lui *de* („unul dintre”), valoare care dispare din româna modernă, se dezvoltă o nouă valoare, una „a calității” („unul de tipul, de felul”)¹. Cele două valori coexistă în româna actuală, manifestându-se prin două tipare sintactico-semantice distincte: unul „partitiv”, folosit cu pluralul (17a), și unul nepartitiv „al calității”, folosit cu singularul (17b). În anumite construcții, este evidentă, încă din limba veche, ambiguitatea construcției cu *de*, care poate fi interpretată ca *de* partitiv sau ca *de* „al calității” (vezi (18): „dintre cei mici” sau „de felul celor mici”).

- (17) a. o cunoștință **de-ale** mele, o prietenă **de-ale** mele
 b. o idee **de-a** mea, o prietenă **de-a** mea
- (18) Om **de cei** mici, ce nu mai cresc sau surd și mut sau nebun, mărturia acestora nu să crede (PA.~1630: 163)

Extinderea tiparului cu singularul (17b) a avut și un alt punct de sprijin, și anume: interferența cu tiparul prototipic nonpartitiv (19), unde posesivul postpus apare acordat cu regentul, ceea ce atrage și posibilitatea acordului cu singularul. Din acest amestec s-a putut întări și tiparul analogic hibrid (17b).

- (19) o prietenă/o idee **a mea**

¹ Vezi Frâncu 1983.

4. ÎN RELAȚIE CU UN NUMERAL ORDINAL

În relație cu numeralul ordinal (**DE-A₇**), prepoziția *de* apare fie ca legând numeralul de un regent nominal (20a), unde *de* funcționează drept conector specializat pentru componenții unui grup nominal, fie ca servind la adverbializarea grupului numeral (20b). Tiparul este restrâns la câteva construcții fixe, răspândite în registrul popular și dialectal (20c).

- (20) a. nevestă **de-a doua**
 b. însurat **de-al doilea**
 c. Și a luat-o de la bărbatu-s-ola și-a măritat-o dupe altu, după un băiat, **de-a doua** (DGDS II: 37)

Construcția este înregistrată și în româna veche, cu aceleași contexte sintactice, fie ca legând numeralul de un nominal regent (21a,b), fie ca adverbializând grupul numeral (21c,d), ultima fiind o construcție mai extinsă decât astăzi. Diferențele, atunci când apar, privesc forma numeralului (vezi (21a)), nerealizarea acordului (21c), conservarea numeralului ordinal moștenit *primul*, *prima* (vezi și Arvinte, Gafton 2007: 301–302) (21d,e). O construcție precum (21f) indică rolul celor doi *de*, fiecare introducând un modifier legat de alt nume regent (*muncă de-a vs zi de-a*).

- (21) a. iaste acmu **de al patrul** anu de când n-au dat căpitanul seama (DÎ.1599: XIX)
 b. când dau de poartă câte **de al doilea** florint (DÎ.1599: XIX)
 c. Nu așa, drag tată, că-i cesta născutul **de-a prima** (...)? (PO.1582: 131)
 d. că Manasei era născut **de-a prima** (PO.1582: 130)
 e. Aceasta lună fie la voi luna **de-a prima** (PO.1582: 159)
 f. muncă **de de-a doaoa** zî, de o zî și jumătate (CDicț.1691–7: 467)

5. CONCLUZII

Secvența în discuție, deși are un corp fonetic redus, apare cu utilizări multiple, variind între funcționarea ca prepoziție compusă și ca grup de două componente, dintre care numai primul funcționează prepozițional, în timp ce al doilea este fie marcă a infinitivului, fie pronominal într-o structură complexă partitivă, fie component al numeralului ordinal. Utilizările multiple sunt vechi în limbă, iar diferențele în raport cu limba veche sunt minime, limitate la frecvența de apariție a unui tipar sau la forma complementului pe care grupul analizat îl introduce.

SURSE

- AAM.1713¹, Antim Ivireanul, *Așezământul Mănăstirii Antim*. Ed.: Antim Ivireanul, *Opere*, ed. G. Ștrempel, București, Minerva, 1972.
- AD.1722–5, Antim Ivireanul, *Didahii*. ed.: Antim Ivireanul, *Opere*, ed. G. Ștrempel, București, Minerva, 1972.
- Bert.1774, *Bertoldo*, editat de M. Georgescu, București, Minerva, 1999 (Cele mai vechi cărți populare în literatura română, 3).
- CC¹.1567, Coresi, *Tâlcul evangheliilor și molitvenic românesc*, ed. V. Drimba, București, Editura Academiei Române, 1998.
- CC².1581, Coresi, *Evanghelie cu învățătură*, vol. I, *Textul*, ed. S. Pușcariu, Al. Procopovici, București: Socec, 1914.
- CDict.1691–7, Teodor Corbea, *Dictiones latinae cum valachica interpretatione*, ediția Alin-Mihai Gherman, CLUSIUM, 2001.
- CLM.1700–50, Miron Costin, *Letopiseșul Țării Moldovei*. Ed.: M. Costin, *Opere*, ed. P. P. Panaitescu, București, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, 1958.
- Cron.1689, *Cronograf tradus din grecește* de Pătrașco Danovici, ed. G. Ștrempel, 2 vol., București, Minerva, 1998.
- CS.1580–619, *Codex Sturdzanus*, studiu filologic, studiu lingvistic, ediție de text și indice de cuvinte de Gheorghe Chivu, București, Editura Academiei Române, 1993.
- DÎ, *Documente și însemnări românești din secolul al XVI-lea*, text stabilit și indice de Gheorghe Chivu, Magdalena Georgescu, Magdalena Ioniță, Alexandru Mareș și Alexandra Roman-Moraru; introducere de Alexandru Mareș, București, Editura Academiei, 1979.
- DGDS I–III, Maria Marin (coord.), Ion Ionică, Maria Marin, Anca Marinescu, Iulia Mărgărit, Teofil Teaha, *Dicționarul graiurilor dacoromâne sudice*, vol. I–III, București, Editura Academiei Române, vol. I: 2009, vol. II: 2010, vol. III: 2011.
- DLR, Academia Română, *Dicționarul limbii române. Serie nouă, D–E, J–Z*, București, Editura Academiei Române, 1965–2010.
- DOOM², *Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române*, Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”, Ioana Vintilă-Rădulescu (coord.), ediția a II-a, București, Editura Univers Enciclopedic.
- DPar.1683, Dosoftei, *Parimiile preste an*, Iași 1683, ediție critică de M. Ungureanu, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2012.
- DVS.1682–6, Dosoftei, *Viața și petrecerea sfinților*, text îngrijit, notă asupra ediției și glosar de Rodica Frențiu, Cluj, Editura Echinox, 2002.
- Mărg.1691, *Mărgăritare* (București), Ioan Gură de Aur, *Mărgăritare*, ed. R. Popescu, București, Editura Libra, 2001.
- MC.1620, M. Moxa, *Cronograf, Cronica universală*, ed. G. Mihăilă, București, Minerva, 1989.
- NL.~1750–66, Ion Neculce, *Letopiseșul Țării Moldovei și O samă de cuvinte*, ed. Iorgu Iordan, București, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, ed. a II-a, 1959.
- NT.1648, *Noul Testament* (Bălgrad /Alba Iulia). Alba Iulia, Editura Reîntregirea, 1998.
- PA.~1630, Eustratie Logofătul, *Pravila aleasă*, ediție stabilită de Alin-Mihai Gherman, București, Editura Academiei Române, 2018.
- PH.1500–10, *Psaltirea Hurmuzaki*, ed. I. Gheție și M. Teodorescu, București, Editura Academiei Române, 2005.

¹ Articolul preia modalitatea de siglare din SOR, și anume: sigla este urmată de anul tipăririi/transcrierii textului. Semnul ~ urmat de an (de exemplu NL.~1750–66) arată că scrierea datează dintr-o perioadă apropiată, anterioară sau posteroară anului respectiv sau perioadei respective de redactare sau de transcriere.

- PO.1582, *Palia de la Orăștie*, text stabilit și îngrijire editorială de Vasile Arvinte, Ioan Caproșu și Alexandru Gafton, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2005.
- Prav.1646, *Carte românească de învățătură, 1646* (Iași), ed. Colectivul pentru vechiul drept românesc condus de acad. A. Rădulescu, București, Editura Academiei, 1961 (Adunarea izvoarelor vechiului drept românesc scris, 6)
- SB, Al. Rosetti, *Scrisori românești din arhivele Bistriței (1592–1638)*, București, Casa Școalelor, 1944.
- ȘT.1644, *Șapte taine a beserecii, Iași, 1644*. Ed. I. Mazilu, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2012.
- TDRG, H. Tiktin, *Rumänisch-Deutsches Wörterbuch, 2.*, überarbeitete und ergänzte Auflage von Paul Miron, Otto Harrassowitz. Wiesbaden, 1986.

BIBLIOGRAFIE

- Densusianu [1938] 1961, Ovid Densusianu, *Istoria limbii române*. I, II, Ed. rom.: J. Byck (ed.), București, Editura Științifică.
- Dragomir 2006, Otilia Dragomir, „Studiu filologie, studiu lingvistic” la *Istoria Țării Românești, atribuită stolnicului Constantin Cantacuzino*, București, Editura Academiei Române.
- Frâncu 1983, C. Frâncu, „Vechimea și răspândirea construcției partitive de tipul *un prieten de-al meu*”, *Limba română* 32, 1, 15–23.
- Gafton, Arvinte 2007, Alexandru Gafton 2007, Vasile Arvinte, *Palia de la Orăștie*, II. *Studii*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”.
- Giurcea 2013, Ion Giurcea, *Originea articolului posesiv-genitiv «al» și evoluția sistemului demonstrativelor în română*, București, Editura Muzeului Național al Literaturii Române.
- ILRL, I. Gheție (ed.), *Istoria limbii române literare Epoca veche (1532–1780)*, București, Editura Academiei Române, 1997.
- Nedelcu 2009, Isabela Nedelcu, *Categoria partitivului în limba română*, București, Editura Universității din București.
- Nedelcu 2013, Isabela Nedelcu, *Particularități sintactice ale limbii române în context romanic. Infinitivul*, București, Editura Muzeului Național al Literaturii Române.
- Pană Dindelegan [1992] 2018, G. Pană Dindelegan, „Eterogenitatea logico-semantică a adverbului și a prepoziției”, în *Dinamică și variație. Studii de gramatică*, București, Editura Academiei Române, 304–312.
- Pană Dindelegan [2007] 2018, G. Pană Dindelegan, „Sintaxă și semantică: pozițiile «predicative»”, în *Dinamică și variație. Studii de gramatică*, București, Editura Academiei Române, 358–368.
- Pană Dindelegan [2012] 2018, G. Pană Dindelegan, „Sintagma partitivă în limba veche”, în *Dinamică și variație. Studii de gramatică*, București, Editura Academiei Române, 77–87.
- SOR, Gabriela Pană Dindelegan (ed.), *The Syntax of Old Romanian*, Oxford, Oxford University Press, 2016; trad. rom., *Sintaxa limbii române vechi*, București, Univers Enciclopedic Gold, 2019.

AN EXERCISE OF GRAMMATICAL DISAMBIGUATION: *DE A / DE-A*

Abstract

In this article, we aim to describe and disambiguate the grammatical usages of a “small” particle (displaying a reduced phonetic body) which shows great ambiguity (*de a / de-a*). The particle in question is used in three different ways: as a compound preposition and as a sequence of two prepositions with different usages (see **1** and **2**); as a sequence made up of a complex partitive nominal phrase (see **3**); as a sequence related to the structure and usages of the ordinal numeral (see **4**). We describe the usages in the present-day language, which are further compared to the corresponding usages in the old language. The disambiguation process is conducted by indexation, each grammatical usage being associated with a different index.

POZIȚIA SUBIECTULUI ÎN INTEROGATIVE DIRECTE PARȚIALE ȘI RELATIVE ÎN LIMBA ROMÂNĂ VECHĂ

ADINA DRAGOMIRESCU

Institutul de Lingvistică al Academiei Române „Iorgu Iordan – Al. Rosetti” /
Facultatea de Litere, Universitatea din București
adina.dragomirescu@lingv.ro

Cuvinte-cheie: poziția subiectului, limba română veche, propoziții relative, propoziții interogative, Grupul Topic.

Keywords: subject positions, old Romanian, interrogatives, relative clauses, Topic Phrase.

1. INTRODUCERE

În acest articol vor fi analizate structurile de tipul [cuvânt interogativ/ relativ + subiect (pronominal) + verb], negramaticale în româna actuală, dar atestate sporadic în româna veche:

- (1) a. *De unde tu vii?* (BB.1688: 220)
b. **De unde tu vii?* (rom. actuală)

În alte studii, tiparul a fost analizat pentru istroromână (2) (Costea, Dragomirescu și Nicolae 2017, Dragomirescu și Nicolae 2018) și pentru româna vorbită în Republica Moldova (3) (Costea, Dragomirescu și Nicolae 2017, Costea 2018).

- (2) a. *Iuva tu meri?* (TC: 61)
unde tu mergi
b. *Ce tu plânji?* (TC: 21)
de.ce tu plângi
c. *Cum voi zicēț de noi?* (SF: 168)
cum voi ziceți de noi
d. *Ĉe io știu?* (SF: 138)
ce eu știu
e. *cârle l-av ăntrebăt ĩuve ĩe mēre* (SP: 131)
care l-a întrebat unde el merge
f. *Șa-i bire, cum tu spuri* (TC: 10)
așa=e bine cum tu spui
- (3) a. *Când tu reușești?* (ro. mold., Facebook, 16.04.2017)

- b. *Mamă, cân voi az dornit?* (ro. mold., TDNis: 85)
 c. *și-ntreabă cum așala câine-o mușcat-o* (ro. mold., TDNis: 68)

În timp ce istroromâna acceptă numai subiect pronominal (cu statut de clitic subiect) în această poziție, în româna vorbită în Republica Moldova este posibilă și apariția unui subiect exprimat prin grup nominal complex (3c).

2. SITUAȚIA DIN LIMBILE ROMANICE

Limbile romanice prezintă variație sub următoarele aspecte: există diferențe între interogativele parțiale directe și cele indirecte, apar diferențe legate de tipul de subiect acceptat în această poziție (pronominal vs nominal) și diferențe de gramaticalitate legate de cuvântul interogativ (vezi Dragomirescu și Nicolae 2018).

În interogațiile directe, tiparul este imposibil în majoritatea limbilor romanice:

- (4) a. **Qué Pedro compró?* (sp.)
 b. **Que Pierre a acheté?* (fr.)
 c. **Que o Pedro comprou?* (pt. eur.)
 d. **Che Piero ha comprato?* (it.) (Zubizarreta 2001)
 e. **Ce Petre a cumpărat?* (ro.)

În interogațiile indirecte, apar diferențe semnificative între limbile romanice (vezi Goodall 1993; Barbosa 2001; Zubizarreta 2001). În catalană, spaniolă, dacoromâna standard și, marginal, în italiană (5), structura cu subiect nominal plasat între cuvântul interogativ și verb este negramaticală, pe când franceza și portugheza europeană (6) atestă acest tip de construcție. În franceză, deși structura este posibilă în interogative indirecte (6a), este negramaticală în interogativele directe atunci când subiectul este exprimat prin grup nominal cu centru substantiv (7a,b), dar posibilă cu subiect pronominal (7a', b') (Poletto și Pollock 2004).

- (5) a. *Me pregunto a quién (*Juan) busca (Juan).* (sp.) (Zubizarreta 2001)
 'Mă întreb pe cine caută Jean'
 b. *No sé que (*en Joan) farà (en Joan)* (cat.) (Barbosa 2001)
 'Nu știu ce va face Joan'
 c. *Mă întreb pe cine (*Ion) caută (Ion).* (ro.)
- (6) a. *Je me demande qui Jean cherche.* (fr.) (Zubizarreta 2001)
 'Mă întreb pe cine caută Jean'
 b. *Sabes quando (a Maria) chegou (a Maria)* (pt. europ.) (Barbosa 2001)
 'Știi când a ajuns Maria?'
- (7) a. ?**Qu Yves va?* a'. *Qu il va?*
 'Unde merge Yves?' 'Unde merge el?'
 b. ?**Qui Paul a vu?* b'. *Qui t'as vu?*
 'Pe cine a văzut Paul?' 'Pe cine ai văzut?'

Dacă se iau în calcul varietățile regionale, situația este și mai complicată. În spaniola din Caraibe, mult discutată sub acest aspect în bibliografia de specialitate, atât subiectul pronominal (8), cât și cel exprimat prin grup nominal (9) pot apărea între cuvântul interogativ și verb (Gutiérrez-Bravo 2008, Suñer 1994). În bibliografie, apar diferențe de interpretare/acceptare a exemplelor: pentru Ordóñez și Olarrea (2006), numai subiectul pronominal (8) este permis în aceste structuri. În interogativele cu grupuri interogative complexe, constrângerea nu este respectată (10) (Zubizarreta 2001). Structurile sunt posibile și în română (11), chiar cu subiect nominal.

(8)	a.	<i>Qué tú quieres?</i>	(sp. car.)	(Gutiérrez-Bravo 2008)
	b.	<i>Qué quieres tú?</i>	(sp. standard)	
	c.	<i>Tú [qué quieres]?</i>	(sp. standard)	
		‘What do you want?’		
(9)		<i>Qué Ivan dijo de eso?</i>	(sp. car.)	
		‘Ce a spus Ivan despre asta?’		
(10)		<i>A cuanta gente María invitó a la fiesta?</i>	(sp.)	(Zubizarreta 2001)
		‘(Pe) Câtă lume a invitat Maria la petrecere?’		
(11)		<i>Pe care dintre ei (?Ion) l-a chemat aici (Ion)?</i>	(ro.)	

O idee recurentă în literatura consacrată subiectului este aceea că între varietățile romanice există diferențe semnificative de gramaticalitate a structurilor. Goodall (2004) a realizat o evaluare graduală a structurilor din spaniolă cu subiect plasat între cuvântul interogativ și verb [1 = complet negramatical; 5 = perfect], principalele concluzii la care a ajuns fiind că elementul interogativ are un rol semnificativ și că elementele de tip ‘de ce?’ acceptă în cea mai mare măsură să fie urmate de subiect.

(12)	a.	<i>Qué Juan leyó en la biblioteca?</i>	Valoare medie: 2.130
		‘Ce a citit Juan în bibliotecă?’	
	b.	<i>A quién María vio en el parque?</i>	Valoare medie: 2.478
		‘Pe cine a văzut Maria în parc?’	
	c.	<i>Dónde Ana compró el periódico?</i>	Valoare medie: 2.957
		‘De unde a cumpărat Ana ziarul?’	
	d.	<i>Cuándo José escribió la carta?</i>	Valoare medie: 3.043
		‘Când a scris José scrisoarea?’	
	e.	<i>Por qué Miguel trabaja tanto?</i>	Valoare medie: 4.783
		‘De ce muncește Miguel așa de mult?’	
- (Goodall 2004: 107)

Teoretic, diferențele mari legate de gradul de acceptare din partea vorbitorilor, mai exact faptul că structurile cu ‘de ce’ au un grad mult mai mare de acceptare, se corelează cu o diferență structurală între ‘de ce’ și alte cuvinte interogative/relative: ‘de ce’ este introdus (prin *Merge*) în structura sintactică direct într-o poziție din periferia stângă (Hornstein 1995, Rizzi 2001, Shlonsky și Soare

2011 i.a.), în timp ce celelalte cuvinte interogative ajung în periferia stângă prin deplasare.

3. DATELE DIN LIMBA ROMÂNĂ (VECHE)

În română, sunt atestate cele trei tipuri de structuri, cu diferențe de gramaticalitate pentru româna actuală: pentru interogativele parțiale directe (13), plasarea subiectului după cuvântul interogativ este negramaticală, cu posibila excepție a interogațiilor cu *de ce*, care sunt acceptate de unii vorbitori (13c). Pentru interogativele parțiale indirecte (14), gradul de gramaticalitate pare a fi mai ridicat, structurile cu *de ce* (14c) fiind complet gramaticale, mai ales dacă subiectul este sub focus contrastiv. Propoziții relative cu aceleași elemente de relație sunt însă gramaticale fără excepție (15).

- (13) a. **Unde Ion ajunge?*
 b. **Cum tu reușești?*
 c. ?*De ce voi plecați?*
- (14) a. **Mă întreb unde tu mergi.*
 b. ?*Mă întreb cum tu reușești.*
 c. *Mă întreb de ce el/Ion poate face asta.*
- (15) a. *Ăsta e locul unde tu nu poți ajunge.*
 b. *M-a amuzat momentul când Ion a căzut pe scări.*
 c. *E de admirat felul cum el s-a descurcat.*

3.1. INTEROGATIVE PARȚIALE DIRECTE ÎN ROMÂNĂ VECHE

Pentru româna veche (perioada de la primele texte atestate, încheiată convențional în 1780; vezi Gheție 1997: 52–53), vom separa numai interogativele parțiale directe de relative (în care includem și interogativele indirecte). Între acestea nu sunt diferențe sintactice majore (vezi și Shlonsky și Soare 2011: 652).

În româna veche, structura nu este frecventă și pare a fi circumscrisă anumitor texte. Între cuvântul interogativ și verb intervine cel mai adesea un subiect pronominal. Cuvintele interogative care acceptă această topică sunt *unde* (16), *cum* (17), (*spre*) *ce* (18), *pentru ce*, *derept ce*, *ce* toate cu sensul „de ce” (19)

- (16) a. *Și zise lui David: „De unde tu vii?”* (BB.1688: 220)
 b. *„De unde ești tu?”* (BB.1688: 220)
- (17) a. *Iară cum eu să mă încetez preste voi nimica?* (BB.1688: 372)
 b. *Sămânța lui Avraam sântem și nimănui n-am slujit nitiodinioară. Cum Tu zici că „Slobozi veți fi?”* (BB.1688: 820)
 c. *Noi am auzit den Leage că Hristos rămîne în veac, și cum Tu zici că trebuie a Să înălța Fiiul Omului?* (BB.1688: 824)
 d. *Și cum tu zici: „Arată-ne noao pre Părintele?”* (BB.1688: 825)

- e. *Și cum noi auzim fieștecarele cu a noastră limbă de fealiu cu carea am născut?* (BB.1688: 832)
- (18) *Și spre ce noi șădem?* (BB.1688: 498)
- (19) a. *și pentru ce tu pui laț sufletului meu ca să-l omori pre el?* (BB.1688: 217)
 b. *Și pentru ce tu ai cerșut pre Avisac Samaniteanca Adoniei?* (BB.1688: 243)
 c. *Pentru ce noi nu putem scoate pre el?* (NT.1648: 22^v/150)
 d. *Iară să grăescu dereptate, derept ce voi nu creadeți Mie?* (NT.1648: 117^v/284)
 e. *Ce voi micșurați pre surumani?* (NT.1648: 177^f/369)

Subiectul exprimat prin nominal poate interveni între cuvintele interogative *pentru ce*, *derept ce* și verb:

- (20) a. *Pentru ce ucenicii Tăi calcă rânduiala bătrânilor?* (NT.1648: 19^v/146)
 b. *Pentru ce ucenicii Tăi îmblă în rânduiala bătrânilor, ce cu mânele nespălate mănâncă pâine?* (NT.1648: 49^v/187)
 c. *Pentru ce neamul acesta caută sămnu?* (NT.1648: 51^f/189)
 d. *Derept ce ucenicii lui Ioan să postescu ades și rugăciuni fac, așjderea și ai fariseilor, iară ai Tăi mănâncă și beau?* (NT.1648: 73^v/222)
 e. *Derept ce acesta mir nu să vându în trei sute de bani, și să să dea surumanilor?* (NT.1648: 122^r/292)

Este atestată și situația în care între cuvântul interogativ și verb intervine un subiect nominal alături de alți constituenți (21), precum și, rar, situația în care alți constituenți decât subiectul ocupă această poziție (22).

- (21) a. *D-unde lumea de voi va fi judecată, dară nu seți voi destoinici pără iușoară să judecați dară? Nu știți că prespre îngeri veți judeca?* (CPr.1566: 297)
 b. *Cum Tu, jidov fiind, de la mine cei să beai, fiind muiare samariteană?* (NT.1648: 109^f/272)
 c. *Cu ce tu mai puțin ești cu mine?* (BB.1688: 252)
- (22) *Și cum Domnului daț nevoință?* (BB.1688: 459)

3.2. PROPOZIȚII RELATIVE CU ACEIAȘI CONECTORI ÎN ROMÂNĂ VECHĂ

Ca și în cazul interogativelor, și pentru relative un subiect pronominal poate interveni între cuvântul relativ și verb. Cuvintele relative care acceptă această structură sunt, conform analizei noastre de corpus, *cum* (23), *unde* (24) și *ce* (25).

- (23) a. *Și Să urgisi Domnul cu mânie preste Iuda și preste Ierusalim, și deade pre ei întru groază și întru stingere și întru șuierare, cum voi vedeți cu ochii voștri.* (BB.1688: 327)
 b. *Da-le-vom, și de la dâșii nu vom ceare; așa vom face, după cum tu zici.* (BB.1688: 347)
 c. *Și cum noi ne vom mântui.* (BB.1688: 465)

- (24) a. *De unde noi știm ca să ne fie frică de Domnul, noi să împlăm cu oamenii, că lu Dumnezeu sem adevărați* (CPr.1566: 357)
 b. *Eu vă tremiț să secerați, unde voi n-ați ustenit; alții se-au ustenit, și voi în usteneala lor întrați.* (CC².1581: 174)
 c. *Și în parte lui de domnie îl tremease pre dânsul, unde el întoarse mulțimea fără de număr cătră credința lu Hristos.* (SVI.~1670: 247^v)
 d. *Eu mergu, și Mă veți cerca, și în păcatul vostru veți muri. Unde Eu Mă duc, voi nu puteți să veniți* (BB.1688: 820)
 e. *Toate, oricâte va afla mâna ta a face, în ce chip iaste putearea ta, fă, căci nu iaste fapt, și gând, și minte, și înțelepciune, în iad, unde tu mergi acolo.* (BB.1688: 451)
- (25) a. *Și cei ce păziia n-au l6 cunoscut pentru ce am mersu și ce eu fac.* (BB.1688: 344)
 b. *Acum dară voiu povesti voao ce eu voiu face viei meale* (BB.1688: 457)
 c. *Vedeți ce voi faceți, că ce nu omului voi judecați, fără numai Domnului, și cu voi cuvintele judecării.* (BB.1688: 320)

Mai rar, este atestat un subiect exprimat prin nominal pentru următoarele cuvinte relative: *cum* (26), *unde* (27), *când* (28). Este atestată și situația în care subiectul și alți constituenți intervin între cuvântul relativ și verb (29).

- (26) a. *că, Dumnezeu să ferească, de-ară apuca turcul aceaste 2 țări, ară fi peire a toată creștinătatea, cum Dumnezeu să ferească de aceea* (DĪ.XXXIV: 1600)
 b. *Neceodată așa n-au grăit om, cum acesta om (grăiește).* (NT.1648: 115^v/281)
- (27) a. *Văzuiu, până când scaunele puse fură și cel den zile vechi șezând; e râul de foc cura pre de naintea lui; mii înainte stând lui, și întunearece de întunearece slujiiia lui, unde judecătoriu șazu și cărțile se deșchiseră* (CC².1581: 610)
 b. *Faceți-vă șie pungi nevechite, vistere neîmpuținare în ceriu, unde furii nu fură, nice moliile strică.* (CazV.1643: 332^r)
 c. *Iară ei prinsără pre Iisus, dusără-L la Caiafa, popa cel mare, unde cărtularii și bătrânii era adunați.* (NT.1648: 168)
- (28) *pre carele și mai nainte l-au pomenit poveastea, când Nahorse făcuse că iaste Varlaam* (SVI.~1670: 272^v)
- (29) a. *Ce de unde voi așa greșiți întru frați și bateți slăbiciunea știutei lor, voi faceți păcate în Hristos.* (CPr.1566: 305)
 b. *Simeon spuse cum Dumnezău întâiu au socotit păgânii să-și ia den ei oamenii numelui Său.* (NT.1648: 255^r/338)

4. SCHIȚĂ DE ANALIZĂ

Pentru analiza acestor structuri de topică pot fi formulate mai multe ipoteze.

- Prima ipoteză ar fi aceea că structura este calchiată, multe dintre exemple fiind extrase din BB.1688, text tradus din greacă, unde această topică este posibilă. De pildă, în (16a), *De unde tu vii?* (BB.1688: 220), e o traducere literală după

Póthen (de.unde) *sy* (tu) *paraginei* (vii/sosești)?¹. Totuși, structura nu apare numai în texte traduse din greacă și, în plus, este atestată și în texte originale (vezi 26a).

• A doua ipoteză ar fi aceea că o poziție de cliticizare ar fi disponibilă între cuvântul interogativ și verb. Datele din româna veche nu respectă testele pentru cliticizarea subiectului propuse de Poletto și Tortora (2016) pentru dialectele italienești de nord și verificate de Dragomirescu și Nicolae (2018) pentru istroromână.

În dialectele italienești de nord (30) și în istroromână (31), cliticele obiect precedă cliticele subiect, ceea ce nu se întâmplă în româna veche (vezi (23c), (24d), (29)).

- (30) a. **Te** **tu** *parli.* (dialectul florentin)
te tu(CL-S) vorbești
- b. **Ti** **te** *parli.* (dialectul trentin)
te tu(CL-S) vorbești
'Tu vorbești'
- (31) a. Cum **tetu** *cl'emi?* (LM: 71)
cum te tu numești
- b. *Neca* nune **tu** *vezi în napastovañe (Tatăl nostru)*
să nu ne tu duci în ispită

În ceea ce privește negația, în unele varietăți italienești de nord (32), cliticul subiect este precedat de negația verbală (Roberts 2010). Aceeași ordine apare și în istroromână (33), nu însă și în româna veche (vezi (24b)).

- (32) a. Un **tu** *glie l'ha detto.* (dialectul florentin)
nu tu(CL-S) lui o=ai spus
- b. No **te** *ghe l'hai dit.* (dialectul trentin)
nu tu(CL-S) lui o=ai spus
'Nu i-ai spus-o'
- (33) *gospodine,* te nu **iel'** *âvdu nopta nis?* (SP: 174)
domnule de.ce nu ei aud noaptea nimic

• A treia ipoteză, și cea pe care o adoptăm pentru româna veche, este aceea că poziția dintre cuvântul interogativ/relativ și verb este o poziție din periferia stângă (pentru a cărei organizare urmăm structura de la Rizzi (1997) (34), adoptată pentru română și de Nicolae (2015). Cuvântul interogativ (probabil și cel relativ) este găzduit de una dintre proiecțiile aflate deasupra lui FinP, iar la dreapta acesteia se pot identifica prin teste distribuționale celelalte poziții.

- (34) ForceP > TopP* > FocP > TopP* > FinP > IP (Rizzi 1997: 297)

Situația specială a lui 'de ce' nu pune probleme pentru această analiză: indiferent de interpretare – fie că este introdus direct (prin *Merge*) în IntP, proiecție

¹ Ștefan Colceriu, c.p.

aflată deasupra lui ForceP (Rizzi 2001), fie că este introdus în ReasonP (o poziție oricum superioară ierarhic poziției canonice a subiectului) și apoi ridicat în IntP (Shlonsky și Soare 2011) – ‘de ce’ este foarte sus în ierarhia sintactică.

Testele pragmatice nu sunt posibile pentru limba veche (așadar, nu putem decide dacă subiectul este Topic sau Focus), de aceea vom susține această ipoteză numai cu argumente distribuționale. Acestea sunt:

- (i) poziția este la stânga auxiliarelor (ex. (21a), (24b), (25b), (29b));
- (ii) poziția este la stânga cliticelor pronominale (ex. (23c), (24d), (28));
- (iii) poziția este la stânga complementizatorului *să*, care ocupă proiecția Fin (Nicolae 2015: 104–109) (ex. (17a), (26a))
- (iv) poziția este nespecializată, acceptând: subiect pronominal ((17)–(19), (23)–(25)) sau nominal (ex. (20), (26)–(28)), subiect și alți constituenți (vezi pozițiile multiple de topic din schema de mai sus) (ex. (21), (29)) sau numai constituenți (ex. (22)).

5. CONCLUZIE

În româna veche se pare că există o poziție specială (probabil de Topic) care găzduiește mai ales subiectul, aflată între cuvântul interogativ/relativ și verb. Această poziție nu mai este disponibilă în româna actuală în interogativele directe totale; în interogativele parțiale indirecte este disponibilă cu unele restricții, iar în relative este disponibilă în structuri cu grad maxim de gramaticalitate.

SURSE²

- BB.1688 = *Biblia*. Ed.: *Biblia adecă Dumnezeiasca Scriptură a Vechiului și Noului Testament*, tipărită întâia oară la 1688 în timpul lui Șerban Vodă Cantacuzino, Domnul Țării Românești, București, Editura Institutului Biblic, 1977.
- CazV.1643 = Varlaam, *Cazania*, ed. J. Byck, București, Editura Academiei, [s.a.], 1–506.
- CC².1581 = Coresi, *Evanghelie cu învățătură*. Ed. S. Pușcariu, Al. Procopovici: *Diaconul Coresi, Carte cu învățătură (1581)*, vol. I, *Textul*, București, Socec, 1914.
- CPr.1566 = Coresi, *Apostol*. Ed. I. Bianu, *Texte de limbă din secolul XVI, IV, Lucrul apostolesc tipărit de diaconul Coresi la 1563*, București, Cultura Națională, 1930.
- DÎ = *Documente și însemnări românești din secolul al XVI-lea*, text stabilit și indice de Gh. Chivu, M. Georgescu, M. Ioniță, Al. Mareș, Al. Roman-Moraru, București, Editura Academiei Române, 1979.
- Facebook
LM = Leca Morariu, *Lu Frați Noștri. Libru lu Rumeri din Istrie*, Suceava, Editura Revistei „Făt-Frumos”, 1928.
- NT.1648 = *Noul Testament*. Ed. Alba Iulia, Reîntregirea, 1998.

² Pentru indicarea surselor, am folosit sistemul din SOR 2016, care cuprinde, pe lângă siglă, și data/intervalul din care datează textul.

- SF = Sârbu, Richard, Vasile Frățilă, 1998, *Dialectul istroromân. Texte și glosar*, Timișoara, Editura Amarcord.
- SP = Sextil Pușcariu, *Studii istroromâne*, I. Texte, București, Institutul de Arte Grafice „Carol Göbl”, 1906
- SVI.~1670 = *Varlaam și Ioasaf*. Ed.: M. Stanciu Istrate, *Reflexe ale medievalității europene în cultura română veche: Varlaam și Ioasaf în cea mai veche versiune a traducerii lui Udriște Năsturel*, București, Editura Muzeului Național al Literaturii Române, 2013, 82–325.
- TC = *Texte istroromâne* culese de Traian Cantemir, București, Editura Academiei, 1959.
- TDNis = Marin, Maria, Iulia Mărgărit, Victorela Neagoe, Vasile Pavel, *Graiuri românești de la est de Nistru. Texte dialectale și glosar*, București, Editura Academiei Române, 2011.

BIBLIOGRAFIE

- Barbosa, Pilar, 2001, „On Inversion in Wh-questions in Romance”, în A. Hulk, J.-Y. Pollock (ed.), *Subject Inversion in Romance and the Theory of Universal Grammar*, Oxford, Oxford University Press, p. 20–59.
- Cardinaletti, Anna, 2006, „Subjects and Wh-questions. Some new generalizations”, în J. Camacho, N. Flores Ferran, L. Sanchez, V. Deprez, E. M. J. Cabrera (ed.), *Romance Linguistics 2006: Selected papers from the 36th Linguistic Symposium on Romance Languages (LSRL)*, New Brunswick, N.J., March 31-April 2, 2006, Amsterdam/Philadelphia, John Benjamins Publishing Company, p. 57–79.
- Cinque, G., 1999, *Adverbs and functional heads: A cross-linguistic perspective*, Oxford, Oxford University Press.
- Cornilescu, Alexandra, 2000, „The double subject construction in Romanian”, în V. Motapanyane (ed.), *Comparative studies in Romance Syntax*, Amsterdam, Elsevier, p. 83–124.
- Costea, Ștefania, 2018, „Preverbal subjects in Moldovan Daco-Romanian direct and indirect wh-interrogatives”, comunicare la *Forty-sixth Cambridge Romance Linguistics Seminar*, Trinity Hall, Cambridge, 5–6 ianuarie 2018.
- Costea, Ștefania, Adina Dragomirescu, A. Nicolae, 2017, „Preverbal subjects in Moldovan Daco-Romanian and Istro-Romanian wh-interrogatives”, comunicare la *The Annual International Conference of the English Department*, 8–10 iunie 2017.
- Coteanu, I., 1957, *Cum dispăre o limbă: istroromâna*, București, Societatea de Științe Istorice și Filologice.
- Dragomirescu, Adina, A. Nicolae, 2018, „Subiectul pronominal în interogativele directe din istroromână. O perspectivă romanică”, în: C. Lupu, A. Ciolan, A. Zuliani (ed.), *Studii române*, I. *Omagiu profesorilor Florica Dimitrescu și Alexandru Niculescu la 90 de ani*, București, Editura Universității din București, p. 439–448.
- Dragomirescu, Adina, A. Nicolae, 2018, „Syntactic Archaisms Preserved in a Contemporary Romance Variety: Interpolation and Scrambling in Old Romanian and Istro-Romanian”, în G. Pană Dindelegan, Rodica Zafiu, Adina Dragomirescu, Irina Nicula, A. Nicolae (ed.), *Romance Syntax. Comparative and Diachronic Perspectives*, Newcastle upon Tyne, Cambridge Scholars Publishing, p. 95–125.
- Gheție, I. (ed.), 1997, *Istoria limbii române literare. Epoca veche (1532–1780)*, București, Editura Academiei Române.
- Goodall, G., 2004, „On the Syntax and Processing of Wh-questions in Spanish”, în B. Schmeiser, V. Chand, A. Kelleher, A. Rodriguez (ed.), *WCCFL Proceedings*, Somerville: MA, Cascadilla Press, p. 101–114.
- Gutiérrez-Bravo, R., 2008, „Topicalization and Preverbal Subjects in Spanish wh-interrogatives”, în J. B. de Garavito, E. Valenzuela (ed.), *Selected Proceedings of the 10th Hispanic Linguistics Symposium*, Somerville, MA, Cascadilla, p. 225–236.

- Hornstein, N., 1995, *Logical form*, Oxford, Blackwell.
- Ledgeway, A., 2012, *From Latin to Romance: Morphosyntactic Typology and Change*, Oxford, Oxford University Press.
- Ledgeway, A., Alessandra Lombardi, 2005, „Verb movement, adverbs, and clitic positions in Romance”, *Probus*, 17, 1, p. 77–101.
- Maiden, M., 2016, „Romanian, Istro-Romanian, Megleno-Romanian, and Aromanian”, în A. Ledgeway, M. Maiden (ed.), *The Oxford Guide to the Romance Languages*, Oxford, Oxford University Press, p. 91–125.
- Nicolae, A., 2015, *Ordinea constituenților în limba română. O perspectivă diacronică*, București, Editura Universității din București.
- Ordóñez, F., A. Olarrea, 2006, „Microvariation in Caribbean/non Caribbean Spanish interrogatives”, *Probus*, 18, 1, p. 59–96.
- Poletto, Cecilia, Christina Tortora, 2016, „Subject clitics: syntax”, în A. Ledgeway, M. Maiden (ed.), *The Oxford Guide to the Romance Languages*, Oxford, Oxford University Press, p. 772–785.
- Poletto, Cecilia, J.-Y. Pollock, 2004, „On the left periphery of some Romance Wh-questions”, în L. Rizzi (ed.), *The structure of CP and IP. The cartography of syntactic structures*, volume 2, Oxford, Oxford University Press, p. 251–296.
- Rizzi, L., 1997, „The Fine Structure of the Left Periphery”, în L. Haegeman (ed.), *Elements of Grammar*, Kluwer Academic Publishers, p. 281–337.
- Rizzi, L., 2001, „On the position “int(errogative)” in the left periphery of the clause”, în G. Cinque, G. Salvi (ed.), *Current studies in Italian syntax: Essays offered to Lorenzo Renzi*, Amsterdam, Elsevier, p. 267–296.
- Roberts, I., 2010, „Varieties of French and the null subject parameter”, în Th. Biberauer, A. Holmberg, I. Roberts, Michelle Sheehan (ed.), *Parametric variation: Null subjects in Minimalist Theory*, Cambridge, Cambridge University Press, p. 303–327.
- Schifano, Norma, 2015, „The Paradigmatic Instantiation of TAM. A Novel Approach to Romance Verb-movement”, în E. O. Aboh (ed.), *Romance Languages and Linguistic Theory 2013. Selected Papers from ‘Going Romance’ Amsterdam 2013*, Amsterdam, John Benjamins, p. 83–102.
- Schifano, Norma, 2018, *Verb Movement: A Pan-Romance Investigation*, Oxford, Oxford University Press.
- Shlonsky, U., Gabriela Soare, 2001, „Where’s ‘Why’?”, *Linguistic Inquiry*, 42, 4, p. 651–669.
- SOR – Gabriela Pană Dindelegan (ed.), *The Syntax of Old Romanian*, Oxford, Oxford University Press.
- Suñer, Margarita, 1994, „V-movement and the licensing of argumental wh-phrases in Spanish”, *Natural Language and Linguistic Theory*, 12, p. 335–372.
- Zegrean, Iulia-Georgiana, 2012, *Balkan Romance: Aspects of the Syntax of Istro-Romanian*, PhD Thesis, Università Ca’Foscari Venezia.
- Zubizarreta, Maria Luisa, 2001, „The Constraint on Preverbal Subjects in Romance Interrogatives: A Minimality Effect”, în A. Hulk, J.-Y. Pollock (ed.), *Subject Inversion in Romance and the Theory of Universal Grammar*, Oxford, Oxford University Press, p. 183–204.

SUBJECT POSITION IN *WH*-QUESTIONS AND RELATIVE CLAUSES IN OLD ROMANIAN

Abstract

This paper analyzes a structure with subjects (and/or other constituents) placed in-between the *wh*-word and the verb, which was available in old Romanian, but which has become ungrammatical in the passage to modern Romanian. After presenting the data from old Romanian, we discuss the potential analyses for this phenomenon, bringing distributional arguments in favour of an analysis based on the existence of a functional projection (probably a Topic Phrase) which is higher than FinP; this projection was available in interrogatives in old Romanian but was eliminated in the passage to modern Romanian.

SPECIALIZAREA ȘI PRAGMATICALIZAREA DEICTICULUI TEMPORAL *ACUȘI*. ASPECTE ALE UTILIZĂRII LUI ÎN MOLDOVA

MĂDĂLINA BOTEZ STĂNESCU

Institutul de Lingvistică al Academiei Române „Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”, București
Drd. – Facultatea de Litere, Universitatea din București
madalynabotez@yahoo.com

Cuvinte-cheie: deictic temporal, specializare, pragmaticalizare, română contemporană.

Key-words: temporal deictic, specialization, pragmaticalization, contemporary Romanian.

1. INTRODUCERE

1.1. În lucrarea de față îmi propun să analizez adverbul deictic *acuși* și variantele acestuia atât din perspectiva semanticii, cât și a pragmaticii. În prezent, *acuși* are sensul ‘acum’, însă nu pe tot teritoriul României. Vorbitorii din Moldova tind să îl folosească pentru o ancorare temporală diferită de timpul vorbirii: ‘mai târziu’, trecând, astfel, printr-un proces de specializare a sensului. Pentru că există această diferență semantică între *acuși* utilizat în partea de sud a țării și *acuși* utilizat în Moldova (unde se dovedește a fi mai frecvent), în acest articol se va urmări, în special, identificarea contextelor în care are loc această schimbare de sens, precedată de trecerea în revistă a aspectelor teoretice generale ce țin de aceste adverbe.

Pornind de la definițiile gramaticalizării – „transformarea elementelor lexicale în categorii funcționale” – și a pragmaticizării – „constituirea mărcilor pragmatice” (Zafiu 2008: 187) –, Rodica Zafiu prezintă legătura dintre cele două procese, având în vedere adverbele temporale *atunci*, *acum* și *apoi*: „un proces de gramaticalizare destul de răspândit conduce la transformarea unor adverbe în conectori sintactici; în paralel sau în continuarea acestui proces, adverbele pot deveni conectori pragmatici sau mărci discursive” (Zafiu 2009: 779). Referindu-se doar la momentul vorbirii, *acum* are valori concluzive și adversative în contexte metadiscursive și „intră astfel în dinamica epistemică a înlănțuirii unui raționament de confirmare sau de infirmare”. În prezent, *acum* se află într-un proces de pragmaticalizare către o valoare adversativă. Este posibil ca și *acuși* să sufere un proces asemănător, fapt analizat în această cercetare.

De asemenea, *acum* poate fi utilizat pentru a iniția o secvență de discurs care arată începerea unei acțiuni. Așadar, *acum* poate fi considerat un moment particular din interacțiune care reprezintă locul sau timpul „negocierii” cu interlocutorul,

momentul în care acestuia i se arată direcția în care o va lua discuția (Mondada 2015: 665–666).

În lucrarea *Morfosintaxa adverbului românesc. Sincronie și diacronie*, Georgeta Ciompec examinează adverbele din textele vechi, atrăgând atenția asupra unei particularități morfologice a acestora: posibilitatea combinării cu particulele adverbiale *-a (acuma)* și *-și (acuși)*. Autoarea precizează că nu se poate formula un criteriu după care adverbele selectează anumite particule (Ciompec 1985: 111–112).

Fiind un termen cu un conținut lexical care variază în funcție de situația de comunicare, adverbul *acum* este așezat în clasa adverbilor situaționale (Irimia 1987: 194). Această trăsătură este susținută și de existența unor variante adverbiale ale deicticului *acum*, de exemplu *amu*, care, conform Rodicăi Zafiu (2009: 779), este un marcator de continuitate discursivă sau particulă modală, „posibil rezultat al unei pragmaticalizări foarte avansate în secolul al XVI-lea, dar abandonate ulterior”. *Amu* este caracteristic subdialectului moldovean, alături de alte variante adverbiale: *amuș*, *acu*, *acuma*, *acmu*, *ahmu* (Rusu 1984: 227–228), *acuș*, *acuș* (Dumistrăcel 1987: 77/649; 99/636), *acuși*, *acușica*, toate fiind derivate de la adverbul *acum*. Dacă *acum*, *acuma*, *amu* au beneficiat de o mai mare atenție, *acuși* nu a fost analizat în detaliu până în acest moment, de aceea face obiectul cercetării de față.

Alexandra Corina Stavinschi face câteva observații în ceea ce privește adverbul *acum*, însă discută și situația derivatului *acuș(ica)*, menționând că acesta este utilizat pentru a indica un moment ce va avea loc imediat după momentul vorbirii și îl aseamănă cu termenul *ahorita* din spaniola americană (Stavinschi 2015: 22).

1.2. Pentru a ne familiariza cu sensul pe care îl au *acuși* și alte variante ale sale în partea de nord a țării, sunt analizate, în rândurile următoare, conversații recente auzite sau la care am luat parte (1), (3), (4), un articol de pe un blog (2) și o secvență de text de limbă vorbită contemporană (5). Deși vorbitorii din Muntenia nu folosesc frecvent acest adverb, uneori se pot arăta nemulțumiți în fața altor interpretări. Datorită acestui fapt, am ales să prezint un prim exemplu care surprinde o situație reală de comunicare. Se observă că *acuși* poate naște neînțelegeri din cauza unei raportări diferite a interlocutorilor față de momentul la care face referire *acuși*.

- (1) Conversație între colege de cameră; locul: camera de cămin, București
 A – studentă, colegă de cameră cu B, născută la Urziceni, Ialomița;
 B – studentă, colegă de cameră cu A, născută în Târgu Neamț, Neamț;

A: (scriind pe laptop, în pat) *Dă-mi, te rog, cartea aia de pe masă.*

B: (concentrată să deschidă o conservă) *Acușica.*

A: (după mai puțin de un minut, ușor iritată, luându-și singură cartea): *Ai zis că îmi dai și mie cartea asta...*

B: (mirată) *Am zis acuși. Era așa urgent?*

O situație asemănătoare este prezentată în exemplul următor:

- (2) *răspunsul meu la întrebarea „Când ajungi” a fost „Acuș”. Aș fi putut să zic și „mai acuș” și chiar „acușica”. În mintea mea toate înseamnă „mai târziu”. Și cunosc cel puțin o mână de concitadini de-ai mei care înțeleg la fel.*
(<http://www.ralucahritcu.ro/acus-acum-mai-tarziu/>, consultat la 05.02.2018)

Autoarea fragmentului de la exemplul (2), care se declară originară din Botoșani, descrie o problemă pe care o întâmpină atunci când folosește cuvântul *acuș* (interpretat ca deictic), mai exact, de a nu fi înțeleasă corect. Aceasta povestește că, răspunzând la întrebări cu *acuși*, riscă să fie considerată mincinoasă, deoarece face ceea ce promite mai târziu decât în momentul vorbirii. În această situație, dezambiguizarea nu se poate realiza ostensiv. Există posibilitatea de a dezambiguiza enunțul, utilizând o anaforă sau pe cale verbală, dând explicații ulterioare, așa cum se întâmplă în răspunsul dat de B în exemplul următor.

- (3) A: *Nu mergem după pachet? E 6!*
B: *Mai acuși. La 18.40 ajunge trenul.* (conversație între frați, 04.02.2018)

Conversația ilustrată la (3) are loc între doi frați brăileni. Cum se va observa și în exemplul următor, termenul *acuși* face referire la un eveniment viitor. Interesant este că acest adverb nu desemnează, în nicio situație, un moment dintr-un viitor foarte îndepărtat. Se face trimitere numai la evenimente foarte apropiate de momentul vorbirii și, în general, de care emițătorul este sigur că vor avea loc, aspect susținut și de faptul că, de foarte multe ori, verbele folosite sunt la prezent. La fel ca în exemplul (2), vorbitorul alege să îi atașeze lui *acuși* încă un adverb: *mai*. Spre deosebire de *acum*, se pare că *acuși* poate suporta această marcă de gradare și, astfel, este mai evident sensul din context: *mai târziu*.

- (4) A: *Vine și Mircea? Și Geo?*
B: *Stai că vorbesc acuș cu Mircea când se trezește.*
(conversație pe messenger, înregistrată la 03.02.2018)

Interacțiunea de la exemplul (4) are loc între două persoane din regiuni diferite. Cea care adresează întrebarea este originară din Moldova, iar cea care răspunde, din Brăila. În această situație, Brăila fiind în vecinătatea Moldovei, se poate vorbi despre o influență de la nord. Se înțelege foarte clar din context faptul că vorbitorul nu folosește deicticul pentru a desemna momentul în care are loc conversația. Cu toate că utilizează verbe la indicativ, prezent, el se referă la un moment aflat într-un viitor foarte apropiat.

- (5) *(arătând cu mâna dreaptă spre nașă) <râzând>acuș’ va naște și: nașă↑ și + vă este un model pentru voi ca și voi să i urmați EXEMPLUL.* (CLRVN 2013: 103)

Și în exemplul (5), *acuș* apare ca deictic temporal cu sens schimbat, textul reprezentând o secvență dintr-o predică ținută de un preot din Iași, la finalul unei cununii religioase. De această dată, emițătorul alege să utilizeze un verb la indicativ viitor, fapt ce subliniază raportarea la un eveniment care va avea loc. Adverbul *acuș* poate fi considerat și conector ce introduce o explicație: *vă sunt modele întrucât nașa va naște*. Chiar dacă enunțul în care apare *acuș* nu este la imperativ, felul în care pare a fi fost rostit duce cu gândul la enunțarea unui îndemn (de a naște prunci), iar, în continuare, este utilizat un verb la conjunctiv cu funcție imperativă. Fiind un context ușor injonctiv, *acuși* poate fi interpretat și ca având valoare de conector de continuitate.

2. SENSUL DEICTICULUI TEMPORAL *ACUȘ* ATESTAT ÎN DICȚIONARE

Pentru a cerceta semnificația deicticului temporal *acuși*, am considerat utilă trecerea în revistă a sensurilor date de diverse dicționare. *Dicționarul limbii române* (2010: 28) și *Micul dicționar academic* (2001: 16–17) oferă definiții conform cărora acest deictic nu are același sens cu *acum*. Potrivit *Dicționarului limbii române*, *acuș* exprimă același lucru ca „acu, acu” și „îndată”, iar *acușica* este considerat mai puternic decât *acuși*. De asemenea, în același dicționar se regăsesc și exemple din operele scriitorilor moldoveni: *Hai de-acum să dormim, mai acuși să ne trezim, într-un gând să ne unim, pe Harap-Alb să-l slujim*. (Creangă); – *Du-te de ne adă o oală de vin!* – *Acuși!* (Negruzzi).

3. UTILIZAREA DEICTICULUI *ACUȘ* ÎN OPERE LITERARE ALE SCRITORILOR DIN MOLDOVA

În această secțiune sunt selectate fragmente din opere literare ale autorilor moldoveni (Alecsandri și Creangă) în care apar deicticele *acuș* și *acuși*, fiind urmate de o analiză a ocurențelor acestora. Sunt urmărite posibilele funcții pragmatice dobândite și sensurile pe care aceste deictice le iau pentru a putea verifica dacă are loc un fenomen de specializare a sensului lor pe teritoriul Moldovei.

- (6)
- a. *Ți-oi da eu acuși o mojiică, de nu-i putea-o înghiți*. (CI 1997: 18)
 - b. *Haide, că ți-oi da eu acuși goană*. (CI 1997: 45)
 - c. *Ți-oi arăta eu acuși pe dracu, somnorosule*. (CI 1997: 7)
 - d. *Copil? Ia să vezi acuși dacă-s copil... când oi alerga călare*. (CI 1997: 62)
 - e. *Eși afară c'acuș intru 'ntr'un păcat*. (SR 1907: 38)
 - f. *Ara! d-apoi aveți la știință că vă prea întreceți cu dedeochiul! Acuș iau varga din coardă și vă croiesc de vă merg petecele!* (ADC 2002: 182)
 - g. *Doamne, ce harapnic ți-oi da eu, zise tata de la o vreme. Vrei să te bușască cei nandralăi prin omăt? Acuș te descalf!* (ADC 2002: 185)

- h. *Stai, măi porcane, că te căptușește ea, Mărioara, acuși!* (ADC 2002: 189)
- i. *Las' că vă judec eu acuși, necuraților!* (IT 2002: 148)
- j. *Încă te obrăznicești? Acuș te-oi otânji, cu ceva, de nu te-i putea hrăni în toată viața!* (ADC 2002: 223)
- k. *Las' că te însor eu și pe tine acuși, măi buclucașule!* (DP 2002: 36)
- l. *Acuși am să te vâr și eu în toate grozile morții!* (DP 2002: 44)
- m. *Ei, las' că-ți gălesc eu acuș leacul.* (PSP 2002: 66)
- n. *Dar nu mai tăceți, măi? Că ia acuși trec cu picioarele prin pereți și ies afară cu acoperământul în cap, zise Lăți-Lungilă.* (PHA 2002: 123)
- o. *Pesemne te mănâncă spinarea, și ia acuș te scarpin.* (ADC 2002: 195)
- p. *Să nu mă faci, ia acuș, să iau culeșerul din ocnită și să te dezmierd cât ești de mare!* (ADC 2002: 231)

Exemplele de la (6) reprezintă enunțuri cu rol de amenințare. În astfel de contexte este greu de decis care este raportul dintre funcția deictică și cea de conectare. Adverbul pare să reprezinte momentul (imediat, aproape odată cu cel al vorbirii) în care faptele (rostite pe un ton amenințător) să se întâmple, păstrându-și funcția deictică, dar poate fi interpretat și ca marcă discursivă cu valoare de continuitate. În aceste enunțuri, *acuși* poate fi înlocuit cu *acum*, fără a devia de la înțelesul primar. Ultimele trei exemple din grupajul de mai sus (6n–p) prezintă utilizarea deicticului *acuș(i)* însoțit de interjecția *ia!*. Fiind prezent în textele lui Creangă, această alăturare evidențiază faptul că *acuși* este o marcă a oralității. Interjecția *ia!* este prezentă și într-un exemplu din *Chirița în Iași* (6d), între aceasta și deicticul *acuși* fiind intercalat verbul *a vedea*, la conjunctiv prezent.

- (7) a. *Eu acuși sunt gata... cât-ai bate-n palme.* (CI 1997: 26)
- b. *Vin-acuși... Mă duc pân' la vărul Chirculici.* (CI 1997: 87)
- c. *E timp să închid toți sclavii...Acuși Neera vine.* (FB 1907: 62)
- d. *Dă mai iute, c-acuș vine ecselenția.* (BC 1907: 227)
- e. *Voi lucrați, că eu mă duc să pregătesc ceva de-a mâncării, știi cole, ceva mai omenește; ș-acuși vă chem și pe voi.* (STN 2002: 14)
- f. *Du-te că acuș te-ajung și eu din urmă.* (MNC 2002: 247)
- g. *Ia tacă-ți gura, măi Gerilă! ziseră ceilalți. Acuși se face ziuă și tu nu mai stinchești cu brașoave de-ale tale.* (PHA 2002 122)
- h. *Ia acuși se duce noaptea, și vai de odihna noastră.* (PHA 2002: 123)
- i. *Și hai de-acum să dormim, mai acuși să ne trezim.* (PHA 2002: 124)
- j. *Dormi fără grijă, că acuș se face ziuă.* (MNC 2002: 257)
- k. *Ia, mai bine hai la culcuș, că se face ziuă acuși.* (PHA 2002: 131)

Exemplele din grupajul (7) reprezintă situații în care *acuși* este utilizat alături de verbe la timpul prezent, aspect ce îl apropie de *acum*. Adverbul își păstrează valoarea deictică, referindu-se la evenimente ce urmează să se întâmple negreșit. În același timp, *acuși* poate fi considerat un marcator de continuitate în cazul exemplurilor (7c–h, 7j): ‘E timp să închid toți sclavii *pentru că urmează să vină Neera*’, ‘Dă mai iute *pentru că urmează să vină ecselenția*’, ‘Voi lucrați, că eu mă

duc să pregătesc ceva de-a mâncării; *urmează* să vă chem și pe voi’, ‘Du-te și d-ta de-ți pune nora la cale, *pentru că urmează* să te-ajung și eu din urmă’, ‘*Urmează* să se facă ziuă și tu nu mai stinchești cu brașoave de-ale tale’, ‘*Urmează* să se ducă noaptea, și vai de odihna noastră’, ‘Dormi fără grijă, *pentru că urmează* să se facă ziuă’.

În ultimele cinci exemple de la (7) *acuși* suferă un proces de specializare a sensului pe teritoriul Moldovei. Creangă utilizează frecvent acest deictic cu înțelesul de ‘mai târziu’. În exemplele (7g–k), *acuși* desemnează momentul venirii dimineții, rostirea enunțurilor respective având loc în noaptea precedentă. La exemplul (7i) apare și adverbul *acum* care desemnează momentul vorbirii (seara): *de-acum* să dormim, pus în contrast cu *acuși* care se referă la un moment ce va avea loc după ce vor dormi: *mai acuși* să ne trezim. Și de această dată, deicticul *acuși* apare precedat de adverbul *mai*.

- (8)
- a. *Acuș* o să nceapă o luptă cum n-am mai avut până azi. (CN, 1902: 33)
 - b. *Eu îi sunt popa. Acuși* o să-nvie ca o muscă de iarnă. (CI 1997: 47)
 - c. *Haide, hai, câte-a vedea ea cucoana acuși*. (CI 1997: 10)
 - d. *A veni acuși. S-a dus să-și răcorească gâtul*. (CI 1997: 169)
 - e. *O să am ce râde acuși, numai de-ar sosi Toader*. (RUS 2011: 18)
 - f. *Om videă noi acuș cine a râde* (LS 1907: 165)
 - g. *Nu te gătești? Acuși* au să-nceapă a veni poștiții la masă. (BC 1907: 270)
 - h. *Hai, iute, mergiți de gătiți tablalele cu dulcețuri și ciubucile de iasomie, c-au să-nceapă acuș a vini boierii la vizită de anul nou*. (BC 1907: 203)
 - i. *Cât despre apa bună, acuș* avem să dăm peste o fântână. (PHA 2002: 97)

În fragmentele de la punctul (8) este utilizat viitorul. Se observă că adverbul *acuși* poate sta în diferite poziții, neimpunând o anumită topică, însă în unele propoziții care au funcție de amenințare sau de avertisment, se remarcă subiectul antepus adverbului (8c, 8f). În enunțurile în care nu este postpus subiectului, *acuși* se poziționează înaintea verbului, după acesta sau chiar intercalat între două verbe (8h). Poziția ocupată în enunț nu îl constrânge să își schimbe valoarea deictică.

Fie că face referire la momentul enunțării metadiscursive, așa cum putem interpreta utilizările de la (6), fie la un moment al perspectivei viitoare, având caracter de prevestire (8b), *acuși* poate fi citit și ca marcator continuativ-concluziv (8f).

4. UTILIZAREA DEICTICULUI ACUȘI ÎN GRAIUL MOLDOVENESC ACTUAL

Pentru a verifica dacă deicticul își păstrează sensul de „mai târziu” și în prezent, am aplicat un chestionar on-line format din 10 întrebări. Primele două cer informații legate de localitățile unde s-au născut, au copilărit și în care locuiesc momentan respondenții. Celelalte urmăresc obținerea informațiilor legate de felul în care li se pare natural să utilizeze adverbul *acum* și variantele sale. Fiecare întrebare a fost însoțită de alta prin care i se cere respondentului să explice alegerea făcută.

Chestionarul a fost completat de 53 de vorbitori: 47 din Moldova (județele Botoșani, Neamț, Iași, Vrancea, Bacău), 5 din Brăila și unul din Harghita. O altă întrebare din chestionar se referă la localitatea în care respondenții locuiesc în prezent. Unii au rămas în locurile natale. Există și respondenți care acum locuiesc în București, Cluj-Napoca, Târgu Mureș sau chiar în Danemarca și în Anglia, însă s-a dovedit că aceștia nu au renunțat la a vorbi limba română cu particularitățile specifice Moldovei.

Pentru a determina momentul la care se face referire atunci când se folosește deicticul *acuși*, am adăugat la chestionar o întrebare care presupune alegerea celei mai naturale forme dintre următoarele: *Ajung acuși, într-o oră* și *Ajung acum, într-o oră*. 86,8% dintre respondenți au ales prima variantă, fapt ce dovedește că deicticul *acuși* poate fi folosit pentru a face referire la un eveniment ce va avea loc în viitorul apropiat, în timp ce *acum* nu poate desemna decât momente din prezent. Nu poate fi însă ignorat faptul că 13,2% dintre respondenți au ales varianta *Ajung acum, într-o oră*. Verificând originea lor, am constatat că acest răspuns l-au dat cei din Brăila.

Aflați în situația de a alege între alte două afirmații: *Acum scriu tema. Nu mă deranja!* și *Acuș scriu tema. Nu mă deranja!*, 98,1% dintre respondenți au ales-o pe prima. Se adeverește, astfel, că *acum* face trimitere la momentul vorbirii. În ceea ce privește explicațiile primite, au fost înregistrate multe tipuri de răspunsuri, însă aproape toate dovedesc același lucru: *acuși* înseamnă ‘mai târziu’. Am selectat cele mai relevante explicații: ‘*Acuș* înseamnă viitorul apropiat’, ‘*Acuși* marchează trecerea unui interval de timp între prezent și momentul efectiv al acțiunii și are sens în contextul *ajung într-o oră. Acum*, adică în acest moment, e total opus cu *peste o oră*’, ‘*Acuși* – peste puțin timp. *Acum* – în momentul acesta’, ‘*Acuși* e pentru viitor, *acum* e pentru prezent.’, ‘*Acuși* – peste puțin timp’, ‘*Acuși*, într-un anumit timp, nu în acest moment’, ‘*Acum* nu suportă întârzierea’, ‘*Acuși* = imediat’, ‘Arată viitorul foarte apropiat în comparație cu *acum*, care arată prezentul’, ‘Nu poți spune că ajungi *acum* dacă ajungi peste o oră’, ‘Prefer (și sunt obișnuită) să folosesc *acuș* deoarece acțiunea se va întâmpla în viitorul apropiat, nu neapărat în momentul prezent’, ‘Mi se pare că acțiunea este în viitor, iar *acuși* ar fi mai potrivit decât *acum*.’, ‘*Ajung acum* mi se pare că exprimă o acțiune care urmează a se întâmpla în viitorul apropiat/foarte apropiat, maxim 15 minute. *Ajung acuși, într-o oră*. Mi se pare a fi o variantă care exprimă o acțiune care se va petrece într-un interval de timp mai mare (o oră)’.

La a șasea întrebare din chestionar (*Crezi că acum și acuș au înțelesuri diferite?*), 48 dintre respondenți au răspuns afirmativ. Alături de explicații, respondenților li s-a cerut să ofere și exemple de enunțuri în care obișnuiesc să utilizeze aceste două adverbe. De cele mai multe ori, enunțul în care apare *acuși* este formulat la viitor, în timp ce enunțul oferit ca exemplu pentru *acum* este formulat la prezent: ‘Acum *mă uit* la TV. *Acuși o să ies* la plimbare’, ‘Acum *sunt* la birou! *Acuși o să merg* în bucătărie’, ‘Acum *mă relaxez* așa că *acuși am să-ți*

trimit documentul’, ‘Acum *pregătesc* cina. Acuși *voi fi gata* de plecare’, ‘Acum *lucrez* la un proiect. Acuș *voi pleca* la bunici’, ‘Acum *vreau să mănânc* ciocolată, mai acuș *o să mănânc* legume’, ‘Acum *plec* spre tine. Acuș *voi pleca* spre tine’, ‘Acum *mănânc*. Mai acuși *voi mânca*’, ‘Acum *vorbesc* eu. *Voi merge* la magazin mai acuși’.

În unele explicații este foarte clar precizată semnificația celor două deictice cercetate: ‘De obicei, folosesc *acuș* atunci când acțiunea se va petrece într-un moment din viitor. Când spun unui prieten *îți trimit acuș mail cu informațiile* sugerez faptul că nu pot în momentul respectiv (acum) să fac acest lucru, ci în viitorul apropiat (peste câteva minute, până diseară). Când spun *acum*, realizez acțiunea fie în momentul vorbirii, fie în momentul în care mă și gândesc să fac acel lucru’, ‘*Acuș scriu tema* mă duce cu gândul la o viitoare acțiune: *Curând voi scrie tema*’, ‘*Acuș* exprimă un viitor apropiat: *Acuș merg acasă, aștept autobuzul. Acum* – în momentul de față: *Acum merg acasă, a ajuns autobuzul*’.

Deicticul *acuși* apare atât în propoziții la timpul prezent, cât și la viitor. Am ales să formulez o întrebare în care să fie utilizat cu un verb la trecut (perfect compus) pentru a verifica dacă vorbitorii pot accepta și această alăturare. Așadar, cerința a fost următoarea: *Crezi că e corectă propoziția „Acuș am plecat la școală.”?* 86,8% au considerat incorectă această propoziție și au oferit următoarele reformulări: ‘Acum am plecat la școală.’ – 28,4%; ‘Acum plec la școală.’ – 7,6%; ‘Acuș plec la școală.’ – 19%; ‘Acuși voi pleca la școală.’ – 24,2%; ‘Tocmai am plecat la școală.’ – 5,7%; ‘Deja am plecat la școală.’ – 1,9%. Cei mai mulți dintre respondenți au ales să înlocuiască deicticul *acuși* cu *acum* și să păstreze perfectul compus. Acest lucru demonstrează că *acum*, spre deosebire de *acuși*, poate suporta prezența verbului la trecut, desemnând un moment care a avut loc cu foarte puțin timp în urmă sau chiar în momentul vorbirii. Unii vorbitori au simțit nevoia să schimbe și timpul verbal (din perfect compus în prezent), fapt ce arată actualitatea. Un număr mare de reformulări au presupus înlocuirea adverbului *acum* cu *acuși* sau *acuș*, schimbare însoțită și de modificarea timpului verbal: unii în prezent, alții în viitor. Au existat și câteva reformulări cu adverbele *tocmai* și *deja*, dar care nu au presupus înlăturarea perfectului compus, apropiindu-se semantic de varianta în care *acuși* este înlocuit cu *acum*.

În final, respondenților li s-a cerut să aleagă un adverb care să se potrivească în contextul: *A: Dă-mi cartea de pe masă. B: Ți-o dau _____.* *Stai să termin de citit.* și să explice alegerea făcută. Chestionarul a permis alegerea mai multor variante. Rezultatele sunt următoarele: 33 respondenți au ales adverbul *acuși*, 16 au ales *acușica*, 22 – *acuș* și 7 – *acușa*, ceea ce înseamnă că au fost înregistrate 78 de răspunsuri care conțin variante ale adverbului *acuș*, spre deosebire de numai 17 răspunsuri cu variante ale adverbului *acum*.

Motivația acestor alegeri este foarte asemănătoare cu explicațiile oferite și la celelalte întrebări: ‘Adică am să i-o dau când termin de citit, nu în momentul în care mi-o cere’, ‘voi face acțiunea în viitorul apropiat, după ce termin de citit’.

‘Mai durează ceva timp până termin de citit și îi spun *acuși*, adică în viitorul apropiat’, ‘Am ales *acuș* deoarece cartea va fi dată după ce o va termina de citit. Exprimă faptul că acțiunea se va petrece nu acum, ci după ce va termina’, ‘*Acuși* cu sensul de *ți-o voi da peste câteva minute*’, ‘*Stai să termin de citit*. prezintă o amânare a întâmplării acțiunii, ceea ce înseamnă că nu poate spune *acum*, ci *acuși*, *imediat*’.

5. ACUȘ, ADICĂ MAI TÂRZIU, DAR CÂT DE TÂRZIU?

Cu certitudine, *acuș* nu se referă întotdeauna la același moment, ci acesta diferă de la un vorbitor la altul sau de la o situație la alta. Pornind de la ceea ce s-a demonstrat anterior, faptul că *acuș* trimite la ceva ce va avea loc *mai târziu*, voi încerca să identific și *cât de târziu* poate însemna acest adverb.

În cele mai multe contexte, *acuș* se referă la un moment care urmează să aibă loc imediat după rostirea respectivei fraze. Intervalul de timp care va trece de la încheierea enunțului și până la realizarea celor spuse nu ar trebui să depășească 5 minute. În exemplele de la (6), emițătorul îi promite receptorului o anumită pedeapsă, uneori folosind un ton ironic (*ți-oi da o mojiță, ți-oi arăta pe dracu, intru-n păcat, iau varga, te câptușește, vă judec, am să te vâr în groazele morții*). Cu excepția exemplului (6k), în care amenințarea vizează o acțiune ce nu se poate realiza în doar câteva minute (*te însor*), toate ocurențele adverbelor *acuș* și *acuși* de la exemplul (6) pot fi înlocuite cu *acum* fără a avea loc o schimbare de sens. În aceste exemple, *acuș* și *acuși* sunt folosite cu sensul de ‘imediat’, ‘îndată’, ‘fără amânare’, ‘fără întârziere’.

În exemplul (7a), personajul oferă o explicație suplimentară care demonstrează că, folosind deicticul *acuși*, se referă la un moment imediat: *cât ai bate din palme*. Trimiterea la un eveniment ce se va desfășura în următoarele câteva minute se observă și exemplele (7c–f), (8b–i). În unele contexte, *acuș* poate sugera trecerea unui interval mai mare de timp: în exemplul (3) – 40 de minute, în exemplele (7g–k), se deduce că evenimentele la care se face referire (*se face ziuă*) vor avea loc peste câteva ore (de seara/noaptea până dimineața), timp în care personajele își propun să doarmă.

Se observă, așadar, că momentul la care se referă un vorbitor din Moldova, atunci când întrebuințează adverbul *acuș*, are loc într-un viitor destul de apropiat, însă nu se poate stabili exact când fără a lua în considerare contextul. Până acum, s-a luat în calcul faptul că situațiile prezentate trimiteau la evenimente ce vor avea loc fie în următoarele minute sau în următoarele ore, fie până a doua zi, însă în exemplul (5), intervalul de timp care urmează să treacă până la realizarea respectivului eveniment (nașterea) este mult mai lung. S-ar putea afirma că acest exemplu este izolat, utilizarea adverbului *acuș* în acest context fiind întâmplătoare și depinzând numai de alegerea vorbitorului. Așa cum am afirmat și mai sus, *acuș* poate fi considerat și un conector ce introduce o explicație: *vă sunt modele intrucât*

nașa va naște. De asemenea, este posibil ca emițătorul să încerce, prin utilizarea acestui adverb, să inducă o trecere rapidă a timpului, sugerând astfel să se grăbească în a urma exemplul nașilor.

După cum au explicat și respondenții chestionarului, *acuș* poate sugera și imposibilitatea emițătorului de a realiza o activitate chiar în acel moment, simțind, așadar, nevoia să o amâne: ‘Acum mă relaxez așa că acuși am să-ți trimit documentul’, ‘Când spun unui prieten *îți trimit acuș mail cu informațiile* sugerez faptul că nu pot în momentul respectiv (acum) să fac acest lucru, ci în viitorul apropiat (peste câteva minute, până diseară, etc.)’, ‘Voi face acțiunea în viitorul apropiat, după ce termin de citit’, ‘*Stai sa termin de citit*. prezintă o amânare a întâmplării acțiunii, ceea ce înseamnă că nu poate spune *acum*, ci *acuși, imediat*’. În schimb, ‘Adverbul *acum* nu suportă întârzierea’, ‘Nu poți spune că ajungi acum dacă ajungi peste o oră’.

6. CONCLUZII

S-a încercat ca, prin intermediul acestei analize, să se clarifice în ce măsură sensul lui *acuși* este același cu sensul lui *acum* sau al lui *mai târziu*, atunci când este folosit de către moldoveni. Nu se poate oferi o definiție clară a acestor adverbe (*acuș, acuși, acușa, acușica*), nici din punct de vedere semantic, nici din perspectiva pragmaticii. Cauzele și consecințele utilizărilor deictice sunt destul de clare, însă primirea unor funcții discursive diferă de la un context la altul.

Din perspectiva modalității prin care deicticele realizează ancorarea enunțului în contextul situațional, *acuși* nu este expresie deictică relațională, așa cum este *acum*. Este însă intrinsec referențial, evocând un moment determinabil. La fel ca pentru *acum*, și pentru *acuși* această evocare nu este făcută în mod clar, dezambiguizarea fiind realizată, așa cum s-a observat, prin explicații date pe cale verbală.

Corpusul ales oferă contexte diverse în care s-au putut da interpretări pragmatice adverbului cercetat, având ocazia să vorbim despre un fenomen de pragmaticizare. *Acuși* este mult mai des folosit în zona de nord a țării și reprezintă un element specific oralității. Toate secvențele au fost selectate fie din piese de teatru ale scriitorilor moldoveni, fie din conversațiile unor persoane din Moldova sau din apropierea ei. S-a dorit și cercetarea contextelor în care apare adverbul *acuș* în texte de limbă română veche, însă nu au fost găsite astfel de forme. De asemenea, a fost verificată prezența acestor adverbe și în textele dialectale din Moldova. Singura formă identificată este: ‘*Amuș* am gătit di strâș’ (TD 1943: 170).

Meritul aplicării un chestionar on-line vorbitorilor din Moldova este acela de a demonstra că adverbul *acuș* și variantele sale sunt folosite în nordul țării cu sensul de ‘mai târziu’, ‘îndată’, ‘imediat’. Respondenții au oferit explicații clare

care au ajutat la verificarea ipotezei inițiale. Așadar, se poate vorbi despre un proces de specializare a sensului acestui adverb pe teritoriul Moldovei.

În final, am încercat să răspund la următoarele întrebări: *Știind că, în Moldova, acuş, acuşi și acuşica presupun trecerea unui interval de timp până la realizarea activității respective, care este momentul exact la care acestea trimit?, Cât este de îndepărtat față de momentul rostirii?*. Interesant și, în același timp, ambiguu este faptul că nu se poate oferi un singur răspuns. Ancorajul temporal depinde de context și de felul în care vorbitorii sunt obișnuiți să folosească acest adverb.

SURSE

- ADC: Ion Creangă, „Amintiri din copilărie”, în Ion Creangă, *Amintiri din copilărie*, București-Chișinău, Litera Internațional, 2002, p. 161–236.
- BC: Vasile Alecsandri, „Boierii și Ciocoi”, în Vasile Alecsandri, *Opere complete IV. Teatru IV*, București, Minerva, 1907, p. 203–312.
- CI: Vasile Alecsandri, „Chirița în Iași”, textele reproduse după: Vasile Alecsandri, *Opere*, vol. V și VI, *Teatru*, Editura Minerva, București, 1977 și, respectiv, 1979; București, Litera, 1997.
- CLRVN: Luminița Hoarță Cărăușu (coord.), *Corpus de limbă română vorbită actuală nedialectală*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2013.
- CN: Vasile Alecsandri, *Cetatea Neamțului*, Cernăuți, Societatea tipografică Bucovineană, 1902.
- DP: Ion Creangă, „Dănilă Prepeleac”, în Ion Creangă, *Amintiri din copilărie*, București-Chișinău, Litera Internațional, 2002, p. 33–45.
- FB: Vasile Alecsandri, *Fântâna Blanduziei*, București, Editura librăriei SOCEC & Comp, 1907.
- IP: Ion Creangă, „Ivan Turbincă”, în Ion Creangă, *Amintiri din copilărie*, București-Chișinău, Litera Internațional, 2002, p. 145–160.
- LS: Vasile Alecsandri, „Lipitorile satului”, în Vasile Alecsandri, *Opere complete*, vol. IV. *Teatru*, București, Minerva, 1907, p. 132–202.
- MNC: Ion Creangă, „Moș Nichifor Coțcariul”, în Ion Creangă, *Amintiri din copilărie*, București-Chișinău, Litera Internațional, 2002, p. 242–260.
- PHA: Ion Creangă, „Povestea lui Harap-Alb”, în Ion Creangă, *Amintiri din copilărie*, București-Chișinău, Litera Internațional, 2002, p. 85–137.
- PSP: Ion Creangă, „Povestea lui Stan Pățitul”, în Ion Creangă, *Amintiri din copilărie*, București-Chișinău, Litera Internațional, 2002, p. 62–84.
- RUS: Vasile Alecsandri, „*Rusaliile. Vodevil într-un act*”, în Vasile Alecsandri, *Chirița în Iași sau două fete și o neneacă*, București, Editura Litera, 2011, p. 10–35.
- SR: Vasile Alecsandri, „Sgârcitul risipitor”, în Vasile Alecsandri, *Opere complete IV. Teatru IV*, București, Minerva, 1907, p. 1–90.
- STN: Ion Creangă, „Soacra cu trei nurori”, în Ion Creangă, *Amintiri din copilărie*, București-Chișinău, Litera Internațional, 2002, p. 11–18.
- TD: Emil Petrovici, *Texte dialectale*, Sibiu, 1943.

Surse on-line:

- www.ralucahritcu.ro

BIBLIOGRAFIE

- Ciompec, Georgeta, 1985, *Morfosintaxa adverbului românesc. Sincronie și diacronie*, București, Editura Științifică și Enciclopedică.
- Dicționarul limbii române*, 2010, Tomul I, A–B, Editura Academiei Române.
- Dumistrăcel, Stelian (coord.), 1987, *Noul Atlas lingvistic al României. Moldova și Bucovina*, București, Editura Academiei, vol. I.
- Irimia, Dumitru, 1987, *Structura gramaticală a limbii române. Numele și pronumele. Adverbul*, Iași, Editura Junimii, 1987.
- Micul dicționar academic*, 2001, vol. I, literele A–C, Editura Univers Enciclopedic, București.
- Mondada, Lorenza, 2015, „Social Interaction”, în K. Jungbluth, F. Da Milano(coord.), *Manual of Deixis in Romance Languages*, vol. 6, Berlin, Walter de Gruyter, p. 665–666.
- Rusu, Valeriu (coord.), 1984, *Tratat de dialectologie românească*, Craiova, Editura Scrisul Românesc.
- Stavinschi, Alexandra Corina, 2015, „Romanian”, înK. Jungbluth, F. Da Milano (coord.), *Manual of Deixis in Romance Languages*, vol. 6, Berlin, Walter de Gruyter, p. 17–46.
- Zafiu, Rodica, 2008, „Gramaticalizare și pragmaticalizare”, în G. Pană Dindelegan (coord.), *Actele celui de al 7-lea Colocviu al Catedrei de limba română (7–8 decembrie 2007)*, București, Editura Universității din București, p. 187–194.
- Zafiu, Rodica, 2009, „Evoluția adverbilor de timp *atunci, acum, apoi* către statutul de mărci discursive”, în R. Zafiu, G. Stoica, M. N. Constantinescu (ed.), *Limba română. Teme actuale. Actele celui de-al 8-lea Colocviu al Catedrei de limba română*, București, Editura Universității din București, p. 779–793.

**SPECIALIZATION AND PRAGMATICALIZATION OF TEMPORAL DEICTIC ACUȘI.
ASPECTS OF ITS USE IN MOLDOVA**

Abstract

This paper analyzes the meaning of temporal adverb *acuși* ‘~now’ (and its variants: *acuș, acușica* or *acușă*) in the Moldovan subdialect. In many situations, this adverb is used in the same contexts as *acum* ‘now’, but there seem to be some differences when it is used by a speaker from the north of Romania: the meaning of *acuși* is ‘later’ or ‘immediately’. To verify this hypothesis, I have put together an inventory of the occurrences of these forms in literary texts and in the language spoken in the area. Furthermore, the paper also contains the results of an online questionnaire applied to Moldovan speakers. The conclusion is that this adverb maintains its deictic function (with the meaning ‘immediately’ in Moldova) but, from a pragmatic perspective, it can be considered a continuative marker.

„PROVERBELE” LUI IULIU ZANNE – OPERĂ-TESTIMONIU, LA VERSAILLES¹

STELIAN DUMISTRĂCEL, PETRONELA SAVIN

Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide” Iași /
Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău
steliand@uaic.ro, savin.petronela@ub.ro

Cuvinte-cheie: Iuliu Zanne, proverbe, diplomație, entitate statală, identitate românească.

Keywords: Iuliu Zanne, proverbs, diplomacy, state entity, Romanian identity.

1. Chiar prin titlu, vrem să facem cunoscută ideea că numeroase cercetări ale secolului al XIX-lea din domeniul filologiei au fost raliate proiectului Marii Uniri, ilustrând, involuntar și în parte indirect, dar esențial, unitatea etnică, lingvistică și culturală a vorbitorilor din spațiul carpato-dunărean. La mijlocul secolului al XIX-lea, evidențierea unității de limbă și de cultură a tuturor românilor devenise o prioritate. Se conturase ca ideal național dezideratul de a realiza o gramatică, o ortografie unică, un dicționar explicativ, o colecție de literatură populară a tuturor românilor. Toate aceste sarcini au fost asumate de *Societatea Literară Română*, înființată în 1866, devenită, în 1867, *Societatea Academică Română*, iar în 1879, *Academia Română*². Aceste politici culturale erau menite să facă vizibilă unitatea de spirit și de limbă a românilor.

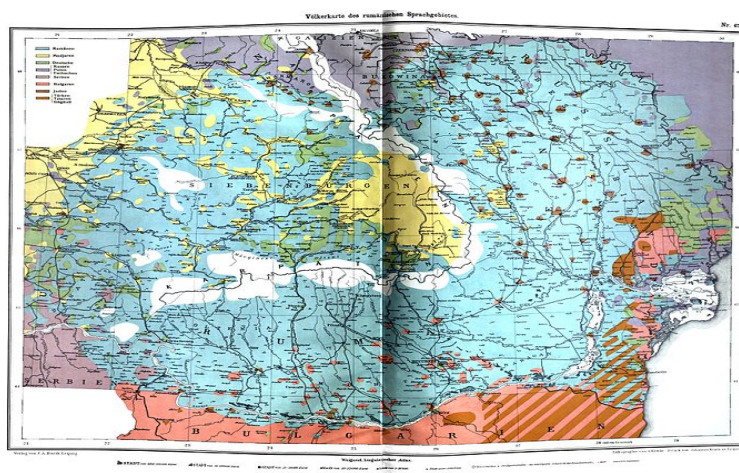
La încheierea Primului Război Mondial, în lumea politicii, statutul dacoromânei a fost unul dintre factorii luați în considerație din perspectivă geopolitică: obținerea unui anumit statut pentru teritoriul locuit de vorbitorii acestui idiom, cu efecte asupra proiecției și organizării statale. De fapt, în discuție era

¹ Cercetările pentru această lucrare au fost susținute printr-o finanțare din cadrul proiectului PN-III-P2-2.1-PED-2019-5092, contract nr. 569PED/2020, *Colecție digitală a patrimoniului alimentar românesc și transfer spre societate – FOODie*.

² În primul statut al Societății, misiunea acesteia era formulată astfel: „Secțiunea literară se ocupă cu diversele chestiuni filologice, destinate a cultiva, a curăți, a regula, a învațuși și a perfecționa limba română; organizează misiuni lexicografice pentru compunerea unui Dicționar român, cât se poate mai complet și mai rațional, așa încât să poată fi dreptariul limbei” (Seche 1966: 133). De asemenea, se urmărea „sprijinirea unor culegeri de folclor, condiționată de o severă examinare a autenticității lor” ca surse ale adevăratei „românități” (Mușlea 2005: 63-68). Instituția susținea cercetarea sistematică a faptelor de limbă și de cultură tradițională tutelând complexe acțiuni de culegere prin intermediul chestionarelor. Aceste activități erau impulsionate prin acordarea de premii pentru elaborarea unor lucrări pe teme fundamentale (Timoce-Mocanu 2013: 37).

continuarea ideilor secolului al XIX-lea, al „naționalităților”, privitoare la eliberarea și independența națională a popoarelor ce se aflaseră sub dominația unor state de altă naționalitate, limbă și (uneori) religie, tendință legitimată și prin întrebuințarea *unei limbi comune*, profesându-se cunoscutul principiu al autodeterminării naționale. Ca drept „al popoarelor”, acesta a figurat printre cele 14 puncte ale programului propus de președintele american Woodrow Wilson la Conferința de Pace de la Paris (1919–1920).

Așadar, o condiționare lingvistică a noii entități statale românești se încadra în precepte privind existența unei tradiții culturale, a unei psihologii populare comunitare. Acestor exigențe, delegația română invitată la conferință le-a răspuns, documentar, și prin prezentarea, printre altele, a lucrării, monumentale, a lui Iuliu Zanne, *Proverbele românilor din România, Basarabia, Bucovina, Ungaria, Istria și Macedonia* (10 volume, tipărite între 1895–1912), a colecției revistei *Convorbiri literare*, cu apariție începând din 1867, și a unei lucrări de geografie lingvistică a profesorului german Gustav Weigand, intitulată *Linguistischer Atlas des dacorumänischen Sprachgebietes* („herausgegeben auf Kosten der rumänischen Akademie in Bukarest von Prof. Dr. Gustav Weigand, Leipzig, Johann Ambrosius Barth, 1909”). Din acest „Atlas lingvistic al teritoriului dacoromânesc”, a interesat, în mod deosebit, harta de încheiere (67), cu titlul *Völkercarte des rumanischen Sprachgebietes* (așadar harta etnică a teritoriului lingvistic românesc), pe care o reproducem mai jos (Harta 1).

Harta 1

Pe harta lui Weigand apar marcate toate zonele locuite de români și în care se vorbește limba română (zone anchetate de Weigand) din arealul cuprins între Dunăre, sud-vestul Banatului românesc, câmpia Tisei, Carpații nordici, bazinul fluviului Nistru, respectiv, reprezentând Dobrogea, fără a omite marcarea spațiilor

din interior în care se vorbeau alte limbi (maghiara, dialecte germane, bulgara, ucraineana și turca; pentru prezentarea zonelor populate de alte etnii; cf. Coroliuc 2013: 319–320). Această hartă, folosită la Conferința de Pace de la Paris (cf. Arvinte 1992–1993: 41) pare că ar fi fost... proiectată din perspectiva trasării granițelor de sud-vest și de nord-vest ale României, în lipsa unor alte delimitări, anterioare, în zonele respective.

2. Revenind la tema articolului nostru, se pune problema motivării alegerii lucrării monumentale a lui Iuliu Zanne, *Proverbele românilor din România, Basarabia, Bucovina, Ungaria, Istria și Macedonia* (1895–1912)³, ca dovadă a românității pe un teritoriu care poate fi circumscris hărții lui Weigand.

2.1. Trebuie să pornim în primul rând de la receptarea generală a acestei lucrări. Colecția lui Iuliu Zanne a fost premiată de Academia Română îndată după publicare, fiind recunoscută ca o premieră în spațiul european. Despre această colecție filologul praghez Jan Urban Jarník, în 1895, scria „Este și în privința aceasta ceva ce cu greu se află și la alte națiuni poate și mai bogate și cu o literatură mai veche decât cea română” (Datcu 2004)⁴.

Titlul principal al lucrării, cu referințele teritoriale menționate, a fost un argument hotărâtor al alegerii acestei probe. Prezența proverbelor românești pe întreg teritoriul carpato-danubian reprezintă o dovadă pentru vechimea graiurilor vorbite de aceste populații. Subtitlul colecției, *Proverbe, zicători, povățuiri, cuvinte adevărate, asemănări, idiotisme și cimilituri cu un glosar româno-frances*, lămurește faptul că materialul antologat depășește categoria proverbelor, încadrându-se în denumirea integratoare pe care Iuliu Zanne o sugerează, aceea de *fraze repetate*⁵. Nu trebuie ignorată nici valoarea prezenței unui glosar româno-francez care face opera accesibilă și de interes și cititorului străin. Evident, covârșitor este și volumul materialului lingvistic, colecția lui Iuliu Zanne reprezentând unul dintre cele mai extinse corpusuri frazeologice la nivel european, care nu a fost depășit până acum în cultura românească; cele zece tomuri cuprind circa 8.000 de pagini de text tipărit.

³ O prezentare a rolului colecției lui Iuliu Zanne la evoluția frazeologiei este descrisă pe larg în capitolul „*Proverbele românilor...* (1895–1912), publicate de Iuliu Zanne – o emblemă a preocupărilor pentru înregistrarea, compararea și studiul frazeologismelor”, în Savin 2018: 95–106.

⁴ În ciuda valorii în general recunoscute, așa cum afirmă Otilia Hedeșan (2004) sau Mugar Vasiliu (2003), colecția a cunoscut o valorificare științifică redusă timp de un secol. A fost republicată în două antologii esențiale (prima, la București, la Editura Tineretului, 1959, iar a doua, vol. I–II, la Cluj, la Editura Dacia, 2006), într-o ediție anastatică (vol. I–X, la București, Asociația Română pentru Cultură și Ortodoxie „Scara”, 2003–2004), iar recent, în 2019, a fost publicată o ediție critică în două volume, îngrijită de Roxana Vieru și prefațată de Ioan Milică la Editura Vasiliana '98, Iași.

⁵ Iuliu Zanne explică mecanismul creării structurilor fixe astfel „Îndată ce s-au întrunit mai mulți oameni ca să trăiască la un loc, firea lucrurilor a impus oarecare reguli care se întipăriră pe nesimțite în mintea lor, prin întrebuițarea câtorva *fraze repetate* (subl. n.) în raporturile lor de toate zilele” (Zanne, *op.cit.*, vol. I, p. XVII). Este remarcabilă compatibilitatea dintre concepția lui Iuliu Zanne despre mecanismul de creare și funcționare a *frazelor repetate* și viziunea lui Eugeniu Coșeriu despre categoria *discursului repetat* care reprezintă „tot ceea ce în vorbirea unei comunități se repetă într-o formă mai mult sau mai puțin identică sub formă de discurs deja făcut sau combinare mai mult sau mai puțin fixă, ca fragment, lung sau scurt a «ceea ce s-a spus deja»” (Coșeriu 2000: 258–259).

Însă dincolo de imaginea de ansamblu impresionantă a acestei colecții, caracterul științific al demersului cercetării este unul evident. Lucrarea a fost rodul unei concepții coerente, fundamentată pe principii de adunare, organizare și de redare a materialului lingvistic formulate de autor încă din 1876 (vol. I, p. X–XI): indicarea, cu mare acuratețe, a contextului în care a fost cules proverbul⁶, redarea tuturor variantelor înregistrate cu număr de ordine⁷, organizarea alfabetică a materialului în categorii tematice⁸, explicarea fundamentului cultural al structurilor fixe⁹, acoperirea tuturor categoriilor de „frază repetată”¹⁰, compararea structurilor frazeologice românești cu cele ale altor limbi¹¹.

Volumele I–VII cuprind 18.940 tipuri de proverbe și zicători, în afară de numeroasele variante ale acestora, la care se mai adaugă cele 4.500 de tipuri suplimentare din culegerile ulterioare, incluse în volumele IX și X (Bîrlea 1974: 325). Pentru primul volum, acest corpus a fost obținut prin excerptarea de exemple din 294 de surse scrise¹², prin corespondența cu 340 de raportori benevoli, cei mai mulți dintre aceștia, învățători din toate regiunile locuite de români, România, Bucovina, Ungaria, Istria și Macedonia și prin culegerea de informații prin anchetă directă (vol. I, p. XLIX).

Tot materialul este organizat în 23 de capitole, în ordine alfabetică, cu citarea exactă a sursei, indicarea, printr-un semn grafic suplimentar, a contextului cultural

⁶ „Să ne pătrundem de ideea că nu e destul să culegem și să publicăm de-ale poporului, ci mai trebuie să știm cum să culegem și cum să publicăm ceea ce am cules, să învățăm întâia dată că orice poezie, orice obicei, orice proverb, orice frântură de limbă își are împrejurările firești, în care a luat naștere, și trebuie spuse neapărat; că nevoia sau plăcerile ce le-au născocit, legile după care au fost puse în via rostire a românilor nu pot fi nesocotite cu ușurință căci atunci nesocotim propria noastră lucrare. [...] Să păstreze cea mai mare scrupulozitate nu numai în fidela reproducere fără să încerce să le îndrepte sau să le potrivească, ci în citarea autorilor, cărților, localității de unde reproduce orice frază, orice proverb, notându-le edițiile, paginile, anii și orașele în care au apărut, într-un cuvânt, toate izvoarele de care se folosește și pe care poate să vrea și alții să le consulte”.

⁷ „Cela ce culege și publică produceri populare să nu pregete de a le însoți de toate variantele ce ar găsi și de a da fiecăreia un număr de ordine care să înlesnească a lor citare”.

⁸ „Să le împartă în categorii, după obiectele despre care tratează și după cum se raportează la religie și mitologie, la plante și minerale, la timp, la istorie, la obiceiuri etc., așezându-le în fiecare clasă după ordine alfabetică”.

⁹ „Să nu uite a trece în note, fie cât de pe scurt, explicarea și istoricul proverbelor arătând datinile și împrejurările care le-au dat nașterea și în care sunt întrebuințate”.

¹⁰ „Deosebit de proverbe, să nu uite ghicitorile, idiotisme, frământările de limbă, diferitele locuțiuni uzuale, formule și ghicitori, spuse în datini, în petreceri, în jocuri, în vorbirea și în viața de toate zilele a românului”.

¹¹ „În sfârșit, dacă împrejurări de tot felul nu i-or sta împotriva, să le compare cu ale altor națiuni, spre a vedea câte și cum sunt introduse, de la cine am imitat pe unele, ce schimbări am introdus într-altele”.

¹² „Principalele surse literare au fost colecțiile Pilde, povățuiri, cuvinte adevărate și povești..., de Iordache Golescu, Proverbele Românilor, de I.C. Hințescu, Povestea vorbei, Anton Pann, dicționarele timpului, operele cronicarilor și scriitorilor contemporani autorului”.

din care provine proverbul¹³, glosarea acestuia, alăturarea variantelor și, în unele situații, a originii frazeologismului sau a unor echivalente străine, la care se adaugă, la sfârșitul fiecărui tom, amplele glosare, român-francez, macedo-francez, istro-francez.

Capitolele sunt: I–II Natura fizică; III Despre animale; IV Omul și organele sale; V, VI, VII Despre viața fizică; VIII, IX, X Despre viața socială; XI Proverbe istorice; XII Credințe, eresuri, obiceiuri; XIII, XIV, XV, XVI Despre viața intelectuală și morală; XVII Povețe și opriri, maxime, sentințe, pilde filosoficești; XVIII Maxime extrase din diferiți autori români; XIX Povățuiri și cuvinte adevărate (Iordache Golescu); XX Asemănări (Iordache Golescu); XXI Asemănările în literatura poporană; XXII Eresuri; XXIII Supliment la capitolele I–VIII.

Organizarea materialului „pe grupe de idei” plasează colecția printre lucrările europene de tip inovator ale secolului al XIX-lea, alături de Le Roux de Lincy, *Le livre des proverbes français* (1859), care a servit parțial ca model lui Iuliu Zanne, P.M. Roget, *Thesaurus of English Words and Phrases* (1852), P. Robertson, *Dictionnaire idéologique de la langue française* (1859), respectiv *Deutsche Sprachschatz* (1873–1877), al lui Daniel Sanders. Primele mari secțiuni ale *Proverbelor românilor*, „Natura fizică”, „Despre animale”, „Omul și organele sale”, „Despre viața fizică”, „Despre viața socială” [...], „Despre viața intelectuală și morală” sunt ușor de raportat la una din cele mai avansate teorii lexicografice, din perspectiva conceptului de „lexicologie structurală”, formulate de Rudolf Hallig și Walther von Wartburg și exemplificate, chiar lexicografic, de aceștia, din perspectiva unui „sistem rațional al conceptelor”, cu lexicul limbii franceze, în *Begriffsystem als Grundlage für die Lexicographie* (Berlin, ediția a doua, 1963), după următoarele trei mari secțiuni: A. *Universul*, B. *Omul*, și C. *Omul și Universul*. Ca și în cazul respectivei sistematizări a lexicului, structurarea proverbelor românești de către Zanne reflectă domeniul spiritualității ca pe un tot organizat, pornind de la două principii din teoria asupra limbajului ale lui W. von Humboldt, citate de Hallig și Wartburg în prefața studiului lor: (1) acela ce poate fi rezumat prin formula după care vocabularul (în cazul dat, frazeologia) este o „imagine a lumii” transmisă fiecărui membru al unei comunități lingvistice și (2), un principiu reluat mai ales de Saussure, acela al „articulării”, conform căruia toate mijloacele de exprimare ale unei limbi (respectiv ale unei mentalități) formează un ansamblu, un sistem în care fiecare parte face corp comun cu altele și este condiționat de acestea (Dumistrăcel, Hreapcă 2011: 176–177).

Marele merit al lui Iuliu Zanne este acela de a fi construit o colecție, articulată sub forma unui sistem, care să reflecte frazeologia, pe de o parte, din perspectiva specificității culturale, prin prezentarea obiceiurilor, credințelor,

¹³ * – Proverbe cunoscute personal de autor și culese de dânsul; Δ – Proverbe sătești (preluate prin anchetă indirectă); □ – Proverbe întrebuințate numai de literați; ● – Proverbe dubioase sau traduse din cele străine, cari însă nu s-au depărtat din diferite motive.

practicilor, superstițiilor, evenimentelor istorice din care au putut deriva frazeologismele, și, în aceeași măsură, din perspectiva tiparelor de gândire universale prin numeroasele cazuri de echivalențe străine ale frazeologismelor românești (însăși colecția *Proverbele românilor* a plecat de la intenția autorului de a realiza o lucrare de proverbe comparate)¹⁴.

2.2. Din punctul de vedere al unei „lingvistici integrale”, o lingvistică definită de Coșeriu ca proclamând „primatul istoriei”¹⁵, relația limbaj și cultură poate fi descrisă prin reflectarea în limbă a trei elemente de cultură, construirea și utilizarea unei locuințe, confecționarea de îmbrăcăminte și prepararea hranei¹⁶. Alimentația este unul dintre cele trei elemente care individualizează omul, iar reflectarea sa în limbaj devine relevantă la nivelul studierii mecanismelor de expresivitate. Acesta este și motivul pentru care am ales, spre a surprinde mai limpede profilul acestei opere, să analizăm capitolul al VII-lea al colecției *Despre viața fizică. Mâncare și băutură*.

Acest capitol cuprinde 1437 de frazeologisme organizate în ordine alfabetică, după cuvântul-titlu, păstrându-se cu acuratețe toate informațiile științifice: redarea frazeologismului-tip însoțit de semnele convenționale care marchează registrul utilizării și contextul culegerii, prezentarea numelui informatorilor, a textelor-sursă, a gloselor, a citatelor, a variantelor, a frazeologismelor echivalente din alte limbi, precum și a textelor care ar proba originea proverbului (credințe, obiceiuri, practici, superstiții, evenimente istorice, creații folclorice). Articolele sunt inegale ca întindere în funcție de numărul de frazeologisme și de valoarea acestora.

Excurs. Cuvintele-titlu care beneficiază de articole de sine stătătoare sunt: *acru, aguridă, aliu, aluat, amar, apă, apetit, ardei, asmațuchi, azimă, balamiș-balamuș, basamac, (a) bea, beltea, beat, beție, bețiv, băut, băutură, blejde, blid, bob, borș, botă, bragă, brânză, bucată, bucătărie, bucate, bucătură, burduf, burete, cafea, cană, cănceu, capac, caracudă, cărceag, cărciumă, cârnat, carne, caș, (a) căsca, cașcaval, castană, castravete, ceapă, a cerne, ceașcă, chiftea, cheag, chiflă, chisăliță, chișleag, cimbru, (a) cinățui, cinste, (a) cinsti, ciob, ciolan, ciorbă, cioric, cireașă, ciupercă, clisă, clondir, cocă, (a) coace, coconara, cocoș, codru, coajă, colac, colărez, coleșa, coastă, covrig, crud, cuhnie, curcubetă, curechi, drojdie, dulce, dulceață, (a) dumica, dumaticat, dușcă, (a) făcălui, făină, făineală, fărămitură, farfurie, fasole, fedeleș, felie, fidea, fiert, fiertură, flământ, (a) flământzi, foame,*

¹⁴ Aceste două componente ale colecției sunt cu atât mai importante cu cât reflectă direcțiile actuale ale studierii frazeologiei: lingvistica cognitivă, care analizează frazeologismele ca structuri conceptuale și moduri metaforice de a reflecta lumea, rezultate ale universalilor de gândire (Lakoff/Johnson 1980; Kövecses 1995) și semiotica culturii, ce are în vedere figurativitatea frazeologismelor mediată de „taxonomii culturale” bazate pe tipuri de relații sociale, fenomene ale culturii materiale, fenomene intertextuale, domeniul conceptelor imaginare, al simbolurilor culturale (Dobrovolskij 1998, Piirainen 2007, Mieder 2008).

¹⁵ Cf. Coșeriu 1996: 32, cu trimitere la studiul *Vom Primat der Geschichte* (1980), și p. 73–82, cu dezvoltarea temei formulate anterior, *Sincronia, diacronia e historia* (1968).

¹⁶ Această distincție vine în direcția concepției lui Hegel care deosebește omul de animal prin două atribute esențiale, limbajul și munca (Coșeriu 1996: 100).

foamete, fragă, (a) frământa, frigare, (a) frige, fript, gălușcă, găscă, (a) găti, găvan, ghiveci, gogoasă, gust, (a) gusta, gustare, gutuie, hârb, hrânaci, (a/se) hrâni, hrean, iaurt, icre, (a/se) îmbăta, îmbuca, îmbucătură, (a) încheaga, (a) închina, înghețată, (a) înghiți, înghițitură, (a) înseta, lacom, lapte, lapte acru, legumă, leorcă, leurdă, lingău, lingură, linguriță, linte, mahmur, maia, mălai, (a) mânca, mâncare, mâncat, mâncător, mâncău, mandalac, manestra, mânușă, mărar, masă, măslină, mazăre, melesteu, măr, (a) mesteca, miel, miere, (a) mistui, moare, mură, mursală, mușcătură, muștar, nemâncat, nesărat, nucă, obricariță, oiegă, ol, oală, olei, os, (a/se) ospăta, oțet, ou, pahar, pahară, palancă, pâine, (a) păpa, papara, pară, păsă, pască, pasere, pastramă, pasmagiu, păstrăv, pătrunjel, pecie, peltea, perjă, pește, picătură, picuș, piemn, piție, piper, pârjoală, pârlițură, pită, plăcintă, (a) plămădi, ploscă, pocal, poftă, pogace, poamă, porc, porumb, (a) prăji, prânz, praz, (a) pregusta, prepeliță, prună, pui, rac, răchie, rachiu, rahat, rântaș, rasol, (a) rasoli, ridiche, (a) roade, (a) săra, sărat, sărătură, sare, sătul, (a se) sătura, schimbea, scoică, scrob, sete, setos, seu, sfeclă, (a) slăi, slănină, smântână, smochină, șofei, șofran, somon, (a) sorbi, spanac, spirt, stafidă, strachină, sugaci, (a) suge, tacâm, taler, talmeș-balmeș, țărățe, țelină, terci, (a/se) terciui, tigaie, tingire, țâr, titvă, tivdă, tigvă, (a) toca, toartă, torteț, turtă, udătură, ulcea, ulcior, ulei, unt, untdelemn, untură, urcior, urdă, urzică, usturoi, varză, varzare, vas, vătălah, vin, vinars, vânat, vițel, zahar, zară, zeamă, zâmnă, zupă.

Comentăm articolul dedicat cuvântului-titlu TURTĂ care cuprinde 11 frazeologisme: *Turta coaptă / Norocu-și așteaptă* „Despre fata îmbătrânită, care găsește noroc în căsătorie”, *Îl doare la burtă / Și mănâncă o turtă* „Bea și mănâncă, pe când alții rabdă. Unii au prea mult, alții mai nimica”, *Fieșicare își trage spuza pe turta sa* „Adică fieșicare îngrijește numai de-ale sale” (Zanne, P IV, 153), *Statu pe loc / Ca turta-n foc* „Se zice în glumă pentru cel care stă nemișcat”, *A mâncat turta, dar a rămas cărpătorul* „Despre cei ce tăgăduiesc, deși semnele vădesc altceva” (Zanne, P IV, 155), *A-i lua turta de pe spuza* „A-i lua cuiwa ceea ce dorea să aibă, ce pregătea pentru dânsul și, prin urmare, a-l păcăli, a-l prosti”, *A-i mânca turta-n cap* „A-și râde de el cum vrea”, *A-i coace turta* „A-i întinde o cursă, a-i pune gând rău”, *A-i frânge turta* „A-l bate”, *A fi turtă* „A fi beat mort” (Zanne, P IV, 156), *A-l face turtă* „A-l bate” (Zanne, P IV, 156-157).

Redăm mai jos tratarea a două dintre frazeologisme, cu adaptarea textului la ortografia actuală:

TURTA

Vezi Brânză.

9347 *Δ **Îl doare la burtă Și mănâncă o turtă.**

T. BĂLĂȘEL, *înv. c. Ștefănești, j. Vâlcea.*

Bea și mănâncă, pe când alții rabdă. Unii au prea mult, alții mai nimica.

9348 * **Fieșicare își trage spuza pe turta sa.**

IORD. GOLESCU, *Mss. II, p. 72*

– GR. ALEXANDRESCU, *magistr. j. Putna.*

*Δ *Fiecare trage spuză (spuza) pe turta lui.*

A. PANN, *Edit.* 1889, p. 3; I, p. 7. – HINȚESCU, p. 191. – I. G. VALINTINEANU, p. 17. – HEL. RĂDULESCU, *Tand.*, p. 18 & 119. – S. I. GROSSMAN, *Dicț. Germ.*, p. 224. – P. ISPIRESCU, *Leg.* I, 1872 p. 179.; *Rev. Ist.* III, p. 382. – I. POPESCU, *înv. c. Dobreni, j. Ilfov* – ANDREI MARINESCU, *înv. c. Humele, j. Argeș.*

*Δ *Fiecare își trage foc pe turta lui.*

T. BĂLĂȘEL, *înv. c. Ștefănești, j. Vâlcea.*

*Δ *Fiecare își trage cenușa sub turta lui.*

V. FORESCU, *c. Fălticeni, j. Suceava.*

*Δ *Își trage spuza pe turta lui.*

S. MIHĂILESCU, *Șezăt.*, II, p.219. – P. GĂRBOVICEANU, *prof. c. Vîrciorova, j. Mehedinți.*

*Δ *Își trage spuza pe turtă.*

GAV. ONIȘOR, *prof. c. Dobrovăț, j. Vaslui.*

A trage spuza pe turta sa.

LAURIAN & MAXIM, II, p.1245.
– FR. DAME, IV, p. 97 & 174.

*Δ *Trage focu pe turta lui.*

AVRAM CORCEA, *paroh, c. Coștei, Banat.*

A trage focul pe turta cuiva.

LAURIAN & MAXIM, *Glosar*, p. 338.

*Δ *A trage cenușa pe turta lui.*

V. ALECSANDRI, *Teatr.*, p. 930. – G. TEODORESCU, *înv. c. Lipova, j. Vaslui.* – E. I. PATRICIU, *înv. c. Smulți, j. Covurlui.* – K. A. ZAMFIRESCU-DIACON, *înv. c. Știubieni, j. Dorohoi.*

Vezi *Oală.*

Adică fieșicare îngrijește numai de-ale sale (GOLESCU).

„A! ți-ai bătut joc de mine? a! pușchiule, m-ai făcut să cred că-s clironom? Ai cercat să mă strici cu Florica, pentru ca să tragi cenușa pe turta ta?” – ALECSANDRI, Florin și Florica

*Qilibet ad propriam tortellum confovet ignem.*¹⁷

Prov. Lat.

Chacun tire l'eau à son moulin.

Prov. Franc.

*Ognuno corre a smorzare il fuoco a casa sua.*¹⁸

Prov. Ombria.

*Jeder scharrt auf seinen Kuchen.*¹⁹

Prov Germ.

¹⁷ Fiecare trage focul la turta sa.

¹⁸ Fiecare aleargă să aprindă focul din casa sa.

¹⁹ Fiecare trage la turta lui.

*Every miller draws the water to his own mill.*²⁰

Prov. Engl.

*Her rager Ild til sin egen Kage.*²¹

Prov. Danez.

*Dat vil krar kara Eld under si Gryta.*²²

Prov. Norv.

După cum se observă, este foarte diferită tratarea celor două frazeologisme în articolul pe care l-am prezentat. Această deosebire provine din valoarea fiecăruia în discurs. Frazeologismul *Îl doare la burtă/ Și mănâncă o turtă* „Bea și mănâncă, pe când alții rabdă. Unii au prea mult, alții mai nimic” e mai puțin cunoscut. Este auzit de autor și certificat de corespondentul T. Bălășel, învățător din comuna Ștefănești, județul Vâlcea și pare să fie o creație populară care-și datorează rezistența mai ales conținutului ironic și rimei. În schimb, frazeologismul *Fieșicare își trage spuza pe turta sa* „Adică fieșicare îngrijește numai de-ale sale” cu forma-tip și sensul păstrate așa cum le-a redat Iordache Golescu în manuscris, cunoaște nu mai puțin de nouă variante, certificate fie de corespondenții din teritoriu, fie de textele scrise. Mai mult, frazeologismul merită contextualizarea printr-un citat din Vasile Alecsandri, din piesa de teatru *Florin și Florica*. Faptul că acest frazeologism este atât de viu se datorează, în primul rând, analogiei între grija pentru propria hrană și grija pentru propriul interes. Această analogie funcționează și în alte limbi, dovadă cele șapte exemple de structuri omoloage din limbi europene diferite.

Această tratare a frazeologismelor în funcție de valoarea lor în limbă este unică în lingvistica românească. Autorul încearcă să facă, și ajutat de semnele convenționale, o ierarhizare a unităților frazeologice după circulație și valoarea culturală, identificând materialul de factură populară generală, cel regional, cel care apare în scrisul cult, precum și materialul dubios. Astfel, vorbim despre un demers cu adevărat științific de antologare a frazeologismelor, ca rezultat al unor operații complexe de adunare, analiză, clasificare și organizare a structurilor fixe. Prin urmare, demersul științific de antologare a proverbelor acestei colecții putea să reprezinte și garanția românității vorbitorilor de pe un larg teritoriu sugerat chiar din titlu, *Proverbele românilor România, Basarabia, Bucovina, Ungaria, Istria și Macedonia*.

3. Revenind la problema creării statelor naționale din Europa, în urma destrămării imperiilor austro-ungar și țarist, după hotărâri ale Conferinței de Pace de la Paris (1919–1920), trebuie să acceptăm faptul că o condiționare lingvistică a viitoarei entități statale România se putea încadra în precepte privind existența unei tradiții culturale, a unei psihologii populare comunitare. Din acest punct de vedere, lucrarea monumentală a lui Iuliu Zanne, *Proverbele românilor din România*,

²⁰ Fiecare morar trage apa la moara lui.

²¹ Fiecare îngrijește focul pe turta lui.

²² Fiecare vrea focul sub oala lui.

Basarabia, Bucovina, Ungaria, Istria și Macedonia avea toate motivele să reprezinte un argument pentru românitatea dunăreană. Evident, nu este vorba de statutul limbii române în lumea științei, ci de percepția lui dincolo de limitele acesteia, dar una, venind dinspre cultura generală a epocii, hotărâtoare, în epocă, pentru sfera politicii și a diplomației.

SURSE

- Zanne, Iuliu, *Proverbele românilor din România, Bucovina, Ungaria, Istria și Macedonia. Proverbe, zicători, povățuiri, cuvinte adevărate, asemănări, idiotisme și cimilituri cu un glosar româno-frances*, vol. I–X, București, Editura Librăriei Socecu & Comp., 1895–1912.
- Zanne, Iuliu, *Proverbele românilor*, București, Editura Tineretului, 1959.
- Zanne, Iuliu, *Proverbele românilor din România, Bucovina, Ungaria, Istria și Macedonia. Proverbe, zicători, povățuiri, cuvinte adevărate, asemănări, idiotisme și cimilituri cu un glosar, româno-frances*, anastatic edition vol. I–X, București, Asociația Română pentru Cultură și Ortodoxie „Scara”, 2003–2004.
- Zanne, Iuliu, *Proverbele românilor*, vol. I–II, Cluj, Editura Dacia, 2006.
- Zanne, Iuliu, *Proverbele românilor din România, Basarabia, Bucovina, Ungaria, Istria și Macedonia. Proverbe, ziceri, povețe, cuvinte adevărate, asemănări, idiotisme și cimilituri*, vol. I–II, ediție îngrijită de Roxana Vieru, prefață de I. Milică, Editura Vasiliana '98, Iași, 2019.

BIBLIOGRAFIE

- Arvinte, V., 1992–1993, „Contribuția lui Gustav Weigand la dezvoltarea dialectologiei românești”, *Anuar de lingvistică și istorie literară*, 33, p. 29–42.
- Bîrlea, O., 1974, *Istoria folclorică românești*, București, Editura Enciclopedică Română.
- Coroliuc, Alina Loredana, 2013, *Gustav Weigand și geografia lingvistică*/macau.uni-kiel.de/.
- Coșeriu, Eugen, 1996, *Lingvistica integrală*, interviu cu Eugeniu Coșeriu realizat de Nicolae Saramandu, București, Editura Fundației Culturale Române.
- Coșeriu, E., 2000, *Lecții de lingvistică generală*, traducere din spaniolă de Eugenia Bojoga, cuvânt-înainte de M. Borcilă, Chișinău, Editura Arc.
- Datcu, I., 2004, „O restituire necesară”, în *România literară*, nr. 39.
- Dobrovol'skij, D., 1998, „On cultural component in the semantic structure of idioms”, în P. Ďurčo (ed.), *Europhras 97: International Symposium. September 2–5, 1997, Liptovský Jan. Phraseology and Paremiology*, Bratislava, p. 55–61.
- Dumistrăcel S., 2008, „Reflexe lingvistice ale Marii Uniri”, în *România din afara granițelor Țării. 90 de ani de la întregirea Regatului României*, Iași, Casa Editorială Demiurg, p. 116–123.
- Dumistrăcel, S., Doina Hreapcă, 2011, „Competența expresivă și «discursul repetat», în etno- și sociotexte: efecte ale «cunoașterii elocutionale» și ale «competenței idiomatice»”, în *Communication Interculturelle et Littérature*, 14 (2), p. 165–188.
- Hedeșan, Otilia, 2004, „Un proiect național”, în *România literară*, nr. 12.
- Kövecses, Z., 1986, *Metaphors of anger, pride and love. A Lexical approach to the structure of concepts*, Amsterdam – Philadelphia, John Benjamins Publishing Company.
- Lakoff, G., M. Johnson, 1980, *Metaphors we live by*, Chicago, University of Chicago Press.
- Mieder, W., 2008, *Strategies of wisdom: Anglo-American and German proverb studies*, New York, Peter Lang Publishing.

- Muşlea, I., 2005, „Academia și folclorul” în idem, *Arhiva de Folclor a Academiei Române. Studii, memorii ale întemeierii, rapoarte de activitate, chestionare. 1930–1948*. Ediție critică, note, cronologie, comentarii și bibliografie de I. Cuceu și Maria Cuceu. Prefață de I. Cuceu. Cluj, Editura Fundației pentru Studii Europene, 2005, p. 63–70.
- Piirainen, E., 2007, *Phraseemes from a cultural semiotic perspective*, în H. Burger, D. Dobrovolskij, P. Kühn, N. R. Norrick (ed.), *Phraseology. An International Handbook of Contemporary Research*, vol. 1, Berlin, Walter de Gruyter, p. 208–219.
- Savin, Petronela, 2018, *Bucate din bătrâni. Frazologie și cultură românească*, Iași, Institutul European.
- Seche, M., 1966–1969, *Schiță de istorie a lexicografiei românești*, vol. I–II, București, Editura Științifică.
- Timoce-Mocanu, Cosmina, 2013, *Antropologia ritualului funerar. Trei perspective*, Cluj-Napoca, Mega, 2013.
- Vasilu, M., 2003, „Cuvânt asupra ediției”, în *Proverbele românilor din România, Bucovina, Ungaria, Istria și Macedonia. Proverbe, zicători, povățuiri, cuvinte adevărate, asemănări, idiotisme și cimilituri cu un glosar româno-frances*, ediție anastatică, vol. I, București, Asociația Română pentru Cultură și Ortodoxie „Scara”.

THE “PROVERBS” OF IULIU ZANNE – A TESTIMONY WORK, AT VERSAILLES

Abstract

The anthology *Proverbele românilor din România, Basarabia, Bucovina, Ungaria, Istria și Macedonia* [The Proverbs of Romanians in Romania, Bessarabia, Bucovina, Hungary, Istria and Macedonia] (ten volumes, 1895–1912) constituted one of the “evidences” brought by the Romanian delegation at Versailles, at the Peace Conference in Paris (1919–1920), along with the collection of the journal *Convorbiri literare* (1867 →) and the *Linguistischer Atlas des dacorumänischen Sprachgebietes*, published by Gustav Weigand (1909), to assert the existence of a Romanian entity in the Carpatho-Danubian space. This study aims to promote and disseminate the idea that philological research was rallied to the project of the Great Union, illustrating, unintentionally and partly indirectly, but essentially, the unity of Romanians. More specifically, we discuss the issue of supporting the choice of the monumental work of Iuliu Zanne, *Proverbele românilor...*, as a proof of Romanian identity within a space that can be circumscribed to the ethnic map of the Romanian linguistic territory drawn by Gustav Weigand.

ELEMENTE ALE CODULUI POLITEȚII ÎN EPOCA FANARIOTĂ: FORMULE CARE AU CA FORMANT UN NUME DE RUDENIE ORIENTAL

ALINA-GEORGIANA FOCȘINEANU

Facultatea de Litere, Universitatea din București
georgiana.focsineanu@litere.unibuc.ro

Cuvinte-cheie: referire, termeni de rudenie, influența orientală, epoca fanariotă.
Keywords: reference, kinship terms, Oriental influence, Phanariot Rules.

1. INTRODUCERE

Lucrarea ia în discuție folosirea unor formule de referire care conțin un nume de rudenie de proveniență orientală în unele texte din secolul al XVIII-lea și reprezintă o sinteză a rezultatelor expuse pe larg în teza de doctorat *Modele orientale în exprimarea politeții în limba română în epoca fanariotă*, susținută în noiembrie 2018 la Universitatea din București și publicată în 2019 sub același titlu (Focșineanu 2019). În analiza noastră avem în vedere definirea *referirii* din *Routledge Dictionary of Language and Linguistics* (2006): „(...) relația dintre expresia lingvistică (nume, cuvânt) și obiectul din realitatea extralingvistică la care se referă expresia (DLL, s.v. *reference*)¹. Cu alte cuvinte, prin această relație, „din perspectiva acestor expresii (în mod particular pronume personale, nume proprii, expresii nominale), vorbitorul identifică obiecte din realitate despre care spune ceva” (DLL, s.v. *reference*)². În același timp, ne raportăm și la opinia lui C. Emmott, potrivit căreia „analiza expresiilor de referire reprezintă un aspect important al analizei stilistice, pentru că asemenea categorii stabilesc modul în care entitățile sunt descrise” (Emmott 2006: 441)³.

În articolul *Terms of Reference* E. Dickey discută *sensul social* al unui cuvânt și *întrebuințarea vocativă* a acestuia (în adresare) și *sensul referențial* și, respectiv, *întrebuințarea sa referențială*⁴ (în referire). În opinia sa, „sensul social al unui

¹ „(...) the relation between the linguistic expression (name, word) and the object in extralinguistic reality to which the expression refers”. În toate cazurile, traducerile din engleză ne aparțin.

² „By means of referential expressions (particularly personal pronouns, proper nouns, nominal expressions), the speaker identifies objects of reality, about which he/she says something”.

³ „The analysis of referring expressions is a major aspect of stylistic analysis because such items determine the way in which entities are described”.

⁴ „(...) referential and vocative usage”.

cuvânt, atunci când este folosit în adresare, nu are în mod necesar legătură apropiată cu sensul literal al aceluși cuvânt” (Dickey 1997: 255)⁵, în vreme ce „sensul referențial este determinat de modul în care un cuvânt este folosit în mod curent în contexte non-adresative” (Dickey 1997: 257)⁶. În ceea ce privește cel de-al doilea sens, E. Dickey consideră că „este important să fie distins acest sens de o evaluare istorică sau etimologică a implicațiilor unui cuvânt” (Dickey 1997: 257)⁷.

Din aceste considerente, explicăm etimologia unor termeni de rudenie orientali folosiți în referire în epoca fanariotă, pentru a justifica întrebuițarea politicoasă a acestora. Așa cum am precizat în lucrarea sus-amintită, „înțelegem prin referirea politicoasă *întrebuițarea referențială* a unor cuvinte orientale sau formule calchiate pentru a evoca în discurs o entitate, individuală sau colectivă, care se descriu prin semul +/-referență/ și, subsumat acestuia, +/-origine/, +/-ierarhie/, +/-poziție socială/” (Focșineanu 2019: 84).

În articolul de față ne propunem să ne ocupăm de formule care au ca formant termenii de rudenie *valide* și *zade*.

2. VALIDE

În Orientul islamic „numai maternitatea îi asigură unei femei un statut social respectabil (soțul vorbește despre soție numind-o *'umm 'awlādī* „mama copiilor mei”)” (Anghelescu 1993: 108). Această mentalitate explică folosirea supranumelor de identificare în raport cu primul născut, *kunya*, atribuite părinților imediat după nașterea primului copil. Prenumele părinților sunt anulate și înlocuite de *kunya*, comunitatea referindu-se la părinți sau adresându-li-se prin formule ca *'umm X* și *'abū X*, lit. „mama lui X”, „tatăl lui X” (X fiind numele primului copil). În același timp, încă din preislam exista mentalitatea potrivit căreia „titlul onorific de *'Umm* („mama lui”) și *'Abū* („tatăl lui”) era cel mai prețuit lucru pentru orice arab” (Rogerson 2007: 90).

Turcismul *valide* provine dintr-un etimon îndepărtat arab (HE, s.v. *valide*). În limba arabă participiul activ al verbului *walada* „a naște” și corespondentul său feminin s-au specializat și, în urma terminologizării, au intrat în vocabularul rudeniei, fiind sinonimi cu numele de rudenie *'abū* „tată”, respectiv *'umm* „mamă”: *wālid* „cel care dă naștere”, *wālida* „cea care dă naștere” (LS, QM, s.v. *w.l.d.*). Așadar, în spațiul arabo-turc *wālida*, respectiv *valide* sunt folosite reverențios în referire.

⁵ „(...) the social meaning of a word when used as an address does not necessarily have a close connection to that word’s literal meaning”.

⁶ „(...) referential meaning is determined by the way that a word is currently used in non-address contexts”.

⁷ „It is important to distinguish this meaning from a historical or etymological evaluation of a word’s implications”.

Cum în spațiul islamic mama este figura centrală a familiei, *wālida* a pătruns în limba turcă și a devenit formant al formulei de referire *valide sultan*, lit. „mama sultanului” (HE, s.v. *valide*), „sultana-mamă” (trad.ns.). La rândul său, și turcismul *sultan* are etimon îndepărtat arab (HE, s.v. *sultan*; NS; TDK), *sulṭān*. Derivat de la rădăcina triconsonantică *s.l.t* (LS, QM, s.v. *s.l.t*), al cărei sens general este legat de ideea de putere și, mai ales, de deținere a acesteia, arabismul *sulṭān* avea sensul originar de „deținător al puterii”.

În limba română arabismul a intrat prin limba turcă, tc. *valide (sultan)* având sensurile „titlu purtat de mama sultanului, persoană care purta acest titlu” (DLR, s.v. *valide*; Suciuc 2010: 794). *Valide* a fost intens folosit în țările române în variantele *valede*, *valede-sultana*, *sultană valide*, *validea* sau *valide* (Suciuc 2010: 794), încă din 1693 și până în prima jumătate a secolului al XX-lea. Variantele *valede*, *valide* și *validea* sunt o consecință a elipsei lexicalizate (Ágel 1991: 24-48) care a avut loc pe teren turcesc (Suciuc 2010: 794): tc. *valide sultan* > *valide*.

Am remarcat că în *Istoria Othomanească*, text scris în Imperiul Otoman, numele de rudenie *valide* este folosit în tiparul nume de rudenie+nume de funcție politică (1 și 2), în vreme ce în *Cronica din Moreea*, text scris în spațiul românesc, turcismul este utilizat în varianta eliptică din turcă (3-5):

(1) „Veziru însă nu lăsă mijloc cu care să nu săvârșască râvna dă iubire dă slavă ce avea, silindu-să atât ca să înduplece pă șeih islamul să dea fetfa, cât și să aplece pă **valede sultana** pântru ca să îndemneze pă împăratul la aceasta”. (IO: 64)

(2) „Deci mai sus zisul vezir Mehmed pașa, fiind înțeleptu și vrednic și dăstoinic a umplea iarăș comoara împărătească care să răsuflesse în zilele trecutului împărat, făcu a înceta și rebelione a enicerilor, ce să ațâțase dăn îndemnările Zaima **valede sultanii**, moașii împăratului Mehmed, pă care o au făcut a trece în ceialaltă lume, peste puțin, cu toți următorii săi”. (IO: 58)

(3) „Martie în 4, vineri, s-au făcut alaiul **Validelui** (...)”. (Cron. Mor.: 13)

(4) „Pentru cari s-au făcut drum, de au venit Sultan Ahmet, cu **Valida** și cu tot haremul, și cu Richiab-Caimacam, în vreme ce era și bătaia Moreii”. (Cron. Mor.: 25)

(5) „Iar pe la poalele munților, pe jos, trece o apă ce să chiamă Nehri-Chiostem; peste care iaste pod mare de lemn, ce să facea cu cheltuiala **Validelii**”. (Cron. Mor.: 32)

2. ZADE

Și numele de rudenie care desemnează generația descendentă sunt constituenți ai formulelor de referire sau de adresare. Acest fenomen lingvistic ar putea fi explicat, probabil, prin principiul genealogic preislamic „copilul aparține

tatălui” (Smith 1903: 66), preluat și de religia islamică, care s-a răspândit rapid în tot spațiul islamic, unde numele de rudenie cu sensurile *fiu*, respectiv *fiică* devin formanți ai antroponimelor.

În corpusul cercetat am remarcat că *zade*, lit. „fiu” (TDK), nume de rudenie turcesc de origine persană, indică originea nobilă sau poziția socială a referentului.

În (6) ne atrage atenția rafinarea tiparului nume de rudenie+nume propriu prin inversarea constituenților (nume propriu+nume de rudenie), prin antepunerea unui titlu de respect oriental, *celebi*, și prin intercalarea unor nume de funcții sau de ranguri între titlul de respect și tiparul menționat (în 7 și 8):

(6) „Pântru această pricină mi s-au întâmplat și dispută cu înălțatul **vezir Vamali zade Selimu pașa**, ce să află într-această vreme orânduit, Nigheboli și Cuie muhafâzi, Efleacu și Duca sevahâlî baș bogu”. (IO: 9)

(7) „Ajungând la Hio luăm înștiințare cum că ar fi murit gezaerli Hasan pașa, vezirul și s-ar fi făcut vezir **celebi aga-zade Hasan pașa**, ce să afla la Rahova muhafâz”. (IO: 157–158)

(8) „**Celebi zade Hasan pașa**, după ce sosi dăspre o parte întări gătirile războiului, dăspre altă parte prea înaltul devlet și pă craiul prusian ca să rădice asupra nemților, după datora aleanții ce făcuse cu Poarta”. (IO: 158)

Cât privește compusele sale, *beizade* și *șahzade*, am observat că acestea sunt folosite în funcție de apartenența referentului la *in-group* sau *out-group*.

2.1. BEIZADE

Th. Löbel (1894, s.v. *beizadea*) glosează turcismul *beizade* prin „fiu de bei, de principe, descendent dintr-o familie nobilă”. Lazăr Șăineanu (1900: 45) indică etimonul în tc. *beyzade* „fiu de domn”, și două întrebuițări ale turcismului în spațiul lingvistic românesc: „la turci, fiul sultanului”, „la români, fiu de domn, prinț”. În DLR (s.v., *beizadea*) este inventariat același etimon turcesc și sensul de „fiu de domn”. Discutând același etimon, E. Suci (2010: 92), arată că, la început, titlul era „purtat de fiii sultanilor”, iar mai târziu, prin extindere semantică, de cei ai domnitorilor români.

Beizade este folosit atât în *Istoria othomanicească*, cât și în alte texte românești de care ne-am ocupat: în *Istoria evenimentelor din Orient. Cu referință la Principatele Moldova și Valahia, din anii 1769–1774*, editată de V. A. Urechia (în 9, 13) și în scrisori personale (în 10) sau în acte de danie (în 11), publicate de N. Iorga. În aceste texte, referentul turcismului *beizade* este fie un membru al *in-group*-ului (9, 10), fie propria persoană (11):

(9) „Domnul înștiință Vezirul cu nume de Muscal, și ceru oaste ca să meargă asupra-le, și voe ca să-ș trimiță pe **fiu-său Beizadeaua**, la Țarigrad (...)”. (Urechia 1889: 20)

(10) „Îm scrie și **beizade**, și îm scriu ca să-i înștiințazu, atât pă Măriia Sa Vodă, cât și pă Măriia Sa beizade, pentru treaba ce am făcut, ce am isprăvit”. (SD 8: 22)

(11) „Costandin Basarab Brâncoveanu biv Vel Stolnic, **fecioru** Mării Sale Costantin **beizadea**, **nepotu** luminatului și prea-înnălțatului întru fericită pomenire răpăosatului Mării Sale Io Costandin Basarab Brâncoveanu Voevod, către Hurezi și egumenul Dionisie”. (SD 5: 196)

Autorii textelor folosesc și nume românești de rudenie care desemnează relații pe care ei le consideră semnificative pentru situația de comunicare (*fiu*, în 9, 12, 13; *nepot*, în 11), deoarece descendența referentului este foarte importantă în epoca fanariotă:

(12) „La văleatul 1781 avgust făcuse după mine spatar pă Gheorghie Mavrocordatul și logodise și pă **fii-său** cel mai mare **beizade** Constandin”. (IO: 125)

(13) „Redicară mai în urmă și pe Nicolae Draco ce era Porții Dragoman (făcând în locul lui pe Mihai **Beizadea** **fiul** răposatului Mihai Racoviță Voevod)”. (Urechia 1889: 19)

2.2. ȘAHZADE

Prin comparație, *șahzade*, cu etimon în tc. *şahzade* (DLR, s.v. *şahzadea*; Suci 2010: 690) și definit prin „fiu de sultan sau de împărat” (DLR, s.v. *şahzadea*), „fiu de sultan, prinț otoman” (Suci 2010: 690), este utilizat în referirea la un membru al *out-group*-ului local. Altfel spus, în referirea la un membru al *in-group*-ului otoman (14, 15):

(14) „(...) până veni fiul împăratului și moștenitoriul, **şahzade Selim**, ce era atunci la Amasia”. (IO: 47)

(15) „După moartea lui sultan Ahmed, Tarabooluz Ali pașa vezirul, cugetă ca să treacă în taht pă **şah zade Ibrahim**, fiul lui sultan Ahmed II, ce era în vârstă dă trei ani, cu socoteală ca să împărățească el”. (IO: 76)

La fel ca în cazul lui *beizade*, textele oferă și alte informații referitoare la descendența referentului (*cuconul Împăratului*, în 16):

(16) „Martie 3, joi, s-au făcut alaiul împăratului, ieșind Împăratul, **Şehzade**, **cuconul** Împăratului”. (Cron. Mor.: 12)

Atunci când referentul aparține unei trepte foarte înalte din ierarhia socială, tiparul nume de rudenie+nume propriu este amplificat prin adăugarea unui titlu de respect, precum *celebi* (17):

(17) „Tamerlan după toată dreptatea s-au turburat și au adus pă **șah zade Musa Celebi**, fratele lui Suleiman și l-au înpărășit în locul tătâne-său în Brusa”. (IO: 23)

CONCLUZII

Sintetic, în articolul de față, am descris anumite particularități ale folosirii unor nume de rudenie de origine orientală în referirea reverențioasă în câteva texte românești din epoca fanariotă (Cron. Mor., IO, SD 5, SD 8, Urechia 1889), în contextul codului oriental al politeții și al importanței unor membri ai familiei în comunitățile din Orientul arabo-turc.

Cât privește turcismul de origine arabă *validea*, am scos în evidență preferința pentru utilizarea variantei eliptice din limba turcă.

Discutând unii termeni care desemnează generația descendentă, am arătat că *zade*, *beizade* și *șahzade* se descriu prin semele +/-descendență/, +/-ierarhie socială/ și +/-etnie/, acestea marcând specializarea numelor de rudenie în referire. *Zade* și compusele sale erau folosite pentru indicarea ierarhiei sociale sau a originii nobile a referentului, „deci pentru a-l invoca ca +/-ierarhie/ și +/-origine/” (Focșineanu 2019: 98).

SURSE

- IO** = Văcărescu, Ianache, 2001, *Istoria othomanicească*, Ediție critică, studiu introductiv, note și glosar de Gabriel Ștrempel, București, Editura Biblioteca Bucureștilor.
- Cron. Mor.** = Diichiti, Constantin, 1913, *Cronica expediției turcilor în Moreea (1715)*, publicată de N. Iorga, București, Atelierele Grafice Socec & Comp.
- Urechia, V.A., 1889, *Documente dintre 1769–1800: comunicări*, București, Tipografia Academiei Române.
- SD 5** = Iorga, Nicolae, 1903, *Studii și documente cu privire la istoria românilor*. Vol. V: *Cărți domnești, zapise și răvașe*, Partea I, București, Editura Ministerului de Instrucțiune Stabilimentul Grafic I.V. Socec.
- SD 8** = Iorga, Nicolae, 1906, *Studii și documente cu privire la istoria românilor*, Vol. VIII: *Scrisori de boieri și negustori olteni și munteni către Casa de Negot sibiiană Hagi Pop*, București, Atelierele Grafice Socec.

BIBLIOGRAFIE

- Ágel, Vilmos, 1991, „Lexikalische Elipsen. Fragen und Vorschläge”, *Zeitschrift für germanistische Linguistik*, 19, p. 24–28.
- Anghelescu, Nadia, 1993, *Introducere în islam*, București, Editura Enciclopedică.

- Dickey, Eleanor, 1997, „Forms of Address and Terms of Reference”, *Journal of Linguistics*, 33, 2, p. 255–274.
- Emmott, Catherine, 2006, „Reference: Stylistic Aspects”, in Brown Keith & Ogilvie Sarah (eds.), *Encyclopedia of Languages and Linguistics*, Amsterdam, Elsevier, p. 441–450.
- Focșineanu, Alina-Georgiana, 2019, *Modele orientale în exprimarea politeții în limba română în epoca fanariotă*, București, Editura Universității din București.
- Löbel, Theophil, 1894, *Elemente turcești, arăbești și persane în limba română*, Constantinopole, Otto Keil.
- Rogerson, Barnaby, 2007, *Moștenitorii Profetului Mahomed. Cauzele schismei dintre șiiți și sunniți*, traducere din limba engleză de Anca Delia Comăneanu, Iași, Polirom, Colecția Plural M.
- Suciu, Emil, 2010, *Influența turcă asupra limbii române. Volumul II: Dicționarul cuvintelor românești de origine turcă*, București, Editura Academiei Române.
- Șăineanu, Lazăr, 1900, *Influența orientală asupra limbei și culturai române*, București, Editura Librăriei Socec&Comp.

SIGLE

- DLL = Bussman, Hadumod, 1996, *Routledge Dictionary of Languages and Linguistics*, Translated and edited by Gregory Trauth and Kerstin Kazzazi, London&New York, Routledge.
- DLR = *Dicționarul limbii române. Ediție anastatică după Dicționarul limbii române (DA) și Dicționarul limbii române (DLR)*. Sub conducerea acad. Marius Sala, acad. Gheorghe Mihăilă și dr. Monica Busuioc, București, Editura Academiei Române, 2010.
- HE = Ermiş, Hamza, 2008, *Arapça'dan Türkçeleşmiş Kelimeler Sözlüğü*, Istanbul, Ensar Neşriyat.
- LS = Ibn Manzūr Muḥammad Abū l-Faḍl al-Miṣrī, *Lisānu-l 'Arab* (<http://www.baheth.info/>) (Accesat în perioada noiembrie 2015–mai 2018).
- QM = Ibn Ya'qūb Al-Fayrūzābādī, *Al-Qāmūs al-muḥīṭ* (<http://www.baheth.info/>) (Accesat în perioada noiembrie 2015–mai 2018).
- TDK = Türk Dil Kurumu (<http://www.tdk.gov.tr/>) (Accesat în perioada noiembrie 2015–mai 2018).

ELEMENTS OF ORIENTAL POLITENESS CODE DURING THE PHANARIOT RULES: FORMULAS CONTAINING AN ORIENTAL KINSHIP NAME

Abstract

Our paper described the particularities of using some Oriental kinship terms in eloquent reference in Romanian language during the Phanariot Rules, in the largest context of the Oriental politeness code. We highlighted the preference for using the elliptical variant *valide* of the Oriental formula *valide-sultan*. We also showed that *zade*, *beizade* and *şahzade* can be described by +/descendant/, + /social hierarchy/ and + /ethnicity/, all of them marking the specialization of kinship names in reference depending on the referent's *in-group*.

ÎNTREBAREA RETORICĂ ÎN DISCURSUL POLITIC DE LA SFÂRȘITUL SECOLULUI AL XIX-LEA ȘI ÎNCEPUTUL SECOLULUI AL XX-LEA

MIHAELA-LILIANA DOBRE

Facultatea de Litere, Universitatea din București
Institutul de Cercetări al Universității din București
miha_dobre94@yahoo.com

Cuvinte-cheie: *întrebarea retorică, discursul politic, clasificare, uz pragma-retoric, sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea.*

Keywords: *rhetorical questions, political discourse, classification, pragma-rhetorical use, 19th-20th century.*

1. PRELIMINARII

Întrebarea retorică a reprezentat un punct de interes important în lingvistică, fiind studiată încă din Antichitate, când a apărut pentru prima dată printre celelalte figuri retorice. O primă perspectivă asupra întrebărilor retorice a fost cea a lui Cicero și Quintilian, care le încadrează în clasa figurilor de gândire. În acest sens, se remarcă contribuția lui Quintilian la studiul întrebărilor retorice, prin stabilirea unei distincții între două strategii interogative. Prima se bazează pe capacitatea de *a întreba*, adică de a obține o informație prin intermediul unei întrebări directe, iar cea de-a doua are în vedere capacitatea de *a cerceta*, adică de a scoate în evidență un anumit fapt, cu scopul de a dovedi ceva. Cele două strategii sunt tratate sub aceeași categorie, deși par să admită sensuri diferite („a căuta să știi” vs „a dovedi”). Întrebarea retorică deține un rol în dinamizarea discursului și în evidențierea anumitor atitudini ale vorbitorului. De asemenea, se stabilește încă din Antichitate caracterul non-informativ al acestui tip de întrebare: „Constituie însă figură întrebarea care nu urmărește atât informarea, cât să facă presiuni ca aceasta: «Căci, Tubero, ce a făcut sabia ta scoasă din teacă în lupta de la Pharsalus» și «În sfârșit, până când, Catilina, vei abuza de răbdarea noastră?»” (Quintilian 1974: 22).

2. PERSPECTIVA LINGVISTICĂ

2.1. PERSPECTIVĂ LEXICO-SEMANTICĂ ȘI SINTACTICĂ

Lingviștii structuraliști s-au ocupat de natura emfatică și duală a întrebărilor retorice, precum și de problema polarității acestora¹. Un punct de vedere important

¹ Trăsătura polarității întrebărilor retorice constă în capacitatea acestora de a avea o formă pozitivă sau negativă care este opusă celei impuse de răspunsul implicit.

al sintaxei transformațional-generative este reprezentat de cel al lui Sadock (1971, 1974, *apud* Ilie 2009: 435), care se concentrează pe caracterul declarativ al unor enunțuri interogative. Acestea sunt denumite *queclaratives* (*question + declaratives*) și se referă la aceeași polaritate pe care o afișează întrebările retorice, având, în același timp, proprietăți semantice similare cu *tag questions*. Natura complexă și multifuncționalitatea întrebărilor retorice nu le permite structuraliștilor și generatiștilor să treacă cu vederea diferența de *focus/emfază* dintre întrebările retorice și cele non-retorice la nivelul structurii de adâncime. Prin caracterizarea acestora exclusiv din punct de vedere sintactic și semantic, nu se poate ajunge la o analiză completă a acestui set de întrebări, deoarece actualizarea acestuia într-un context specific de uz valorifică numeroase alte funcții, prin corelarea cu factori pragmatici și discursivi.

În literatura română de specialitate, sunt identificate o serie de caracteristici semantice și sintactice ale întrebării retorice. În ceea ce privește sintaxa propoziției interogative cu uz retoric, nu s-au identificat diferențe formale prin comparația cu celelalte propoziții interogative, de tip standard. Se pot admite însă, anumite tipare lingvistice preferențiale construite cu ajutorul unor adverbe precum *oare*, *doar* (ca mărci ale deliberării) (Ionescu-Ruxăndoiu 2013) sau alți termeni care capătă valoare adverbială și contribuie la modalizarea contextului respectiv. Un alt tipar lingvistic este cel în care apare un cuvânt interogativ ce poate fi însoțit și de negație (*cine (nu)?*, *ce (nu)?*, *cui (nu)?*, *care (nu)?*, *cât (nu)?*, *unde (nu)?*, *când (nu)?* sau compusele lui: *orice?*, *oricare?*, *oriunde?*, *oricând?*), alături de un condițional: *Ce n-ar face omul pentru bani?*; *Unde n-ar merge un om disperat?*. Presuposiția care rezultă ca răspuns implicit este construită cu ajutorul unui cuantificator universal (mai ales în cazul celor cu o formă negativă): *Omul ar face orice pentru bani*; *Un om disperat ar merge oriunde* (Șerbănescu 2002: 129).

2.2. PERSPECTIVA PRAGMA-RETORICĂ

Din punct de vedere pragmatic, în bibliografia de specialitate întrebarea retorică este obiectul de cercetare al mai multor studii, dintre care unele sunt aplicate limbii române: Ilie (1994, 1998, 1999, 2003, 2015), Șerbănescu (2002), Ionescu-Ruxăndoiu (2008, 2013, 2018).

Din punct de vedere **pragmatic și discursiv**, se remarcă perspectiva integratoare a Corneliiei Ilie (1994), care analizează raportul întrebare-răspuns într-un context bine stabilit, luând în calcul variațiile și funcțiile întrebărilor retorice ca întrebări diferite de cele propriu-zise. Definiția pragmatică a întrebărilor retorice are în vedere explicarea naturii complexe a acestora, precum și modul lor de funcționare: „A rhetorical question is a question used as a challenging statement to convey the addresser's commitment to its implicit answer in order to induce the addressee's mental recognition of its obviousness and the acceptance, verbalized or nonverbalized, of its validity” (Ilie 1994: 128). Astfel, se poate spune că o întrebare

retorică este constituită din forța ilocuționară a unei întrebări propriu-zise și efectul perlocuționar al unei aserțiuni. Deși au o formă interogativă ca orice alt tip de întrebare, întrebările retorice nu transmit ideea de cerere de informație, ci, mai degrabă, oferă informații despre starea mentală a emițătorului, despre opiniile sau emoțiile sale prin prisma răspunsului implicit pe care îl conțin în mod obligatoriu.

Asociat întrebării retorice este și fenomenul *scindării vocii emițătorului*. Acesta constă în identificarea mai multor voci în structura enunțului în momentul în care este verbalizat. O voce performează aserțiunea, iar celelalte sunt vocile care interpretează actul asertiv, însă doar una dintre ele poate fi prezentă explicit în enunț (Ionescu-Ruxăndoiu 2013: 479). Legat de fenomenul scindării vocii emițătorului este și raportul dintre întrebare și răspuns, și, implicit, între emițător și receptor. Identificarea unui răspuns în ceea ce privește întrebările retorice a dus la diferențierea unor subtipuri, în funcție de caracterul implicit sau explicit al răspunsului. Cornelia Ilie (1994) distinge între răspunsul obligatoriu (implicit) presupus de o întrebare retorică, în general, (*covert, obligatory response*) și răspunsul verbalizat (răspuns explicit însoțit sau nu de un comentariu)/ non-verbalizat, reprezentat de gesturi, de râs sau de aplauze ca răspuns opțional (*overt, optional response*) (Ilie 1994: 130). Astfel, prin intermediul întrebărilor retorice ca declanșatori ai unui răspuns mental (*mental response*), emițătorul reușește să infereze în mintea receptorului răspunsul așteptat, în vederea acceptării acestuia și, totodată, să îl convingă pe receptor să fie de acord și să adere la opinia emițătorului².

Andra Șerbănescu (2002) încadrează întrebările retorice în clasa perechilor de adiacență dominate de funcția de răspuns. Printre caracteristicile de ordin pragmatic ale întrebărilor retorice, se pot număra: forța persuasivă, exprimarea unei atitudini din partea emițătorului (ofensivă, defensivă sau polemică), faptul că reprezintă un important mijloc de argumentare, o formă de „monolog adresat”, pentru că se situează la granița dintre vorbirea directă și cea indirectă. Întrebările retorice pot fi însoțite de expresii care explicitează atitudinea emițătorului cu privire la ceea ce urmează să spună: *te întreb acum, răspunde-mi acum, ia spune-mi acum*.

Întrebările retorice pot fi receptate ca certitudini sau, dimpotrivă, pot fi considerate false argumente. Atunci când funcționează ca argumente falacioase, întrebările retorice pot fi diferențiate în câteva categorii: întrebări cu un demers deductiv, cu un demers inductiv și întrebări mixte (care sunt bazate atât pe componenta logică, cât și pe cea patetică). În privința celor din urmă, la nivelul

² Acest fapt poate fi observat și în cadrul discursului politic ca strategie de persuadare. În ciuda faptului că nu poate fi considerată o întrebare prototipică (care cere explicit o informație), întrebarea retorică păstrează o funcție specifică întrebărilor, anume faptul că așteaptă o reacție din partea celui către care se adresează: „these acts preserve an important feature of questions: they are not complete without a certain type of reaction – at least mental – from the receivers: their agreement with speaker’s opinion” (Ionescu-Ruxăndoiu 2018: 51). Discursul politic (inclusiv cel parlamentar) este în mare parte bazat pe monolog, însă există și o parte interacțională a acestuia prin care se poate stabili o *cooperare* sau un *conflict* între interlocutori, chiar și la nivel mental.

discursului politic sau juridic se pot identifica o serie de argumente precum: *ad populum*, *ad misericordiam*, *ad baculum*, *ad hominem* etc., care sunt înglobate în cadrul structurilor interogative de tip retoric (Ilie 1994: 150–170).

În ceea ce privește identificarea întrebărilor retorice în discursurile politice din România din perioada de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea (mai precis, perioada 1848–1948), precum și a modului de funcționare a acestora în cadrul textelor respective, se vor avea în vedere următoarele aspecte: ambiguitatea dată de raportul dintre întrebarea propriu-zisă și întrebarea retorică; indicii de marcarea a întrebării retorice (sintactici, semantici sau pragmatici), raportul dintre întrebare și răspuns, mai precis, în ce măsură întrebarea retorică respectivă permite un răspuns sau dacă răspunsul este verbalizat și sub ce formă apare în text (dacă sunt construite și funcționează în forma unor serii, strategie utilizată de emițător pentru crearea unei emfaze și pentru obținerea adeziunii publicului-receptor). Corpusul este unul limitat, având în vedere câteva exemple relevante pentru perioada menționată și pentru fiecare vorbitor în parte: Barbu Catargiu, Titu Maiorescu, Alexandru Marghiloman, Petre P. Carp, Nicolae Iorga.

3. SUBTIPURI

3.1. ÎNTREBĂRI RETORICE ÎN SERIE

3.1.1. Întrebări retorice în serie fără un răspuns verbalizat

Utilizarea întrebărilor retorice în serie reprezintă o strategie forte de persuadare a publicului-receptor și de manipulare a opiniei prin apărarea poziției vorbitorului. Prin cumularea unor interogații de acest fel în aceeași situație, emițătorul reușește să creeze un efect de insistență asupra unui anumit subiect sau asupra propriei opinii prin emfază, spre deosebire de întrebările utilizate singular în context.

- 1) *A predominat vechea idee a neutralității. Dar ce sens mai poate avea neutralitatea noastră în anul 1876? Neutralitatea garantată de cine? Și cum respectată în poziția noastră geografică? (...) Și apoi nu eram noi un stat cu aspirații de independență? Și care alt moment ni le putea îndeplini, dacă nu tocmai izbucnirea crizei orientale? Iar dacă independența trebuia să o dobândim, se cuvenea junelui stat să o aștepte în pasivitate sporită de la vreo combinare viitoare a diplomației străine, care cine știe cum ar fi eșit, sau era datoria, onoarea și dovada sa de vitalitate de a și-o cuceri cu sângele armatei sale? (TM II 1897: 21–22).*

Se observă utilizarea întrebărilor retorice în serie care nu sunt urmate de un răspuns. De cele mai multe ori, răspunsul dat de emițător pentru întrebările retorice respective are un rol emfatic și contribuie la accentuarea acestora din urmă. În apărarea poziției sale, vorbitorul face apel la componenta afectivă și include în discursul său ideea de stat și națiune ca întreg din care atât emițătorul, cât și

receptorul fac parte („neutralitatea noastră”). Cuvintele interogative sunt plasate strategic în funcție de dorința vorbitorului în ceea ce privește evidențierea anumitor aspecte. *De cine?* este plasat la finalul întrebării („Neutralitatea garantată de cine?”), pentru crearea unui focus asupra temei neutralității. De asemenea, *cum* și *care* sunt introduse prin *și*, ceea ce dinamizează discursul, dar contribuie și la simetria acestuia, acționând ca o formă de anaforă.

3.1.2. Întrebări retorice în serie cu răspuns verbalizat

3.1.2.1. Întrebări retorice care presupun un singur răspuns explicit pentru întreaga serie

În exemplul 2) este reprezentată o serie de întrebări retorice însoțite de răspuns marcat explicit de către emițător.

- 2) *Vă mărturisesc că-mi lipsește termenul parlamentar pentru a califica o asemenea procedură. Ce a stârnit furtuna? Este o notă diplomatică? A venit un bărbat de stat al vreunei puteri mari din Europa să spue ceva în contra țerii noastre și să ne amenințe? Suntem la discursul ținut cu vreo recepțiune solemnă din partea vreunui Împărat care ne periclitează? Ne aflăm în fața unei hotărâri judiciare ce ne condamnă? **Nimic din toate acestea!**(TM I 1897: 251–252).*

Răspunsul explicit permite interpretarea întrebărilor ce stau în subordonarea acestuia ca aserțiuni cu formă negativă: *Nu este o notă diplomatică; Nu a venit un bărbat de stat al vreunei puteri...; Nu suntem la discursul ținut cu vreo recepțiune solemnă din partea unui Împărat care ne periclitează; Nu ne aflăm în fața unei hotărâri judiciare ce ne condamnă.* Acestea din urmă reprezintă presupuziții declanșate prin utilizarea întrebărilor retorice, urmate de un anumit răspuns din partea vorbitorului. Acesta poate fi conotat pozitiv sau negativ, fiind construit pe baza raportului DA/NU, asemenea întrebărilor totale care permit acest tip de răspuns.

3.1.2.2. Întrebări retorice care presupun un răspuns explicit particular pentru fiecare enunț interogativ

În exemplul (3), fiecare întrebare retorică este urmată de câte un răspuns, ceea ce evidențiază faptul că rolul întrebărilor retorice este de a introduce argumentele discursului.

- 3) *Atunci ce rămâne să facem? Rămâne ca Guvernul să stăruiască pe lângă membrii Curților cu jurați ca să fie blânzi? Aceasta nu poate s-o facă, fiindcă Guvernul nu poate să intervină în conștiința juraților. Să facă el ca țeranii să fie judecați de anumiți jurați, prin urmare Guvernul să falsifice lista juraților? Aceasta, iarăși, nu se poate. Să intervie cu o grațiere? Aceasta ar însemna să se dea oamenilor încă odată ilusia unei comedii care se joacă în această țară; înseamnă să facem să se creadă că toate acestea sunt numai vorbe (...)* (NI 1907–1909: 23).

Textul reprezintă o construcție discursivă dinamică prin alternarea tonalității ridicate, provocate de întrebări, cu tonalitatea joasă, dată de răspunsul conotat

negativ. Construcția simetrică este susținută și de repetiții (*Atunci ce rămâne să facem? Rămâne ca Guvernul...; Aceasta nu poate s-o facă ... Aceasta, iarăși, nu se poate*). Prima întrebare retorică are caracter concluziv, celelalte întrebări fiind subordonate celei dintâi. Cea de-a doua întrebare retorică este folosită cu scopul de a introduce argumentul ce urmează. Aceasta funcționează ca o anaforă pentru evidențierea mesajului cu caracter negativ ce urmează să fie introdus. Utilizarea persoanei I plural (*să facem*) sugerează responsabilizarea publicului-receptor cu privire la evenimentele discutate. În același timp, utilizarea conjunctivului are rolul de a crea ideea de incertitudine, fiind resimțită lipsa unei mărci a deliberării (*Oare să intervie cu o grațiere?*). Astfel, întrebările par că exprimă incertitudinea emițătorului și că sunt orientate către receptor pentru dezambiguizare, însă emițătorul reprezintă o voce a colectivității. El încearcă să ofere, în același timp, răspunsuri cu caracter argumentativ la o serie de întrebări posibile. În acest caz, problematica vizează identificarea unor întrebări propriu-zise sau dezvoltarea dialogică a unei argumentări, ajungându-se la dificultatea de a trasa o limită între cele două situații.

De asemenea, întrebările retorice în serie, care permit un răspuns particular pentru fiecare enunț interogativ, se pot construi după modelul întrebărilor totale, fiind conotate pozitiv sau negativ. Acestea au rolul de a scoate în evidență un anumit argument susținut cu tărie de emițător și de a transmite aceste credințe receptorului în mod indirect:

- 4) *Când, d-lor, se zice că trebuie regulamentat ora de lucru, este intervenționist proiectul acela? Da! Când se zice că trebuie decretat repaosul duminical, este intervențiune? Da! Când se zice că cineva, dacă n-a făcut licența în drept, n-are drept să fie avocat, este intervențiune? Da! Când zice cineva că n-are dreptul fiecare femeie să moșească cum va voi, este intervențiune? Da! Și așa mai departe, toate legile sunt intervenționiste (PPC 2000: 389).*
- 5) *Ei bine! Un miliard aproape s-a cheltuit de la Regulament în curs de 25 de ani. Și ce avem? N-avem nimic. Miliție? Nu! Școli? Nu! Drumuri? Nu! Arme, temnițe? Nimic! Abia ne-au rămas din acel miliard niște rudimente barbare, ce cad în ruină și care toate trebuie dărâmate, iar în locu-le trebuie făcute altele noi. Și când avem atâta de făcut, să zicem publicului: «nu vrem să intrăm în cercetarea socotelilor, ci să trecem peste ele?» (BC 1914: 165).*

3.2. ÎNTREBĂRI RETORICE IZOLATE (UNICE, NONSERIALIZED)

3.2.1. Întrebări retorice fără un răspuns verbalizat

În exemplul (6) se poate observa faptul că întrebările retorice din ultima parte a discursului nu sunt urmate de un răspuns verbalizat (*aplauzele*), dar reacția prin aplauze confirmă acceptarea răspunsului implicit de către publicul-receptor, precum și acordul pe care îl stabilește cu emițătorul în privința acestuia.

- 6) *Ca probă despre aceasta, d-sa arăta cum că Rusia, la congresul de la Berlin, a fost singura care a ridicat un glas modest, este drept, dar în fine favorabil nouă față cu Europa. Prin urmare, dacă am permite noi ca ortodoxia să iasă din biserică astăzi și să intre pe tărâmul politic, cred cu d. Maiorescu că am cădea în brațele Rusiei; și ce sunt aceste brațe, noi o știm, o știm într-atât încât ne întrebăm când sunt ele mai periculoase? atunci când ne strâng cu ură, sau atunci când ne strâng cu drag? (Aplauze) (PPC 2000: 89).*

Reacția publicului-receptor este favorizată și de contribuția afectivă pe care o aduce emițătorul prin utilizarea formei pronominale *noi* (ca formă de solidarizare) și a unor opoziții semantice ce au în prim-plan termeni afectivi (*ură/drag*). În același timp, tema religiei (care poartă o conotație afectivă, în special) favorizează răspunsul non-verbalizat al publicului-receptor. Prezența persoanei I, plural, care „neutralizează diferența dintre sine și grup” (Ionescu-Ruxăndoiu 2013: 480), implică atât solidarizarea cu grupul respectiv (formă a politeții pozitive), cât și responsabilizarea acestuia, prin transmiterea propriilor păreri ce vor deveni, ulterior, păreri colective, lucru evidențiat de reacția publicului-receptor.

- 7) *Dar se face întrebarea: nu este un inconvenient că lipsesc câțiva profesori de la catedrele lor? Fără îndoială este un inconvenient, nimeni nu o contestă; însă remarcăți că sunt 3.000 de profesori în țară, și între dumneavoastră nu sunt decât vreo 7. Acum ce este mai bine? ca acești șase, șapte profesori să lipsească pentru câteva luni de la posturile lor fiind înlocuiți și suferind câtva învățământul, și Adunarea să nu fie lipsită de lămuririle, de luminile ce i-ar putea da ei pentru specialitatea lor? sau este mai bine ca ei să fie înscriși în catalogul de prezență al școlii, fără a putea veni în Adunare la debaterile legilor, în special la lămuririle necesare într-o sferă așa de importantă ca aceea a învățământului public? (TM I 1897: 118).*

Apelul la emoție și la empatie se face prin intermediul întrebărilor retorice care funcționează sub forma unor argumente falacioase: *argumentul ad populum* și *argumentul ad misericordiam*. Acestea din urmă sunt introduse prin intermediul întrebărilor retorice, vorbitorul având scopul de a obține un efect pathemic și de a determina publicul să adere la opinia prezentată de el. Prima interogație retorică are rolul de a stabili contextul ce urmează a fi prezentat, fiind însoțită imediat de un răspuns verbalizat. Utilizarea conectorului discursiv *fără îndoială* are rolul de a marca un acord emfatic și de a crea efectul de polaritate inversată, deoarece, în ciuda conținutului negativ, mesajul devine afirmativ. Pe de altă parte, cealaltă jumătate a discursului este construită sub forma unui silogism disjunctiv de tipul *sau...sau*. Întrebarea deliberativă *Acum ce este mai bine?* determină evidențierea unui răspuns implicat de valori preferențiale. Cele două întrebări retorice formulate ulterior în această parte a discursului se exclud reciproc. Acestea din urmă nu sunt urmate de un răspuns verbalizat în mod explicit, emițătorul lăsând la latitudinea receptorului alegerea unei variante din cele expuse sub forma întrebărilor retorice.

3.2.2. Întrebări retorice cu răspuns verbalizat

Diferența dintre un răspuns explicit și un comentariu (*reply*) constă în faptul că un răspuns explicit răspunde propriu-zis la întrebare, însă comentariul face referire la presupuziția care este declanșată de întrebarea retorică, fiind de tip evaluativ (Ilie 1994: 130).

- 8) *Aici se încheie bilanțul legislativ. Întreb din nou: ce s-a îndeplinit din programul nostru? Am făcut ceva pentru administrație, se poate; pentru justiție, nimic. Am mai fi răbdători, d-nii mei, dacă indicii grave nu s-ar fi arătat cari par a amâna în indefinit îndreptarea justiției și a soartei magistraților* (AM 1916: 13).

În exemplul (8), introducerea întrebării retorice se realizează cu ajutorul unei mărci interogative explicite (*întreb*) și al unui cuvânt interogativ (*ce*). Răspunsul dat este construit sub forma unor întrebări retorice directe (*Am făcut ceva pentru administrație? Se poate; Pentru justiție? Nimic.*). Fiecare enunț presupune un răspuns particular conotat pozitiv sau negativ. Se remarcă utilizarea persoanei I, plural, pentru responsabilizarea publicului-receptor și pentru inducerea ideii de identitate de grup ca mecanism de *pathemizare*. Perechea întrebare-răspuns este însoțită de un comentariu metadiscursiv: *Am mai fi răbdători, d-nii mei, dacă indicii grave nu s-ar fi arătat cari par a amâna în indefinit îndreptarea justiției și a soartei magistraților*, care are rolul de a izola atitudinea critică a emițătorului de restul discursului.

4. CONCLUZII

Analiza din lucrarea de față a pus în evidență importanța dimensiunii retorice a propozițiilor interogative în construcția strategică a discursului politic și a delimitării acestora în clase diferite în funcție de strategiile particulare ale emițătorului (de a confirma răspunsul inferat sau de a nu confirma, așteptând reacția publicului-receptor). Cadrul propus de discursul politic a favorizat, așadar, identificarea unor subtipuri ale întrebărilor retorice, precum: întrebări retorice în serie fără un răspuns verbalizat și întrebări retorice în serie cu răspuns verbalizat, acestea din urmă împărțindu-se în întrebări retorice care presupun un singur răspuns explicit pentru întreaga serie și întrebări retorice care presupun un răspuns explicit particular pentru fiecare enunț interogativ (pozitiv, negativ sau dual). De asemenea, au fost identificate întrebări retorice unice fără un răspuns verbal (de tipul aplauzelor) și întrebări retorice însoțite de un comentariu metadiscursiv.

Întrebările retorice utilizate de autorii analizați sunt multifuncționale. Funcția argumentativă are drept scop persuadarea receptorului (public sau adversari politici). Printre tipurile de argumente introduse cu ajutorul întrebărilor retorice se numără: *argumentele concludive* sau *argumentele falacioase*. În același timp, întrebările retorice

prezintă o serie de alte funcții, precum: apărarea poziției guvernului din care oratorul face parte sau a propriei poziții, atacul asupra oponentilor, atragerea atenției cu scopul de a obține anumite informații sau de a da anumite informații publicului, exprimarea unui punct de vedere sau obținerea unui răspuns clar (de tipul da/nu) din partea receptorului, obținerea acordului/dezacordului. De asemenea, utilizarea persoanei I plural reprezintă o particularitate a discursului politic din acest punct de vedere. Emițătorul creează un tip de legătură aparentă cu publicul prin apelul la afect și încearcă, în același timp, să responsabilizeze publicul-receptor și să îl convingă de validitatea argumentelor sale. Se ajunge la ideea *scindării vocii emițătorului*, având în vedere posibilitatea unui răspuns la aceste întrebări. Ca strategie persuasivă, întrebarea retorică se bazează, mai ales, pe declanșarea de presupoziii și pe manipularea acestora. Emițătorul are posibilitatea de a-și „transfera” propriile opinii și convingeri către cel care ascultă. Se obține în același timp un efect pathemic, atât pozitiv, cât și negativ având în vedere capacitatea emițătorului de a prezenta argumentele îmbrăcate sub forma întrebărilor retorice.

În funcție de strategiile folosite și în funcție de mărcile utilizate în cadrul construcției discursului bazat pe întrebări retorice se poate remarca un stil *raționalist* ca la Titu Maiorescu, *afectiv și emfatic* în ceea ce îl privește pe Nicolae Iorga (vezi Zafiu 2007: 26), Alexandru Marghiloman sau *patetic* în cazul lui P. P. Carp sau Barbu Catargiu. Având în vedere tipurile de întrebări utilizate de fiecare autor în parte se poate afirma că Titu Maiorescu apelează într-o mai mare măsură la întrebările retorice în serie, Petre P. Carp recurge la întrebările retorice cu un răspuns nonverbal (de tipul aplauzelor) care dețin un rol important din punct de vedere emoțional. Prin prisma dimensiunii patetice se remarcă și discursul lui Barbu Catargiu, care utilizează întrebări retorice în serie cu răspunsuri particulare (cu scopul de a dinamiza discursul), acestea fiind caracterizate de un grad ridicat de afectivitate. În același timp, discursurile politice ale lui Nicolae Iorga se bazează, în mare parte, pe întrebări ce funcționează ca argumente concludive sau argumente falacioase.

SURSE

- AM: Alexandru Marghiloman, *Discursuri politice*, Vol I (1885–1895), publicate de Comitetul Cercului de Studii al Partidului Conservator, 1916.
- BC: Barbu Catargiu, *Discursuri parlamentare (1859–1862)*, București, Editura Minerva, 1914.
- NI: Nicolae Iorga, *Discursuri politice rostite în Camera Deputaților (1907–1909)*, Vălenii de Munte, Tipografia „Neamul Românesc”, 1909.
- PPC: Petre P. Carp, *Discursuri parlamentare*, București, Grai și suflet – Cultura Națională, 2000.
- TM I: Titu Maiorescu, *Discursuri parlamentare cu priviri asupra dezvoltării politice a României sub domnia lui Carol I*, Vol I (1866–1876), București, Editura Librăriei Socecu & Comp, 1897.
- TM II: Titu Maiorescu, *Discursuri parlamentare cu priviri asupra dezvoltării politice a României sub domnia lui Carol I*, Vol II (1876–1881), București, Editura Librăriei Socecu & Comp, 1897.

BIBLIOGRAFIE

- Ilie, Cornelia, 1994, *What Else Can I Tell You? A Pragmatic Study of English Rhetorical Questions as Discursive and Argumentative Acts*, Stockholm: Almqvist & Wiksell International.
- Ilie, Cornelia, 1998, „Questioning is not asking: The discursive functions of rhetorical questions in American talk shows”, *Texas Linguistic Forum* 39, p. 122–135.
- Ilie, Cornelia, 1999, „Question-response argumentation in talk shows”, *Journal of Pragmatics* 31 (8), p. 975–999.
- Ilie, Cornelia, 2003a. „Histrionic and Agonistic Features of Parliamentary Discourse”, *Studies in Communication Sciences* 3 (1), p. 25–53.
- Ilie, Cornelia, 2003b. “Discourse and Metadiscourse in Parliamentary Debates”, *Journal of Language and Politics* 1 (2), p. 269–291.
- Ilie, Cornelia, 2009, „Rhetorical Questions”, în Cummings, Louise (ed.) *The Routledge Pragmatics Encyclopedia*, London: Routledge, p. 435–438.
- Ilie, Cornelia, 2015, „Questions and questioning”, în K. Tracy, C. Ilie & T. Sandel (ed.) *The International Encyclopedia of Language and Social Interaction*, Boston: John Wiley & Sons.
- Ilie, Cornelia, 2015, „Follow-ups as multifunctional questioning and answering strategies in Prime Minister’s Questions”, în A. Fetzer, E. Weizman, L. Berlin (ed.) *The dynamics of political discourse: Forms and functions of follow-ups*, Amsterdam: John Benjamins, p. 195–218.
- Ionescu-Ruxândoiu, Liliana, 2008, „Prezentare generală a proiectului”, în G. Pană Dindelegan (coord.) *Limba română. Dinamica limbii, Dinamica interpretării*. Actele celui de al 7-lea Colocviu al Catedrei de Limba Română (7-8 decembrie 2007), secțiunea *Masă rotundă: Istoria discursului parlamentar românesc (1866–1938)*, p. 519–523.
- Ionescu-Ruxândoiu, Liliana, 2013, „Întrebarea retorică: aspecte teoretice și aplicative”, în D.O. Cepraga, C. Lupu, L. Renzi (ed.), *Études romanes. Hommages offerts à Florica Dimitrescu et Alexandru Niculescu, II*, București: Editura Universității din București, p. 476–484.
- Ionescu-Ruxândoiu, Liliana, 2018, „Question and Rhetorical Questions: A Theoretical Synthesis”, în *Revue roumaine de linguistique*, 63, 1-2, p. 49–53.
- Quintilianus, Fabius M., 1974, *Arta oratorică*, București: Minerva, vol. 1-3.
- Sadock, Jerrold, 1971, „Queclaratives”, *Papers from the 7th Regional Meeting of the Chicago Linguistic Society, CLS 7*, p. 223–231.
- Sadock, Jerrold, 1974, „Some Covert Illocutionary Acts in English”, în Jerrold M. Sadock (ed.), *Toward a Linguistic Theory of Speech Acts*, New York/London: Academic Press, p. 111–146.
- Schaffer, Deborah, 2005, „Can rhetorical questions function as retorts? Is the Pope Catholic?”, *Journal of Pragmatics* 37, p. 433–460.
- Șerbănescu, Andra, 2002, *Întrebarea: teorie și practică*, Iași: Polirom.
- Špago, Džemal, 2017, „Rhetorical questions or rhetorical use of questions?”, *ExeLL (Exploration in English Language and Linguistics)*, p. 102–115.
- Zafiu, Rodica, 2007, *Limba și politică*, București: Editura Universității din București.

RHETORICAL QUESTION IN THE POLITICAL DISCOURSE FROM THE END OF XIXth CENTURY AND THE BEGINNING OF XXth CENTURY

Abstract

The present paper takes into account the rhetorical question and its discursive functions instantiated in the formal context of the political discourse. The research is structured in two parts: a theoretical one, followed by the data analysis. The first section overviews the theories regarding the definition of the rhetorical question from different perspectives (lexical-semantic and syntactic approach, on the one hand, and pragma-rhetorical approach, on the other hand) and its inclusion

within a wider category of questions. The rhetorical question does not explicitly ask for an answer (which can be deduced from the form of the question itself), therefore it differentiates from the standard question, which actually generates a verbal or an action-eliciting reply. Thus, it can be said that a rhetorical question is constituted by the illocutionary force of a proper interrogative statement and by the perlocutionary effect of an assertion (Ilie 1994: 128). The theoretical discussion is followed, in the second part, by a presentation of the rhetorical questions identified in the Romanian political discourse from the end of 19th century and the beginning of 20th century, delivered by certain personalities of this period, such as: T. Maiorescu, P.P. Carp, N. Iorga. We analyze the discursive functioning of the rhetorical questions according to the period under consideration, the speaker and other particularities of the communicative context.

MUTAȚII ÎN COMPORTAMENTUL LINGVISTIC AL EMIGRANȚILOR ȘI RAPORTUL LIMBĂ MATERNĂ – LIMBĂ ETNICĂ (STUDIU DE CAZ: ASPECTE ALE LIMBII ROMÂNE VORBITE ÎN COMUNITATEA ROMÂNEASCĂ DIN ITALIA)

NICOLETA NEȘU

Universitatea Sapienza, Roma/Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca
mail: nicoleta.nesu@uniroma1.it

Cuvinte cheie: *comportament lingvistic, fenomen migrator, limbă maternă, limbă etnică, limba română.*

Keywords: *linguistic behaviour, emigration, mother tongue, ethnic language, Romanian language.*

Lucrarea de față constituie prezentarea unui amplu proiect de cercetare, aflat în curs de desfășurare, ce are ca obiect studiul mutațiilor/transformărilor ce survin într-o limbă ca urmare a schimbării coordonatelor geografice. Altfel spus, ce anume se petrece în structura unei limbi – limba română, în acest caz – vorbite de vorbitori nativi care trăiesc, însă, departe de mediul de proveniență. Referitor la limba română, subiectul a început să fie discutat și analizat în ultimii 10–15 ani, s-a creat chiar și o bibliografie care crește pe zi ce trece¹ – perspectiva nouă pe care cercetarea de față își propune să o aducă acestui subiect constă în încercarea de a oferi o bază teoretică, de filozofie a limbajului, de lingvistică și pragmatică a text-discursului, prin care să se poată obține o evaluare din punct de vedere teoretic a acestui fenomen, dar și o încadrare a sa într-o perspectivă mai amplă, interdisciplinară. Tot de noutatea pe care studiul de față speră să o aducă în spațiul de cercetare menționat se leagă și experiența personală, din ultimii 10 ani, ani în care, practic, am asistat, „în direct” și din interior, la modificarea statutului limbii române în cadrul comunității românești din Italia, la „evoluția” ei înspre ceea ce literatura de specialitate numește *limbă etnică* sau *heritage language* la generația mai tânără, prin contactul direct cu membri ai comunității, cu studenții de origine română înscriși la Universitatea Sapienza din Roma, cu site-urile și forumurile de discuții, ziarele de limbă română ce apar în Italia etc.

¹ Pentru cazul limbii române vorbite în Italia menționăm aici lucrarea lui Florin-Teodor Olariu, *Variație și varietăți în limba română. Studii de dialectologie și sociolingvistică* (Olariu 2017) sau abordarea sociologică a lui Alexandru L. Cohal, *Mutamenti nel romeno di immigrati in Italia* (Cohal 2014).

Din punct de vedere teoretic, structura acestui proiect, așa cum îl concep în momentul de față, se articulează în jurul a trei probleme: **a.** o filozofie a migrației, **b.** probleme de lingvistică și pragmatică a limbii și a textului determinate de fenomenul social al migrației, **c.** raportul limbă maternă/limbă etnică în cadrul comunității de emigranți. Partea practică va consta în aplicarea acestora în procesul de analiză a limbii române vorbite în Italia și în acest sens prevedem constituirea unui corpus de texte, corpus de limbă vorbită, în alcătuirea căruia intenționăm să implicăm studenții de origine română, ca activitate practică și de teren adiacentă cursului și lectoratului de limbă română din cadrul Universității Sapienza din Roma.

În ceea ce privește primul punct al părții teoretice, o filozofie a migrației, am preluat termenul de la Donatella Di Cesare și ultima sa carte „Stranieri residenti. Una filosofia della migrazione”, apărută în Italia, la editura Bollati Boringhieri, în 2017. Cartea apare, deloc întâmplător!, la sfârșitul anului 2017, un an foarte încărcat, din punctul de vedere al fenomenului migrației în Italia și, de altfel, în întreaga Europă, poate fenomenul social cel mai controversat și care a iscat multe conflicte pe plan politic la nivel european și nu numai. Fenomenul migrator este analizat, în această carte, pentru prima dată, după cum afirmă însăși autoarea, din punctul de vedere al unei filozofii a migrației. Se discută, astfel, și se analizează, din perspectivă filozofică, pe parcursul lucrării, concepte precum dreptul la cetățenie, apartenența la un Stat, cele două căi liberale (conceptele de graniță deschisă și graniță închisă), suveranitate, libertate, drept la mișcare/drept la migrație; migrația în sine nu reprezintă, în concepția autoarei, un dat biologic, ci un act existențial și politic care încă trebuie să fie recunoscut; lucrarea se vrea, astfel, și o contribuție la acceptarea, la legitimarea și la instaurarea unui *jus migrandi* și introduce, pentru prima dată în limbajul de specialitate, conceptul de „straniero residente” – străin rezident, trad. ns. – (Di Cesare 2017: 12–13). Sunt discutate, bineînțeles, și aspecte doctrinare precum rasismul, xenofobia, politicile ospitaliere versus politicile coercitive, autoarea reamintind și repunând în discuție modelele clasice de cetățenie – Atena (*i.e.* „autohtonă ateniană”), Roma (*i.e.* „cetățenia deschisă”), Ierusalim (*i.e.* „străinul rezident”). Fenomenul migrator este analizat în legătură cu conceptele de bază precum cel de Stat, de Ospitalitate, de Coabitare, iar în acest context, individul, afirmă autoarea, se reprezintă pe sine prin limba pe care o vorbește ca un „act politic” de apartenență la o comunitate².

Ce înseamnă, însă, „a migra”? Donatella Di Cesare face un mic excursus etimologic al termenului, al verbului intransitiv „a migra” (pe care nu îl consideră deloc sinonim cu „a se mișca”, cum este, afirmă ea, de prea multe ori considerat),

² Acest concept de „act politic” manifestat în vorbirea unei limbi îl întâlnim, deloc întâmplător, și la Eugenio Coșeriu, al cărui discipol este D. Di Cesare. De exemplu, într-un studiu publicat în 1996, intitulat „Limbaj și politică”, Coșeriu afirma că, din moment ce limbajul este întotdeauna limbă istorică, el este întotdeauna și politic. Astfel, simplul fapt de a vorbi o limbă reprezintă, în opinia sa, un act politic implicit, atât timp cât exprimă adeziunea la anumite tradiții istorico-lingvistice și la o anumită comunitate istorică, virtual, cel puțin, opusă altor comunități lingvistice.

verb prezent cu formă asemănătoare în toate limbile romanice, dar și în engleză, de la latinescul *migrare*, cu rădăcini sanscrite și indo-europene, și care, în latină indica „a părăsi un loc”, „a pleca dintr-un anumit loc”. Deci, încă de la începuturi, afirmă autoarea, „a migra” nu reprezintă o „simplă mișcare, ci trimite la un schimb complex, acela al locului, și se împlinește, așadar, în momentul în care se întâlnește străinul și se inaugurează practica etico-politică a ospitalității” (Di Cesare 2017: 92, trad. ns.). Astfel, fenomenul migrării nu trebuie înțeles doar ca un proces biologic, evolutiv, cum este considerat mai ales de către biologi și cognitiști, ci ca un act politic – ceea ce explică și motivul pentru care, spune autoarea, *jus migrandi*, de-a lungul secolelor, a fost contestat și a provocat conflicte de natură politică și socială. Chiar și astăzi este recunoscut doar parțial, sub forma „dreptului de emigrare”, adică de a ieși de pe teritoriul unui stat, dar nu și ca „drept de imigrare”, de a intra liber pe teritoriul altui stat; acesta din urmă, depinde, încă, de suveranitatea statelor și, astfel, *jus migrandi* „reprezintă una dintre marile provocări ale secolului XXI” (Di Cesare 2017: 93). Foarte interesante ni s-au părut legăturile pe care autoarea le pune în evidență între *Convenția de la Geneva*, din 1951, cu privire la statutul refugiaților și lucrarea lui Kant, din 1795, *Zum ewigen Frieden. Einphilosophischer Entwurf* („Perpetual Peace. A Philosophical Sketch”, „Per la pace perpetua”), în care acesta din urmă susținea că străinului nu îi poate fi refuzată intrarea pe teritoriul unui alt Stat dacă acest refuz îi poate cauza grave prejudicii sau îi poate periclita viața, lansând concepte precum „dreptul cosmopolit” și „ospitalitatea universală” drept condiții de bază ale asigurării „păcii perpetue”; conceptul de ospitalitate, din acest punct de vedere, prin Kant, devine o categorie juridică și politică, chiar dacă el o vede limitată temporal – pentru că la Kant străinul nu devine niciodată rezident; el poate „vizita” o altă țară, un alt stat, ca turist, negustor, explorator sau pelegrin, dar nu va avea niciodată drept de rezidență (Di Cesare 2017: 99–101).

Este aici, în studiul fenomenului migrației, și o problemă a alterității. Alteritatea, ca o intuiție a legăturii dintre elementul specific omului și determinarea lui în și prin limbaj, în și prin comunitatea lingvistică căreia îi aparține, alteritatea ca una dintre trăsăturile esențiale ale limbajului, unul dintre universaliiile lui, alteritatea ca manifestare a faptului de a fi cu alții, alteritatea ca dimensiune constitutivă a ființei umane, alteritatea care ar trebui să anuleze opozițiile de tip *eu/tu*, *noi/voi* și *celălalt/ceilalți* pentru simplul fapt că celălalt se regăsește în mine, ceilalți sunt potențiale proiecții ale eului meu, sau, cum spunea Paul Ricoeur, „drumul cel mai bun care duce la Mine trece prin celălalt”. Din această perspectivă, cum susține și Donatella Di Cesare, pronumele și folosirea lor nu mai sunt indiferente, ele delimitează spații și roluri, grupuri și tabere, gestionează și direcționează discursurile – „sunt primele frontiere decisive, cele lingvistice” și poate că acum, mai mult ca oricând, ar fi nevoie de o filozofie a pronumelui (Di Cesare 2017: 106). Ce conținut mai putem atribui, astăzi, pronumelui *noi*? se întreabă, retoric, autoarea. El este, prin excelență, forma gramaticală a comunității,

include pronumele personal de persoana I singular, *eu*, dar și pronumele personal de persoana a II a singular, *tu*; în același timp, însă, *exclude*, el trimite, indirect, dar implicit, la *voi*, dar și la *ei/ele*, adică *alții* sau *ceilalți* care devin, un implicit colectiv *non-noi*. Trasează granițe lingvistice, astfel, și separă. Important este, însă, să nu ajungă să se transforme într-o „gramatică a urii”, cum o numește autoarea. Există o întreagă tradiție hermeneutică, fenomenologică, de reflecție asupra conceptului de „celălalt”, iar în domeniul literaturii, motivul jidovului rătăcitor și/sau motivul străinului, ca factor declanșator de panică, frică și ură abundă în scrieri, re-scrieri, în interpretări și re-interpretări (Di Cesare 2017: 108–109).

Un alt concept-cheie ce stă la baza unei filozofii a migrației este cel de *locuire*³ – locuirea umană, în *spațiu* – a poseda, a se instala, a rămâne/a dăinui, a se identifica cu locul, dar, în același timp, și locuirea umană în *limbaj*, respectiv într-o *limbă*. Limba nu întotdeauna, însă, are aceleași coordonate geografice cu cele ale spațiului. Dacă a locui într-un spațiu este echivalent cu a-l poseda, cu *a avea*, a locui într-o limbă, de la Heidegger încoace, înseamnă *a fi*, *a exista*. În majoritatea situațiilor, cele două planuri se suprapun și avem de-a face cu cazul „fericit” al locuirii, concomitente, într-un spațiu și într-o limbă care își aparțin – cazul locuirii, fizic vorbind, între granițele unui Stat și în interiorul limbii sale, limbă istorică, care este și limbă maternă. Se naște, în modul cel mai firesc posibil, întrebarea: ce se întâmplă, însă, când coordonatele locuirii unui spațiu nu coincid, nu se suprapun, geografic și temporal, cu cele ale locuirii unei limbi? Ce predomină atunci, *a avea* sau *a exista*? Este, credem, noi, întrebarea care stă la originea tuturor formelor de discurs asupra fenomenului migrator din acest secol, întrebarea care desparte, dar și unește, state și națiuni, state și continente.

În ceea ce privește acest fenomen/proces al migrației, concret, ultimele date relevă o situație destul de îngrijorătoare pentru România, ea aflându-se, în 2017, la nivel mondial, pe locul al doilea, după Siria, ca număr de emigranți, iar așa cum vom vedea în cele ce urmează, în Italia, românii reprezintă comunitatea imigrată cu cel mai mare număr de cetățeni. Aici, în fiecare an, se face o radiografie a societății, radiografie statistică ce cuprinde, ca un capitol foarte interesant, structura comunităților de imigranți – „Il Dossier Statistico dell’Immigrazione IDOS”⁴. Cel prezentat în 26 octombrie 2017, cu referire la perioada 2015–2016, conținea următoarele date referitoare la comunitatea românească (redăm, selectiv, doar cele pe care le considerăm relevante pentru cercetarea de față): la sfârșitul anului 2016, comunitatea românească reprezenta principala comunitate imigrată în Italia, cu un număr oficial de 1.168.552 cetățeni rezidenți, ce reprezintă un procent de 23,2 din

³ Locuirea, concept filozofic, dar, mai ales, lingvistic, heideggerian, „limbajul – casă a ființei”, a constituit obiectul mai multor cercetări ale noastre. Pentru a nu relua aici punctele cheie ale discuției, menționez două dintre studiile publicate pe această temă: „Limba ca locuire” (Neșu 2013) și „La lingua come dimora o la costruzione del sè attraverso il linguaggio” (Neșu 2010).

⁴ Site-ul oficial unde sunt publicate, în fiecare an, rezultatele cercetărilor de teren: www.dossierimmigrazione.it.

totalul cetățenilor străini rezidenți în Italia; românii din Italia reprezintă, astfel, o treime din totalul românilor emigrați în străinătate (33,8%), cu o creștere în anul 2016 de 1,5%; se înregistrează, în ultimii ani, și un număr în creștere de întoarcere în țară sau de migrare înspre alte țări UE sau non UE; pe primul loc, motivul principal al imigrării, este susținerea familiei/întregirea familiei, și doar pe locul al doilea, dezvoltarea unei activități proprii; românii sunt răspândiți în toată peninsula, cu precădere în centrele mari urbane din centru și din nord, precum Roma, Torino, Milano, Bologna, Florența, Veneția, cu un procentaj de 20 pentru Lazio și 15 pentru „Provincia di Roma”; vârsta medie a imigranților este de 34 de ani, iar structura comunității românești este bazată pe nucleul familial, în medie format din cel puțin doi membri; predomină dimensiunea feminină, 57,4% din imigranții români fiind de sex feminin; sunt destul de răspândite și căsătoriile mixte, 2727 înregistrate, dintre care majoritatea sunt între bărbați italieni și femei românce; în ceea ce privește nivelul de instruire și de educație, majoritatea au studii medii, un procentaj sub mediu au studii liceale, în timp ce studiile universitare și post-universitare sunt mai rare; ca urmare, în ceea ce privește piața muncii, pentru anul 2016, statisticile arată că românii reprezintă 20,4% dintre persoanele străine angajate cu contracte de muncă, cu o rată de ocupare, la nivelul comunității românești, de 63% – sectoarele predominante sunt, pentru sexul masculin, construcții, transport și agricultură, iar pentru persoanele de sex feminin, servicii de tip familial (celebrele, deja „badante” – îngrijitoare și colaboratoarele domestice), servicii hoteliere și de restaurant, comerț, dintre care 96,6% angajate cu contracte pe timp determinat și doar 3,4% cu contracte pe timp nedeterminat; s-a înregistrat, în 2016, și o creștere a activităților pe cont propriu dezvoltate de cetățeni români rezidenți în Italia, sunt 51.366 de responsabili de societăți particulare care sunt născuți în România, iar profilul acestor activități este: 61,9% în domeniul construcțiilor, 12,5% în domeniul comerțului iar 5% în domeniul serviciilor; din păcate, însă, și pentru perioada analizată, comunitatea românească rămâne ca fiind cea mai expusă muncii la negru și exploatării ilegale.

Al doilea aspect al părții teoretice privește problemele lingvistice determinate de fenomenul emigrării și aici avem în vedere următoarele aspecte: **1.** fenomenul cunoscut sub numele de *schimbare lingvistică* și **2.** fenomenul *interferențelor lingvistice*. În ceea ce privește primul aspect, punctul de plecare al dezbaterii îl constituie studiul lui Coșeriu „Nu există schimbare lingvistică”, în varianta publicată în revista clujeană *Cercetări de lingvistică* (Coșeriu 1992). În acest studiu, Coșeriu pleacă de la ideea că „schimbările din limbă constituie procesul istoric prin care dispare sau se creează limba, prin care tradițiile lingvistice se sting ori se nasc și prin care adesea tradiții noi iau locul, parțial sau total, celor pe cale de dispariție din sistemul de tradiții pe care îl reprezintă o limbă” (Coșeriu 1992: 12). Punctăm doar, din motive obiective, cele trei probleme ce corespund, de altfel, celor trei planuri ale limbajului din concepția integralistă, pe care schimbarea lingvistică le presupune: **a.** la nivel teoretic, este vorba despre o problemă

universală a schimbărilor în limbaj – de ce se modifică limbile? – iar, din această perspectivă, consideră Coșeriu, schimbarea este o obiectivare istorică a creativității lingvistice, corespunde și alterității, adică reprezintă o activitate creativă îndreptată spre alți vorbitori (Coșeriu 1992:13); **b.** la nivel empiric, este vorba despre o problemă *generală* a schimbărilor în limbă – cum și în ce condiții intra- și extralingvistice se modifică, de obicei, o limbă? – din această perspectivă, vorbim despre, pe de-o parte, *inovație* în discurs, la nivelul performanței și despre *schimbare* în limbă, la nivelul competenței. Aceasta din urmă are loc în patru etape: *adoptarea* unei inovații de către un individ, *difuzarea*, sau adoptarea inovației de către mai mulți vorbitori, *selectarea*, adică folosirea alternativă a inovației cu forma mai veche, existentă în limbă și *mutația* sau abandonarea propriu-zisă a unei tradiții în favoarea unei inovații. Adoptarea este considerată de către autor ca fiind fundamentală (tehnică de limbaj), selectarea, în sine, reprezintă un fapt de discurs, în timp ce mutația reprezintă actul final al procesului de schimbare în limba unei comunități de vorbitori (Coșeriu 1992:14); **c.** la nivel istoric, al limbilor naționale, schimbarea reprezintă o problemă *istorică* a fiecărei modificări/inovații în parte – cum a acționat creativitatea și cum a fost ea integrată într-o anumită limbă, la un anumit moment dat? – aici este vorba despre o justificare exhaustivă a fiecărei inovații în funcție de contextul istoric dat (Coșeriu 1992: 17). Concluzia autorului care, de fapt, este și titlul studiului, este că nu există schimbare lingvistică, în sensul că schimbarea constituie, în realitate, însăși construirea, facerea unei limbi, fenomenul originar prin care se naște o limbă.

Există, în acest studiu, câteva observații pe care le considerăm de interes ca puncte de plecare și de reflecție pentru cercetarea noastră și le evidențiem în cele ce urmează (Coșeriu 1992: 15–16): **a.** în primul rând, faptul că, în principiu, inovația ca atare poate fi și non-intențională, adică condiționată cauzal – ea are, însă, în opinia lui Coșeriu, puține șanse de a deveni permanentă, adică de a fi adaptată și difuzată – și, este de părere autorul, nu se cunosc greșeli de vorbire care să fi devenit generalizate și acceptate⁵; **b.** din principiu este exclusă existența unei motivații unice pentru toate schimbările lingvistice, tocmai datorită faptului că ele reprezintă o clasă generală de fapte care cuprinde limba în întregul său; ar putea exista, însă, o motivație de natură subiectivă, generală, și anume alteritatea, atunci când, spune Coșeriu, „preluăm idiomul altcuiva”; **c.** nu putem vorbi despre cauze ale schimbării, ci despre condiții, circumstanțe ale schimbărilor. Aceste condiții ar indica faptul că este posibil să se producă o schimbare, dar nu este și necesar. Pentru producerea efectivă a schimbării, circumstanțele trebuie să fie luate în considerare de către vorbitori; în acest mod, doar finalitatea este cea care le transformă în condiții efective ale producerii schimbării.

⁵ În acest moment, situația limbii române vorbite în comunitatea românească din Italia s-ar putea să infirmă, din păcate!, această afirmație a lui Coșeriu, având în vedere că există extrem de multe „greșeli” de limbă, din punctul de vedere al normei limbii române standard, care însă au o circulație evidentă și care ar putea deveni, la un moment dat, „regula”.

Este de la sine înțeles că această problemă a schimbărilor lingvistice dintr-o limbă trebuie privită diferit în momentul în care vorbim despre dezvoltarea și evoluția unei limbi în afara spațiului său propriu și în direct contact cu una sau mai multe limbi diferite. Analizarea acestui fenomen a dat naștere, în ultimii ani, unei noi discipline, sociolingvistica migrației, care are ca obiect de studiu, în principal, tocmai contactul între limbi și raportul limbă–fenomen migrator, care au ca rezultat, pe de-o parte, o diversificare la nivel lingvistic, dar și, pe de altă parte, crearea condițiilor obiective pentru apariția unor forme noi de expresie în limbile respective. Este vorba aici și despre raportul extrem de complex dintre limbă și identitatea individului în contextul schimbării coordonatelor geografice ale locuirii, așa cum arătam mai sus, fiind bine știut faptul că limba are un rol esențial nu doar în constituirea identității unui individ, cât și în apartenența lui la o anumită comunitate lingvistică și, deci, perceperea sa ca atare de către ceilalți. Ca urmare, din punct de vedere lingvistic, poziția emigranțului/imigranțului este una destul de dificilă, el aflându-se, pe de-o parte, în situația de a fi nevoit să învețe o a doua limbă, limba țării în care emigrează, L2, (în cazul copiilor, a doua limbă va fi și limba instituțională, limba școlarizării)⁶ și, în același timp, va încerca și să își păstreze nealterate competențele de limbă maternă, de care are nevoie tocmai pentru a fi identificat de ceilalți ca aparținând unei anumite comunități lingvistice. Situația depășește, considerăm noi, cu mult granițele lingvistice – această problemă necesitând, în mod obligatoriu, o abordare interdisciplinară, deoarece interpretarea unui asemenea fenomen, în complexitatea sa, antrenează, în mod necesar, pe lângă lingvistică și discipline precum sociologia sau psihologia. În procesul de învățare a limbii țării în care a emigrat – proces care nu poate fi în nici un fel redus la un „simplu” proces de învățare a unei limbi străine în condițiile păstrării coordonatelor spațiale, survine fenomenul interferențelor lingvistice asupra căruia ne vom opri, pe scurt, în cele ce urmează. Problema interferențelor lingvistice depinde de o serie de factori de natură lingvistică, dar și extralingvistică (suntem înclinați să credem că majoritari ar fi aceștia din urmă). Ne referim, mai ales, la factori de tipul nivelul competenței lingvistice în ceea ce privește limba maternă, statutul social, gradul de școlarizare, profesia, nivelul cultural și familial, tipul de interacțiune cu limba străină, capacitatea de integrare și de asimilare, vârstă, sex etc. Este evident faptul că acest concept de interferență lingvistică este în strânsă legătură cu cele de contact social și de contact cultural, Coșeriu afirmând, la un moment dat, că limba, în general, se constituie diacronic, dar funcționează sincron. Așa cum este evident și faptul că, mai ales în ultimii ani, datorită realității sociale și politice create la nivel național și european, problema contactului între limbi a devenit o problemă extrem de actuală și de acută, în același timp coordonată esențială a globalizării, pe de-o parte, dar și a necesității păstrării unei identități lingvistice naționale, pe de altă

⁶ Acest subiect face obiectul unei alte cercetări ale noastre care are ca scop analizarea fenomenelor lingvistice ce conduc la pierderea calității de limbă maternă în cazul copiilor de origine română care sunt școlarizați în Italia și studiază în limba italiană, limba maternă devenind, pentru ei, în acest moment, limbă etnică.

parte. Dacă, așa cum ne învață istoria, în general, și istoria limbilor, în particular, la un anumit moment al evoluției societăților, aceste contacte aveau ca urmare directă fenomenul împrumuturilor în limbă, apariția neologismelor, astăzi fenomenul acoperă o arie mult mai amplă, incluzând, bineînțeles și neologismele, dar depășind cu mult granița lor. Fără a intra în detaliile tehnice binecunoscute, mă voi limita la a afirma că, dacă împrumutul era considerat mai mult ca un aspect de natură lexicală, concretizat, cum spuneam mai sus, în clasa neologismelor, calcul lingvistic, ca fenomen analogic, ca produs implicit sau explicit, conștient sau inconștient, voluntar sau involuntar are și aspecte ce se referă la însăși structura limbii, inclusiv la nivelul ei sintactic. Tradiționala și clasică deja clasificare a lui Th. Hristea⁷ vorbește despre două tipuri de calc lingvistic: calc lexical (implică un singur cuvânt, un lexem) și calc sintactic (implică un grup de cuvinte, o sintagmă); calcul lexical poate fi morfologic (calcul ce implică o structură morfematică) și semantic (calcul ce produce o modificare în structura semantică a cuvântului, deci la nivelul semnificației sale) (Hristea 1997: 14), clasificare la care R. Merlo⁸ adaugă și subcategoria calculului fonetic (calcul ce produce o modificare la nivelul aspectului fonetic al cuvântului) (Merlo 2007: 241), categorie extrem de necesară, considerăm noi, mai ales în cazul contactului dintre limbi foarte asemănătoare la nivelul formei, așa cum sunt româna și italiana. De altfel, trebuie subliniat aici, fenomenul interferențelor lingvistice, în general, este mult mai des întâlnit și mai „fructuos” în cazul limbilor ce se aseamănă tipologic, cu cât distanța tipologică dintre două limbi este mai mică, cu atât interferențele lingvistice vor fi mai numeroase, mai diversificate și vor acoperi, cum este cazul limbii române în contact cu limba italiană, aproape toate palierele limbii vorbite, de la fonetică la sintaxă, dar și intonație, cadență și/sau topică, dar și pe cele ale limbii scrise. O altă precizare necesară este că acest fenomen, chiar dacă privește, în majoritatea cazurilor, limba maternă, limba română, în speță, cea care „suferă” lingvistic în mod pregnant în urma schimbării locuirii geografice, el nu este unidirecțional, ci se răsfrânge, chiar dacă într-o măsură mai mică și, desigur, fără circulație în afara comunității, și asupra limbii țării de adopție – și ea suferă de pe urma interferențelor lingvistice, în sensul că regăsim structuri morfologice și chiar și sintactice de proveniență românească în limba italiană vorbită de români. Ceea ce, lingvistic vorbind, dă o mare satisfacție, în sensul că regăsim, în practica lingvistică, teoria humboldtiană conform căreia limba maternă este cea care ne structurează gândirea⁹.

⁷ Hristea (1997).

⁸ Merlo (2007).

⁹ Pentru Humboldt, omul „se țese pe sine prin limbaj”, în timp ce fiecare limbă desemnează, în jurul poporului care o produce, un cerc; în fiecare limbă sălășluiește o viziune a lumii care îi este specifică, în sensul că fiecare limbă istorică conține în ea însăși întreaga țesătură conceptuală și întregul mod de raportare la lumea obiectuală caracteristice pentru o secțiune anumită a societății; a părăsi acest cerc înseamnă a intra, în mod simultan, în cercul descris de o altă limbă istorică în jurul altui popor; de aceea, a intra în și a învăța o altă limbă înseamnă „a cuceri un nou punct de vedere în atitudinea vorbitorului”, înseamnă a îmbrățișa o altă viziune a lumii; însă, remarcă Humboldt, niciodată nu se va ajunge la „o experiență completă și pură” a unei asemenea schimbări de perspectivă, deoarece

Ultimul aspect al părții teoretice se referă la raportul limbă maternă/limbă etnică în cadrul comunității de emigranți. Acest aspect a făcut deja obiectul unor studii anterioare, inclusiv într-o comunicare susținută la Universitatea din București, ocazie în care acest raport a fost pus în relație cu posibilitatea utilizării etnopragmaticii (în versiunea propusă de profesorul Alessandro Duranti) ca metodă asociată gramaticii tradiționale în predarea limbii române ca limbă străină/limbă maternă în Italia¹⁰. Drept urmare, nu voi relua aici, decât pe scurt, descrierea conceptului de limbă etnică, ce se naște în urma departajării făcute, în diverse studii și articole, de către profesorul Paolo Balboni și colaboratorii săi de la Universitatea Ca'Foscari din Veneția. Aceștia scot în evidență necesitatea delimitării terminologice și de conținut între conceptele de *limbă maternă* (LM), *limbă etnică* (LE), *limbă străină* (LS) și *limbă secundară* sau limba a doua (L2). Pornind de la ideea că limba istorică rămâne instrumentul prin care se identifică un grup etnic, cu atât mai mult în cadrul fenomenului emigrației/imigrației, se naște întrebarea ce anume se întâmplă, dacă și ce fel de modificări suferă această limbă istorică, în ipostaza ei de limbă maternă, în cadrul unui astfel de grup etnic care trăiește dincolo de granițele geografice naționale ale respectivei limbi. Ea încetează de a mai fi limbă maternă și devine limbă etnică, este răspunsul dat de acești cercetători, referindu-se la exemplul comunității italiene din Statele Unite ale Americii, – adică, limba comunității de origine a unei persoane, prezentă, deci, în mediul familial al imigraților, dar nu într-o formă standard, corectă, ci cu influențe și varii interferențe lingvistice dinspre limba oficială a țării în care trăiesc și care, pentru ei, este și limba școlarizării, limba instituțională, limba raporturilor sociale etc. (Balboni 2015: 18). Cu alte cuvinte, limba lor maternă își pierde, treptat, conținutul și devine o limbă cu un vocabular minimal conversațional, de uz cotidian, familial, chiar regional, și, care, deci, nu respectă întotdeauna norma, nu mai are un caracter instituțional, nu reprezintă limba în care are loc procesul de școlarizare sau cel de desfășurare a activității profesionale și nu reprezintă, decât în situații particulare, limba de contact social și instituțional. Mai mult, așa cum arătam mai sus, ea este supusă contaminării cu limba țării de adopție, limba italiană, în cazul nostru, și de aici interferențele lingvistice sub forma calcului fonetic, morfologic sau sintactic, fenomene de code-switching, pronunție defectuoasă, intonație greșită etc.

Prezentăm, în încheiere, câteva astfel de exemple din corpusul de limbă vorbită în curs de alcătuire, exemple care, în cadrul analizei finale prevăzute în proiect vor fi analizate și clasificate în funcție de criteriile teoretice descrise mai sus (menționez că am păstrat forma grafică și punctuația, nu am intervenit deloc în corectarea exprimării sau a greșelilor de ortografie, nici în limba română, nici în limba italiană):

individul va păstra întotdeauna, într-o măsură mai mare sau mai mică, propria viziune a lumii propusă și configurată în și prin limba maternă (Humboldt 1988:161–164).

¹⁰ Este vorba despre conferința „Etnopragmatica lui Alessandro Duranti și posibilele ei utilizări în predarea limbii române ca limbă străină” (Neșu 2016), dar și despre studiul intitulat „Limba română între limbă străină, limbă maternă și limbă etnică – studiu de caz” (Neșu 2018).

- [1] *Auguri, tineo tot așa, un abbraccio forte forte*
 [2] *Faceți festa?*
 [3] *Amicizie fericită mulți ani*
 [4] *Mult succes, forța, Alessio, ține-o tot așa și faiilbravo di continuo*
 [5] *Sunt convinsă, chiar din esperienza personală că nimic este de pierdut, din contră – să nu ai frică, pentru că vei fii întotdeauna vincitoare*
 [6] *După sufletul dvs și cât meritați nu ajunge un negoț întreg de flori*
 [7] *Asta e bugie curată, o prietină de a mea s-a lăsat îmbrobodită de un vechet unde era ca badanta la nevastă-sa*
 [8] *Nu sânt de acord la a bada toată familia celui la care se lucrează*
 [9] *De la Staziunea termini luați metro B direcțiune Laurentina fine a Eur Fermi; caro Dacia TV pune-ți indicațiile bine nu derutați lumea sunt persoane că nu știu bine să se deplaseze cu mezii publici atențiune*
 [10] *Verissimo! Eu chiar nu am facut urât...non ce l'avevo nici cu lui nici cu infermierile*
 [11] *O cunoștință de a mea a căzut în trapolă și ia trimis bani de viaggio si poi el nu a venit înapoi*
 [12] *Primăria a dat ordinanța acum*

Sunt evidente greșelile de limba română datorate unei stăpâniri relative a limbii și, mai ales, a normelor de ortografie în vigoare (*sânt* pentru *sunt*, *prietină* pentru *prietenă*, *infermierile* pentru *infirmierele*, *țineo* pentru *ține-o*, *indicațiile* pentru *indicațiile*, *ia trimis* în loc de *i-a trimis*, *vei fii* în loc de *vei fi*, *pune-ți indicațiile* pentru *puneți indicațiile*), influențele de grafie din limba italiană atunci când cuvintele sunt foarte asemănătoare (*esperienza* pentru *experiența*, *atențiune* pentru *atenție*, *ordinanța* în loc de *ordonanța*), preluarea unor cuvinte din limba italiană și introducerea lor în discurs prin aplicarea unor forme specifice limbii române de articulare, de formare a pluralului, a formei feminine sau de infinitiv (*mezii publici*, forma corectă în italiană *mezzi pubblici*, *în trapolă* pentru *trapola*, *de viaggio* pentru *viaggio*, *vincitoare* forma corectă în italiană *vincitrice*, *amicizie* pentru *amicizia*, *staziunea* forma articulată enclitic a substantivului italianesc *stazione*, *a bada* pentru forma infinitivului italianesc *badare*), până la preluarea și adoptarea unor construcții sintactice ce nu sunt proprii limbii române (*nimic este de pierdut*, cu lipsa negației obligatorii în limba română, facultativă, în acest caz, în limba italiană, *să nu ai frică* în loc de *să nu-ți fie frică*, *nu sunt de acord la a bada* în loc de *nu sunt de acord cu a îngriji*, *sunt persoane că nu știu bine* în loc de *sunt persoane care nu știu bine*). Nu în ultimul rând, este evidentă introducerea în textul în limba română de cuvinte și construcții din limba italiană, într-o formă „bilingvă” de text ce se transformă, treptat, într-o formă hibridă (*ține-o tot așa și fai il bravo di continuo*, *non ce l'avevo nici cu lui nici cu infermierile*). Clasificarea și analiza în detaliu a exemplurilor de acest gen, așa cum afirmam mai sus, fac obiectul unei cercetări viitoare, de natură teoretică, și care va însoți partea practică a alcătuirii corpusului de texte menționat la început.

BIBLIOGRAFIE

- Balboni, Paolo, 2015, *Le sfide di Babele. Insegnare le lingue nelle società complesse*, Quarta Edizione completamente ristrutturata, ampliata e aggiornata, Torino, Utet Università.
- Cohal, Alexandru, 2014, *Mutamenti nel romeno di immigrati in Italia*, FrancoAngeli, Milano.
- Coșeriu, Eugen, 1992, „Nu există schimbare lingvistică”, *Cercetări de lingvistică*, 37, nr. 1, p. 9–20.
- Coșeriu, Eugen, 1996, „Limbaj și politică”, *Revistă de lingvistică și știință literară*, 5, Chișinău, p. 10–29.
- Di Cesare, Donatella, 2017, *Stranieri residenti. Una filosofia della migrazione*, Bolati Boringhieri, Torino.
- Hristea, Theodor, 1997, „Tipuri de calc în limba română”, *Limbă și literatură*, 3–4, p. 10–29.
- Humboldt, Wilhelm von, 1988, „Fragmente lingvistice”, în *Secolul XX*, nr. 325–327, trad. Șt. Augustin Doinaș, p. 161–164.
- Merlo, Roberto, 2007, „Interferențe italo-române. Studiu de caz”, în L. Botoșineanu, E. Dănilă, C. Holban, O. Ichim (coord.), *Români majoritari/Români minoritari: interferențe și coabitări lingvistice, literare și etnologice*, Editura Alfa, Iași, p. 235–271.
- Neșu, Nicoleta, 2010, „La lingua come dimora o la costruzione del sè attraverso il linguaggio”, în Nicoleta Neșu (coord.), *La lingua come dimora, Romania Orientale XXIII*, p. 9–20.
- Neșu, Nicoleta, 2013, „Limba ca locuire”, în Ofelia Ichim (coord.), *Cultură și identitate românească. Tendințe actuale și reflectarea lor în diasporă*, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, p. 181–191.
- Neșu, Nicoleta, 2016, „Etnopragmatica lui Alessandro Duranti și posibilele ei utilizări în predarea limbii române ca limbă străină”, în Florentina Sâmhăian, Mădălina Spătaru-Prălea (ed.), *Limba și literatura română – perspective didactice*, Editura Universității din București, București, p. 83–92.
- Neșu, Nicoleta, 2018, „Limba română între limbă străină, limbă maternă și limbă etnică – studiu de caz”, în P. Nanu, E. Ivancu (ed.), *Limba română ca limbă străină. Metodologie și aplicabilitate culturală*, Turun Yliopisto, Turku, Finlanda, p. 113–125.
- Olariu, Florin Teodor., 2017, *Variație și varietăți în limba română. Studii de dialectologie și sociolingvistică*, Institutul European, Iași.

**MUTATIONS IN THE LINGUISTIC BEHAVIOUR OF THE EMIGRANTS AND THE
RELATIONSHIP BETWEEN THE MOTHER TONGUE AND THE ETHNIC LANGUAGE
(A CASE STUDY: ASPECTS OF THE ROMANIAN LANGUAGE SPOKEN IN ITALY)**

Abstract

The paper that we are presenting leads with a list of the main theoretical aspects of the phenomenon of migration, a list that will oscillate in trying to integrate them between two perspectives: a philosophical sociological one, and a linguistic one. We will, therefore, attempt to answer some questions related to the essence of the migration phenomenon in today's globalising society, and mainly see what its effects are on the linguistic behaviour of people who migrate. Our concrete analysis will refer to the presence of Romanian migrants in Italy, as in recent years it has become a true “phenomenon”; this is shown by the most recent data, both from the Romanian perspective – which sees a real exodus of the Romanian people, while Romania holds world's second place in migration, after Syria – and also from the viewpoint of Italy, where, after the most recent statistics on migration in 2017, the Romanian community is the main community of migrants, with a number of 1.168.552 citizens who legally reside in Italy. The main aspects that we've focused on, from a theoretical viewpoint, are the mutations in the use of Romanian language within the Romanian community (the first and second generations). We will thus try to also show this community's passage from thinking of Romanian as mother tongue to considering it ethnic language.

„DE UNDE PÂNĂ UNDE” – UN CONECTOR NONLOGIC CU VALOARE PRAGMATICĂ

CARMEN-IOANA RADU

Institutul de Lingvistică al Academiei Române „Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”
carmenioanaradu@gmail.com

Cuvinte-cheie: conectori pragmatici, analiză vericondițională, marcatori discursivi, valoare discursivă, implicaturi conversaționale.

Keywords: connectors, vericonditional analysis, discourse markers, discursive value, implicatures.

1. CONTEXTUL TEORETIC

Despre conectori se poate discuta la nivelul logicii formale, al sintaxei și al pragmaticii. Astfel, în logica formală un conector logic este „o funcție ce are drept argument o mulțime ordonată de propoziții, iar ca valoare o nouă propoziție, ceea ce se poate reprezenta prin formula: $* (P, Q) \rightarrow S$ ” (Reboul și Moeschler 1999: 164). Există patru conectori logici diadici (cu două argumente): conectori de conjuncție (\wedge), conectori de disjuncție (\vee), conectori de implicație sau condiționali (\supset), conectori de echivalență (\equiv) și un conector monadic, de negație (\sim). Un conector nonlogic nu are corespondent în limbajele formale.

Din punct de vedere sintactic, termenul „conector” și-a lărgit semnificația la „orice cuvânt sau grup locuțional a cărui funcție este de legare sintactică și semantică a două unități de nivel propozițional, asigurând, totodată, așezarea acestora în cadrul unor ierarhii structurale” (Bidu-Vrănceanu *et alii* 1997: 125). Dacă cele două unități de nivel propozițional sunt așezate pe poziții care indică același rang, atunci conectorii sunt coordonatori, iar dacă rangul este diferit, o unitate având poziție de regent, iar cealaltă de subordonat, atunci conectorii sunt subordonatori.

În teoria textului, conectorii sunt reprezentați printr-un cuvânt sau grup de cuvinte care fac parte din clasa adverbului sau a conjuncției și au funcția de a asigura legătura formală și semantică între elementele unui discurs; așa cum afirma Emanuel Vasiliu în 1990, „expresiile jonctive”, definite ca „elemente care semnalizează relațiile dintre evenimente și situații” contribuie la realizarea coeziunii textuale alături de alte șapte trăsături gramaticale: repetiția, recurența parțială, paralelismul, parafraza, pro-formele, elipsa, timpul și aspectul (Vasiliu 1990: 30).

În ceea ce privește terminologia, studiile de specialitate (Van Dijk 1972, Ducrot 1980, Roulet 1985, 1995, Blakemore 1987, Schiffrin 1990, Moeschler 1995, Ștefănescu 1998) fac referire la conectori semantici, pragmatici, argumentativi, discursivi, interactivi, „frazali” (Vasiliu 1990: 48), la mărci ale conexiunii, la operatori argumentativi sau la operatori nonlogici pentru a desemna conectorii din limbajele naturale.

Roulet făcea referire la conectori ca la „unități lingvistice care oferă instrucțiuni cu privire la relațiile ierarhice între constituenții discursivi și / sau relațiile pragmatice dintre constituenții discursivi și informația stocată în memoria discursivă (informație care poate proveni din co-text, din context sau din inferențe care derivă fie din primul, fie din celălalt)”¹.

2. SCOPUL LUCRĂRII. CORPUS

La nivel sintactic, „de unde până unde” este o structură interogativă, care funcționează și relativ-interogativ. La nivel pragmatic, deoarece contribuie la conectarea textului și a frazelor (leagă sintactic și semantic două unități de nivel propozițional), „de unde până unde” poate fi considerat conector pragmatic. Scopul lucrării este de a analiza ocurența în diferite contexte a conectorului nonlogic subordonator „de unde până unde” pentru a observa diferite valori ale acestuia din perspectivă logico-semantică, sintactică și pragmatică. Corpusul folosit cuprinde contexte scurte culese din mediul on-line (presă, bloguri², forumuri, Facebook) și fragmente de literatură beletristică.

Contexte precum:

(1) *Iar după ce ne vom lămurii de unde până unde ține fotografia de stradă, haideti să începem o comunitate dedicată, cu sit, acțiuni și album anual!* (Blog, <https://bit.ly/2G8z3E7>),

în care întâlnim adverbe relative propriu-zise însoțite de prepoziții (Merlan 2001: 118), nu fac obiectul analizei acestei lucrări.

3. PERSPECTIVA LOGICO-SEMANTICĂ

Din punct de vedere logico-semantic, conectorul *de unde până unde* nu are corespondent în limbajele formale, deci este un conector nonlogic. În mod normal, semantica unui conector constă în atribuirea unei valori de adevăr propoziției S în raport cu valorile de adevăr conferite propozițiilor P și Q, însă o analiză

¹ “linguistic units which give instructions on hierarchical relations between discourse constituents and / or pragmatic relations between discourse constituents and information stored in discourse memory (information which may come from the co-text, from the context, or from inferences which are derived from one or the other)” (Roulet 1995:3), traducerea noastră, CIR.

² Pentru aceste prime două tipuri am folosit trimeri (linkuri) scurte de tipul bit.ly.

vericondițională aplicată conectorilor nonlogici nu este relevantă. Proprietățile conectorilor nonlogici sunt pragmatice prin excelență și „nu au a priori prea mult de-a face cu condițiile de adevăr” (Moeschler și Reboul 1999: 169). O soluție ar fi să considerăm conectorii din limbajele naturale ambigui din punct de vedere semantic, deoarece fiecareia dintre întrebări i-ar corespunde o semnificație vericondițională sau nonvericondițională. În exemplul:

(2) *Pentru cine nu va înțelege **de unde până unde** are domnul Babiuc un succes așa de mare ca armator, trebuie spus că, pe vremea în care era ministru al Justiției, actualul șef al Armatei a fost implicat alături de prietenul Băsescu, în „privatizarea” flotei maritime comerciale a României.* (Blog, <http://bit.ly/2xovU2h>),

conectorul poate avea sensul înregistrat în dicționare: ‘Cum și în ce fel? În ce împrejurări? În ce chip?, Nu se știe cum’, însă acest sens apare doar la nivel logico-semantic, în strânsă legătură cu întrebuintărea peiorativă. În exemplul:

(3) *Și ca băiet străin ce se găsea, nemernicind el de colo până colo pe la ușile oamenilor, **de unde până unde**, s-a opoșit de la o vreme într-un sat mare și frumos.* (Ion Creangă, *Povestea lui Stan Pățitul*),

vecinătatea contextuală „de colo până colo” ar putea declanșa interpretarea conform căreia „de unde până unde” nu ar fi conector verbalizat printr-o expresie, ci grupare analizabilă (prep. + adv. + prep. + adv.). Interpretarea rămâne însă ambiguă, „de unde până unde” putând fi totuși considerat conector. Un exemplu asemănător este și următorul:

(4) *Este pentru prima oară când guvernatorul oferă o asemenea marjă, dar nu spune **de unde până unde**.* (Ziarul Finaciar, <https://bit.ly/2ITujUO>),

în acest caz, interpretarea ambiguă fiind generată de vecinătatea contextuală a substantivului „marjă”.

4. PERSPECTIVA SINTACTICĂ

Din punct de vedere sintactic, în toate contextele în care grupul „de unde până unde unde” funcționează ca un conector, este vorba de o expresie, considerată locuțiune adverbială în gramaticile tradiționale (Avram 1986: 207). În ceea ce privește raporturile sintactice dintre propoziții, acestea diferă în funcție de context:

(5) *Care este de fapt miza? **De unde până unde** acest interes, care tinde să devină general, al politicianului pentru mesajele naționale sau naționaliste?* (Facebook) (principală, interogativă directă)

(6) *Și am vrut să vă mai spun de unde până unde am ales titlul ăsta.* (Facebook) (completivă directă, interogativă indirectă)

(7) *Dimineața mai ales,*

Până se alegeau bine,

Care cine mai este,

De unde și până unde,

De ce așa și nu altminterea,

Trecea o groază de timp,

Trecea timpul ca pe apă. (Marin Sorescu, *Grup*) (circumstanțială de mod)

(8) *Domnul Florin Niculae, care acum lucrează în America, mă învinuiește, de unde până unde nu știu, că-mi vorbesc de rău țara adoptivă.* (Facebook) (propoziție incidentă)

(9) ***De unde până unde mă consideră ticălos, nu mă supăr.*** (Facebook) (circumstanțială cauzală)

În exemplul (7), sensul ‘cum și în ce fel?’, cât și vecinătatea contextuală a lui *de ce așa și nu altminterea*, ne conduc către interpretarea conform căreia am avea o propoziție circumstanțială de mod și nu o completivă directă, deși putem considera valabile ambele interpretări.

5. PERSPECTIVA PRAGMATICĂ

Din punct de vedere pragmatic, sunt relevante două aspecte în ceea ce privește conectorii: implicaturile și valoarea discursivă (cea care contribuie la coeziunea textului). Conectorii pragmatici, prin valoarea lor discursivă, sunt purtătorii unei duble informații, fiind specializați atât pentru conectarea textului, cât și a frazelor. În baza modelului stratificat al lui Charles Morris (1971) ar fi trebuit să existe elemente lingvistice specializate pentru conectarea textului, diferite de conectorii pragmatici specializați pentru fraze. Valorile discursive și cele ilocuționare ale conectorilor pragmatici nu se pot delimita întotdeauna.

5.1. VALOAREA DISCURSIVĂ

Este cu atât mai interesant cazul lui *de unde până unde* cu cât în unele contexte, în care este situat la începutul unei interogații, valoarea discursivă în conectarea textului este diferită atât de valoarea de conector frazal, cât și de forța ilocuționară a enunțului:

(10) ***De unde până unde această idee?***

„E de datoria noastră, a cetățenilor, să raportăm problemele unui oraș”, spune Ancu Radu. (Opinia Timișoarei, <https://bit.ly/2vUBv0g>).

În acest context, valoarea discursivă este dublă: jonctivul nu numai că realizează conectarea replicii de un enunț anterior, dar indică și faptul că vorbitorul își prelungește intenția comunicativă, implicându-l pe interlocutor, care preia cuvântul (situația de comunicare este un interviu).

Aceeași valoare discursivă a conectorului pragmatic apare și într-un context precum:

(11) „*Proteinele din lapte sunt cele mai bune pentru clădirea masei musculare.*”
De unde și până unde? Dar albușul de ou? Dar carnea? Să fim serioși! (Facebook),

în care conectorul leagă o intervenție contradictorie în discurs (*Dar albușul de ou? Dar carnea? Să fim serioși!*) de un act verbal anterior, față de care se situează în opoziție. Susținem așadar ideea Ariadnei Ștefănescu (1998: 330), conform căreia valorile discursive ale conectorilor pragmatici sunt o continuare la nivelul discursului a celor semantice și inferențiale. Din acest punct de vedere, Stephen Levinson (1983: 87-88) se referă la conectori ca fiind cuvinte sau grupuri care au cel puțin o componentă de sens care rezistă tratamentului vericondițional: „ceea ce ei par să facă este faptul că indică, adesea în moduri complexe, cum uteranța care le conține este un răspuns sau o continuare a unui fragment aparținând discursului anterior.”

Ca marcator discursiv, *de unde până unde* prezintă doar o specializare a conectorului ca organizator al discursului. În anumite contexte, acest conector semnalizează un element de ruptură în lanțul enunțului, marcând intervenția vorbitorului în planul discursului, în „structura lui interacțională și ideatică” (Ștefănescu 1998: 333), prin faptul că solicită interlocutorului să ia o atitudine defensivă:

(12) **De unde până unde** te ocupi tu cu asta?
Am fost numit în această funcție deoarece îmi place. (Facebook)

De asemenea, Bruce Fraser (1990: 383) definea marcatorii discursivi ca semnalând o relație secvențială între mesajul de bază și discursul precedent.

Pornind de la Principiul Relevanței al lui Sperber și Wilson, conform căruia „orice enunț provoacă la interlocutor o așteptare de relevanță sau interlocutorul presupune că orice enunț este pertinent” (Sperber și Wilson 1986), s-a propus ipoteza că aceste expresii (conectorii pragmatici) sunt folosite pentru a indica cum relevanța sau relevanța unui segment este dependentă de cea a altui segment, ele fiind expresii care impun „restricții de relevanță” în virtutea legăturilor inferențiale declanșate, așa cum reiese și din următorul exemplu:

(13) *Acum o lună, două, Microsoft anunța că următoarele versiuni de Office și Windows se vor numi Office XP, respectiv Windows XP. De unde și până unde XP, s-au întrebat unii. Ei bine, în viziunea Microsoft, XP vine de la eXPerience.* (Forum)

Pertinența segmentului *de unde până unde* este dependentă de cea a segmentului frazal anterior, așa cum pertinența segmentului *ei bine, vine de la* este dependentă de cea a segmentului *de unde până unde*.

Fraser respinge ideea conform căreia sensul conectorului pragmatic este același cu al expresiei respective atunci când este folosită ca parte a conținutului propozițional. Fraser propune, de asemenea, un sens de bază (core-meaning) pentru conectorii analizați.

Conectorul *de unde până unde* poate avea un „caracter modal” (Vasiliu 1990: 58)³, dar poate, de exemplu, introduce o propoziție explicativ-justificativă de tipul: „*de unde până unde*, se vede treaba că nu au dreptate” (Facebook). Sensul de bază al conectorului pragmatic *de unde până unde* derivă din faptul că vorbitorul produce o uteranță care exprimă îndoiala, uteranță aflată într-o relație de consecuție față de materialul lingvistic anterior.

Ca tip de clasă pragmatică (opusă clasei care exprimă conținutul prepozițional), conectorii sunt așadar o clasă de marcatori ai comentariului (marcatori discursivi).

5.2. IMPLICATURILE

Cel de-al doilea aspect legat de punctul de vedere pragmatic asupra conectorilor îl reprezintă implicaturile. Inițial, conectorii pragmatici au fost definiți de Grice (1975) ca elemente purtătoare ale unui tip special de inferențe numite implicaturi conversaționale. Trebuie precizat încă de la început că diferența dintre implicaturile conversaționale și cele convenționale este cea postulată de Grice: primele sunt declanșate de maximele conversaționale⁴. Alături de implicaturile convenționale care sunt detașabile, dar nu anulabile, există subclasa implicaturilor nonconvenționale, alcătuită la rândul ei din implicaturi conversaționale (anulabile, dar nondetașabile) și implicaturi non-conversaționale, calculate pe baza sensului convențional al cuvintelor. Clasa implicaturilor conversaționale, relevantă pentru analiza conectorilor pragmatici, poate fi, deși nu obligatoriu, aceeași cu clasa presupozițiilor. Odată clarificat acest aspect, este evident că implicaturile conversaționale standard amplifică conținutul comunicat într-un mod limitat și controlabil.

Conectorii pragmatici sub forma unor expresii declanșează presupoziții sau implicaturi convenționale. De fapt, rolul acestor conectori constă în a declanșa în același timp una sau mai multe inferențe și de a participa la alcătuirea unei înlănțuiri argumentale. Inferențele se extrag pe baza unui argument mental și pe baza forței asumționale, care au un rol activ în formarea inferențelor.

Într-un context precum:

(14) *De unde până unde i-am dat noi, românii, numele de ghiocel acestei flori?* (Facebook),

³ Sensul sau intensiunea respectivei propoziții (Vasiliu 1990: 27).

⁴ Cantitate, calitate, relevanță și manieră.

conectorul declanșează presupuziția de uimire, nelămurire sau îndoială a interlocutorului, bazată pe sensul obișnuit, de bază, al expresiei.

Un număr mare de ocurențe ale conectorului se înregistrează sub forma unor titluri de articole publicate în ziar sau pe bloguri. Exemple de tipul:

- (15) *Salvia - cum, de ce și de unde... până unde?* (Blog, <https://bit.ly/2G6nC3U>)
 (16) *Semne și semnificații: Semnul păcii, de unde până unde?* (Blog, <https://bit.ly/2DSScYJ>)
 (17) *Gadgetul. De unde până unde și mai ales de ce?* (go4it.ro, <https://bit.ly/2HClIcd>)

ne arată modul în care conectorul declanșează aceeași presupuziție de uimire, nelămurire sau îndoială, anunțând însă o clarificare în secvențele următoare (conținutul propriu-zis al articolului).

Inferențele sunt o informație procedurală și nu au legătură cu aspectele vericondiționalității, prin urmare ele nu modifică condițiile de adevăr ale propozițiilor. Semantismele conectorilor au fost interpretate de Grice nu ca sensuri propriu-zise, ci ca valori conversaționale, sugestii sau valențe conversaționale pe care cuvintele le capătă prin utilizare. Este relevant în acest sens conceptul de „monism al uzului” (Posner 1980: 172). Numai prin utilizare, un conector pragmatic precum *de unde până unde* capătă o anumită valoare conversațională.

Reboul și Moeschler (1999: 169–170) formulează patru proprietăți pragmatice fundamentale ale conectorilor nonlogici: au drept semnificație un ansamblu de instrucțiuni pragmatice care se prezintă sub forma unor perechi ordonate (condiții de întrebuințare, condiții de interpretare)⁵, au domenii sau incidente variabile, există o natură variabilă a termenilor relației⁶ și semnificația lor este diferită în funcție de domeniu sau incidență. Toate aceste proprietăți pot fi observate în exemplele discutate.

Este interesant de observat, de asemenea, cum conectorul *de unde până unde* poate intra într-o relație așteptată, pedictibilă cu conectorul *atunci*, conector care întărește presupuziția declanșată de primul:

- (18) *Într-un fel această tăcere este benefică, pentru a nu tulbura mai mult apele, dar de unde până unde, atunci, avem de-a face cu valori fără pată?* (Facebook).

6. CONCLUZII

În clasa conectorilor pragmatici, neomogenă din punct de vedere gramatical, expresia *de unde până unde*, deși nu este des întâlnită, are locul său, cu particularități proprii, de ordin logico-semantic, sintactic sau pragmatic, care pot

⁵ Condițiile de interpretare definesc inferențele impuse de prezența conectorului.

⁶ Termenii pot fi: un conținut propozițional, o forță ilocutionară sau o enunțare.

coincide sau nu cu cele ale altor conectori de același tip. În limba română actuală, expresia a devenit un automatism, un cuvânt „de umplutură” specific comunicării orale, care anunță de cele mai multe ori o argumentare. Pornind de la premisa logico-semantică că analiza vericondițională aplicată conectorilor nonlogici nu este relevantă, ca marcator discursiv, acest conector, ca de altfel toți conectorii pragmatici, devine, din element lingvistic cu rol inferențial, un element cu rol ostensiv în comunicare.

BIBLIOGRAFIE

- Avram, Mioara, 1986, *Gramatica pentru toți*, București, Editura Academiei.
- Bidu-Vrănceanu, Angela, Cristina Călărașu, Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, Mihaela Mancaș, Gabriela Pană Dindelegan, 1997, *Dicționar general de științe. Științe ale limbii*, București, Editura Științifică.
- Blakemore, Diane, 1987, *Semantic Constraints on Relevance*, Oxford, Blackwell.
- Cole, Peter, Jerry L. Morgan, (eds.), 1975, *Syntax and Semantics III, Speech Acts*, New York, Academic Press.
- Van Dijk, Teun, 1972, *Some Aspects of Text Grammars*, The Hague, Paris (Mouton).
- Ducrot, Oswald, 1980, *Les mots du discours*, Paris, Minuit.
- Fraser, Bruce, 1990, “An Approach to Discourse Markers”, în *Journal of Pragmatics*, 1990, 14, p. 383–395.
- Grice, H. Paul, (1975), “Logic and conversation”, în Peter Cole, Jerry L. Morgan (ed.), *Syntax and Semantics III, Speech Acts*, New York, Academic Press, p. 41–58.
- Hundnurscher, Franz, Edda Weigand, (eds.), 1995, *Future perspectives of dialogue analysis*, Tübingen, Niemeyer.
- Levinson, Stephen C., 1983, *Pragmatics (Cambridge textbooks in linguistics)*, Cambridge, Cambridge University Press.
- Merlan, Aurelia, 2001, *Sintaxa limbii române. Relații sintactice și conectori*, Iași, Editura Universității „Al. Ioan Cuza”.
- Moeschler, Jacques, 1995, «La pragmatique après Grice: contexte et pertinence», în *L'information grammaticale*, nr. 66, p. 25–31.
- Morris, Charles W., 1971, *Writings on the General Theory of Signs*, Den Haag, Mouton.
- Posner, Roland, 1980, *Semantics and Pragmatics of Sentence Connectives in Natural Language*, D. Reidel Publishing Company.
- Reboul, Anne, Jacques Moeschler, 1999, *Dicționar enciclopedic de pragmatică*, Cluj, Editura Echinox.
- Roulet, Eddy et al., 1985, *L'articulation du discours en français contemporain*, Bern, Language (a treia ediție 1991).
- Roulet, Eddy, 1995, «L'analyse du dialogue dans une approche modulaire des structures du discours: L'exemple du dialogue romanesque», în F. Hundnurscher, E. Weigand (ed.), *Future perspectives of dialogue analysis*, Tübingen, Niemeyer, p. 1–34.
- Schiffrin, Deborah, 1990, *Discourse Markers*, Cambridge, Cambridge University Press.
- Sperber, Dan, Deirdre Wilson, 1986, *Relevance: Communication and Cognition*, Oxford, Blackwell (a doua ediție 1995).
- Ștefănescu, Ariadna, 2007, *Conectori pragmatici*, București, Editura Universității din București.
- Vasiliu, Emanuel, 1990, *Introducere în teoria textului*, București, Editura Științifică.

„DE UNDE PÂNĂ UNDE (HOW COME)” – A NON-LOGIC CONNECTOR WITH PRAGMATIC VALUE

Abstract

The idiom *de unde până unde* ‘how come’ belongs to the pragmatic class of connectors, a class which is not homogenous from a grammatical point of view. Although it is not often encountered, it occupies a special position, due to its logico-semantic, syntactic and pragmatic features, which interfere or not with those belonging to connectors of the same type. In current spoken Romanian, the idiom has become a filling word specific for oral communication, an idiom which announces further argumentation. According to the logico-semantic perspective, the vericonditional analysis applied to non-logic connectors is irrelevant. Starting from this perspective, this connector, as a discourse marker, like all pragmatic connectors, becomes, from a linguistic element with inferential role, an element with ostensive role in communication.

DISCURSUL RAPORTAT ÎN DELAȚIUNI. NOTA INFORMATIVĂ ȘI RAPORTUL

DANIELA CIOBANU-IONIȚĂ

Universitatea din București
daniela.ionita90@gmail.com

Cuvinte-cheie: discurs raportat, delațiune, comunism, notă informativă, raport.

Mots clés: discours rapporté, délation, communisme, note informative, rapport.

1. DELAȚIUNEA ÎN COMUNISM

Fenomenul delațiunii s-a desfășurat în perioada comunistă într-un cadru instituționalizat, fiind conceput și alimentat de o ideologie de tip totalitar. Vorbind despre totalitarism, Hannah Arendt afirmă că acest tip de regim politic „diferă esențial de alte forme de opresiune politică pe care le cunoaștem, cum ar fi despotismul, tirania și dictatura”, deoarece esența regimurilor totalitare este „dominația totală”, iar poliția secretă este cel mai bine organizat și cel mai eficient dintre toate departamentele guvernamentale în aparatul puterii acestora (Arendt 1994: 596). *Securitatea* – instituția românească însărcinată cu controlul și supravegherea populației în perioada comunistă – a menținut prin tactici represive o atmosferă de teroare și suspiciune, înlăturând din calea regimului orice „dușman al poporului”, real sau imaginar. Ea funcționa după model sovietic prin intermediul unei rețele informative atent alcătuite și infiltrate în toate păturile societății. Informatorii erau selectați în urma unei verificări prealabile și convinși prin diferite mijloace să colaboreze cu Securitatea.

Activitatea *Securității* contra „dușmanilor poporului” a asigurat o bună desfășurare a celorlalte demersuri inițiate de regimul totalitar: monopolul puterii, naționalizarea, colectivizarea, industrializarea, cultul personalității, cenzura, propaganda etc. Orice împotrivire față de inițiativele puterii era semnalată de informatori către securiști prin intermediul notelor informative. Aceștia realizau rapoarte și dispuneau măsuri pentru eliminarea potențialelor pericole. Factorii subiectivi, interesele și ambițiile umane au transformat în unele cazuri activitatea informativă într-un mijloc de răzbunare sau de manifestare a nemulțumirilor informatorilor.

Lucrarea de față analizează două documente ale Securității: o notă informativă și un raport de deschidere a acțiunii de urmărire. Acestea au fost selectate din *Cartea Albă a Securității. Istorie literare și artistice (1969–1989)*, o

colecție impresionantă de documente care au avut ca țintă oamenii de cultură din România, publicate la scurt timp după căderea regimului comunist. Documentele sunt autentice și pot fi identificate în original în Arhivele CNSAS, la cotele indicate. Atât nota informativă, cât și raportul informativ au fost selectate spre analiză deoarece constituie exemple ale complexității polifonice a corpusului. De asemenea, nota informativă discutată reprezintă un document atipic: informațiile nu au un caracter incriminator, așa cum se petrece în majoritatea documentelor Securității, ci din contră, urmăresc să prezinte ținta ca pe un bun comunist. Raportul analizat ne relevă atât modul de selecție a informațiilor de către ofițeri, de confruntare a surselor, cât și o anumită logică instituțională în care acestea erau dispuse, recodificate și prezentate astfel încât să justifice deschiderea acțiunii de urmărire.

2. DISCURSUL RAPORTAT ÎN DELAȚIUNI

2.1. ASPECTE TEORETICE

Delațiunea reprezintă un act de comunicare instituționalizat la care participă: informatorul (*sursa*), ofițerul de Securitate (destinatarul ocult) și referentul (*obiectivul*, ținta delațiunii). Destinatarul documentului se poate multiplica în măsura în care ofițerul a prezentat delațiunea superiorilor săi sau, depășindu-se contextul istoric al redactării, documentul poate fi astăzi obiectul unor cercetări istorice/ poate fi consultat de titular.

În cadrul unui discurs enunțul este, de regulă, asumat de cel care vorbește și se prezintă ca „eu” (atât la nivelul reperajelor enunțiative, cât și la nivelul responsabilității actului de vorbire, al garantării adevărului enunțului) (Maingueneau 2007: 166). În cadrul delațiunilor însă, informatorul redă prin intermediul discursului raportat vorbele *obiectivelor*, în conformitate cu scopul notei sale informative (de incriminare/de susținere).

Principalele tipuri de discurs raportat sunt: *discursul direct* (DD), *discursul indirect* (DI), *discursul direct liber* (DDL) și *discursul indirect liber* (DIL), teoriile mai noi vorbind și despre *discursul narativizat* (DN). Inserarea de către un locutor L, într-un enunț E, a discursului altor enunțiatori este denumită în literatura de specialitate *polifonie*; Anscombe și Ducrot arată că locutorul L poate adopta două atitudini față de discursul inserat: identificarea sau distanțarea (Anscombe & Ducrot 1983: 175). În general, în notele informative, prin redarea vorbelor urmăritului, informatorul evită să își asume responsabilitatea pentru informațiile oferite de obiectiv, se distanțează de atitudinea acestuia și oferă autenticitate notei. Așa cum se petrece și în textul jurnalistic, vocile inserate pot fi „cooperante sau divergente și polemice, paralele sau intersectate; față de planul autorului, secvențele în stil direct, stil indirect, stil direct liber, stil indirect liber reprezintă un substrat discursiv, cu evidentă funcție informativ-persuasivă; în general, orice pasaj

care aduce în text un alt locutor [...] este sursă potențială pentru *argumentul autorității/nonautorității*” (Cvasnî-Cătănescu 2006: 78).

2.2. ANALIZA TEXTELOR

Analiza noastră va preciza pentru fiecare fragment analizat cadrele de comunicare, participanții la actul de comunicare, strategiile utilizate de aceștia, tipurile de discurs raportat, verbele care introduc DR, precizările metalingvistice care însoțesc DR. De asemenea, vom urmări dacă există o relație directă între tipul de DR și tipul de informații redade (incriminatoare, neutre, pozitive).

a) Nota informativă

Dacă, în general, notele informative au ca scop principal construirea vinovăției unui obiectiv urmărit, fapt ce le conferă relevanță, există și cazuri în care informatorul dorește exact contrariul. Nota informativă nu mai este în acest caz relevantă pentru instituția Securității, iar informatorul se străduiește să demonstreze că „obiectivul” este un bun comunist, susține politica partidului și îl laudă pe liderul Ceaușescu.

Pentru a ușura analiza, am împărțit din punct de vedere tematic nota de mai jos în patru secvențe discursive (a–d):

Notă

Strict secret

23 decembrie 1978

a. [Petre Țuțea apreciază că o vizită a lui Mircea Eliade în România ar fi binevenită în momentul de față. Prestigiul internațional de care se bucură acesta nu ar face decât să atragă atenția lumii asupra noastră și să amintească tuturor că Mircea Eliade este român, care visează în românește, cum spune Petre Țuțea.] b. [Amănunte în legătură cu această eventuală vizită le știe de la Ioan Alexandru care le-a relatat că, într-o convorbire recentă avută cu Mircea Eliade, acesta susține că-l consideră pe Petre Țuțea superior sieși (lui Mircea Eliade); la care Petre Țuțea, modest, afirmă că îl consideră pe Mircea Eliade egalul său.] c. [Dacă Mircea Eliade ar veni în țară, Petre Țuțea este de părere că ar trebui să-i facă o vizită acasă. În acest sens, i-ar spune prin Ioan Alexandru să fie anunțat dinainte de vizită, „ca să nu măture în casă și să vadă Mircea Eliade cum trăiește în România un om ca el” (Petre Țuțea). Nu numai că socotește binevenită vizita lui Mircea Eliade în România dar, Petre Țuțea l-ar consilia pe acesta să se fotografieze cu șeful statului pentru că, acum, „când România e încercuită și comuniștii sunt cei care trag la căruța istoriei și a nației, trebuie sprijiniți, fiindcă trag această căruță înainte.”] d. [Aflăm că Monica Lovinescu și grupul de emigranți de la Paris ar fi spus că, dacă Mircea Eliade dă vreo declarație în țară, cei de acolo nu îi vor mai vorbi și nici nu-l vor mai saluta, Petre Țuțea este de părere că „Monica Lovinescu greșește, e o pătimașă, care e ostilă din ură pentru că maică-sa a murit în închisoare, dar ea nu pricepe nici o iotă din conjunctura politică actuală.”] (Fond D, Dosar nr. 11098, f. 22.) (Serviciul Român de Informații 1996)

Nota informativă are ca scop să evidențieze că atitudinea lui Petre Țuțea corespunde liniei partidului. Considerând cadrul teoretic stabilit de Roventă-Frumușani (Roventă-Frumușani 2005: 66), referitor la raporturile dintre participanții la actul de comunicare, putem afirma că între informator și ținta delațiunii există un raport de simetrie (fiind probabil prieteni/apropiați în viața cotidiană) și de aparentă convergență (raportorul subliniază aspecte pozitive din punct de vedere ideologic ale țintei sale).

În cadrul notei se pot identifica două cadre de comunicare: cadrul original de comunicare, al întâlnirii dintre Petre Țuțea și informator, și cadrul secundar de comunicare al raportării. La acestea se adaugă un al treilea cadru de comunicare, al unei întâlniri anterioare care a avut loc între Petre Țuțea și poetul Ioan Alexandru.

Tipurile de discurs raportat utilizate de raportor sunt variate: discurs citat, discurs indirect, discurs indirect liber și discurs narativizat.

În prima secvență (a) este utilizat discursul indirect liber: „Prestigiul internațional de care se bucură acesta nu ar face decât să atragă atenția lumii asupra noastră și să amintească tuturor că Mircea Eliade este român, care visează în românește, *cum spune* Petre Țuțea.” Inițial, secvența poate fi considerată de cititor discursul informatorului, însă utilizarea expresiei „visează în românește”, urmată de precizarea sursei, obligă interpretarea întregii fraze ca aparținând lui Petre Țuțea care ținuse probabil un discurs mai amplu despre Mircea Eliade.

Discursul citat este utilizat în secvențele discursive c și d și este prezentat ca și cum ar aparține *obiectivului*, Petre Țuțea: 1. „când România e încercuită și comuniștii sunt cei care trag la căruța istoriei și a nației, trebuie spirjiniți, fiindcă trag această căruță înainte.” (în secvența c) și 2. „Monica Lovinescu greșește, e o pătimașă, care e ostilă din ură pentru că maică-sa a murit în închisoare, dar ea nu pricepe nici o iotă din conjunctura politică actuală.” (în secvența d). În ambele cazuri, discursul citat redă idei care reflectă perfectă aliniere la ideologie și politica partidului: comuniștii trebuie sprijiniți pentru că asigură progresul țării (1) și Monica Lovinescu (adică implicit Europa Liberă și grupul de la Paris) greșește, nu înțelege situația țării așa cum este ea percepută în interior și se manifestă cu o ură izvorâtă din subiectivism (2). Secvențele care precedă discursul citat conțin: locuțiunea conjuncțională *pentru că* și locuțiunea verbală *a fi de părere*. Aceasta din urmă marchează subiectivismul și faptul că vorbele raportate reprezintă o viziune asumată de către vorbitor.

Discursul indirect apare în secvențele b, c și d. În secvența discursivă b există trei cadre de comunicare: discuția dintre Ioan Alexandru și Mircea Eliade, care este redată de către Petre Țuțea în timpul întâlnirii cu informatorul, aceasta fiind reluată de către informator în cadrul notei informative. Petre Țuțea redă vorbele lui Ioan Alexandru prin intermediul discursului indirect: „acesta (Mircea Eliade) *susține că-l* consideră pe Petre Țuțea superior sieși”. Tot prin discurs indirect redă și informatorul vorbele lui Petre Țuțea: „Petre Țuțea, modest, *afirmă că* îl consideră pe Mircea Eliade egalul său.” Prin indicația paralingvistică „modest”, transpare și

sentimentul de simpatie pe care informatorul îl are față de ținta delatunții. În exemplul „Monica Lovinescu *ar fi spus că*, dacă Mircea Eliade dă vreo declarație în țară, cei de acolo nu îi vor mai vorbi și nici nu-l vor mai saluta” (DI), utilizarea verbului *dicendi* la modul condițional cu valoare evidențială, indică o anumită distanțare față de discursul original, de autenticitatea căruia raportorul nu este sigur în totalitate (Haillet 1998: 78, GALR 2005: 677).

Secvența „ca să nu măture în casă și să vadă Mircea Eliade cum trăiește în România un om ca el” (Petre Țuțea), este marcată grafic prin ghilimele la fel ca discursul direct. Cu toate acestea, se observă că la nivel gramatical reprezintă de fapt o mostră de discurs indirect. Marcarea prin ghilimele nu este însă întâmplătoare, în foarte multe cazuri acest procedeu având un rol argumentativ-persuasiv (Cvasnii-Cătănescu 2006: 87). Similar citatului jurnalistic, citatele utilizate de informatori devin o modalitate de manipulare a cititorului: „Simpla prezentă a ghilimelelor este de natură să creeze la lectură efectul și convingerea de real/autentic și, prin extensie, de credibil” (Cvasnii-Cătănescu 2006: 87). Citatele prezentate de informatori erau doar în rare cazuri verificabile (existența în casă a microfoanelor, ascultarea convorbirilor telefonice ș.a.). În cele mai multe situații ofițerii preluau ca atare informațiile, fără a putea verifica dacă sunt sau nu autentice, dacă au fost poate trunchiate, adaptate sau scoase din context.

Discursul narativizat este prezent în secvențele: „Petre Țuțea *apreciază* că o vizită a lui Mircea Eliade în România ar fi binevenită în momentul de față”, „într-o *convorbire* recentă avută cu Mircea Eliade”, „*socotește* binevenită vizita lui Mircea Eliade în România”, „Petre Țuțea *l-ar consilia* pe acesta să se fotografieze cu șeful statului”. În aceste cazuri, utilizarea DN contribuie la rezumarea ideilor sau la redarea lor aproximativă, pe scurt, prin intermediul altor termeni decât cei din discursul original. În următorul exemplu: „*i-ar spune* prin Ioan Alexandru să fie anunțat dinainte de vizită” secvența de DN este introdusă prin verbul *dicendi* „a spune” la modul condițional *i-ar spune*. Utilizarea condiționalului marchează în acest caz proiecția unui discurs imaginar/posibil, ceea ce permite interpretarea secvenței tot ca o formă de discurs narativizat.

b) Raportul

Documentul redat mai jos reprezintă un raport de deschidere a acțiunii de urmărire și filaj pentru un grup de „scriitori militanți comuniști” nemulțumiți de atitudinea regimului. Ofițerul de Securitate a primit din două surse diferite informația că aceștia vor să se organizeze, drept urmare, a întocmit acest raport prin care prezintă superiorilor situația, precizând și măsurile pe care le propune pe mai departe. La nivelul informațiilor contextuale ni se face cunoscută instituția – Departamentul Securității Statului, data – 26.12.1978, gradul de secretizare a informației – strict secret, numele și gradul celui care întocmește raportul – Colonel Nicolae Mihai.

Raport

Departamentul Securității Statului

Strict secret

26 decembrie 1978

a. [În cadrul problemei artă-cultură, este în curs de verificare informația din care rezultă că un grup al scriitorilor comuniști militanți vor să se organizeze, pentru a se opune demagogilor ce intenționează să-i desființeze.] b. [Această inițiativă a fost luată de poetul Valeriu Gorunescu, care a început să se intereseze cine ar fi dispus să adere la un astfel de grup, pentru a combate literatura apolitică și unele manifestări nepartinice din viața scriitorilor. Sus-numitul consideră că hotărârea ce urmează a fi luată va trebui să o consemneze într-o minută.] c. [Valeriu Gorunescu face parte din categoria de creatori considerați îndeosebi de noile generații, ca foști staliniști, autori de lucrări lozincarde, lipsite de valoare etc. Printre ei amintim pe Victor Tulbure, Mihai Gavril, Petre Luscalov, George Nestor, Constantin Florea, George Ciudan, Nicolae Stoian, Eugen Frunză, Maria Banuș, Nicolae Nasta și alții care, în ultima perioadă de timp se arată foarte îngrijorați de modul cum este tratată literatura militantă, deși teoretic este cerută, dar practic desființată.] d. [Ca argumente pentru susținerea celor afirmate, susnumiții se referă la modul cum s-a desfășurat Festivalul național de poezie de la Iași, conținutul volumelor cărora li s-au acordat premiile Uniunii în acest an, articolele elogioase apărute în presa de specialitate în legătură cu cărțile respective spre deosebire de materialele susnumiților care având un conținut partinic, nu sunt considerate ca fiind literatură adevărată și sunt în mod sistematic atacate, prin toate mijloacele atât în țară cât și în străinătate, atât ale celor în viață, cât și ale celor care au dispărut (Mihu Dragomir, George Călinescu etc).]

e. [În discuții mai scot în evidență că cei care beneficiază de elogii și premii dau dovadă de o rezervă totală atunci când este vorba de susținut o campanie politică. Despre actualele conduceri ale Uniunii, editurilor și revistelor, sunt de părere că nu iau măsuri eficiente de îndreptare și sunt neîncrezători față de aceștia promovând acea literatură care nu răspunde sarcinilor actuale ale politicii noastre culturale.] f. [Aceste fenomene, cât și faptul că autorii din categoria celor menționați mai sus nu sunt solicitați la acțiunile interne și internaționale organizate pe linia Uniunii, nu li se publică cărțile și nici nu au unde să răspundă atacurilor îndreptate asupra lor, i-au determinat să se gândească la acțiunea raportată.] g. [Aspectul ne-a fost semnalat și pe a doua linie, apărând în plus faptul că în spatele acestei inițiative s-ar afla Eugen Barbu și Adrian Păunescu, care stau însă în umbră.]

h. [Dată fiind importanța fenomenului raportat ne propunem următoarele:

1. Împreună cu Inspectoratul Municipiului București – Securitate, vom mobiliza rețeaua din rândul scriitorilor, atât pentru a afla noi amănunte în legătură cu fenomenul semnalat, cât și pentru a lua măsuri de descurajare a inițiatorilor și împiedicarea materializării intențiilor ce le au.
2. Valeriu Gorunescu va fi pus în filaj pentru o perioadă de șase zile pentru a identifica persoanele cu care intră în contact, ca să putem lua măsuri de verificare a lor.

3. Vom introduce măsuri I.C.T. la domiciliul numiților Valeriu Gorunescu și Victor Tulbure.
4. Vom întocmi o notă pentru informarea organelor de partid cu acest aspect.]

Șeful Serviciului,
Colonel Nicolae Mihai.

(Fond D, dosar nr. 10966, volum II, f. 270–271) (Serviciul Român de Informații 1996)

În cadrul acestui raport se pot identifica două secvențe discursive, care se constituie în două mișcări discursive (înțelegând prin acestea „unități funcționale și semantice ale textelor, având scopuri specifice de comunicare”) (Biber & al. 2007: 24): una de informare și una de propunere a măsurilor, pe care le-am împărțit, pentru a ușura analiza, în opt sub-secvențe (a-h) după cum urmează: (a) – un preambul în care sunt indicate domeniul și problema vizată, (b) – detalierea problemei și indicarea țintei principale, Valeriu Gorunescu, (c) – enumerarea tuturor celor implicați în problemă în frunte cu V. Gorunescu și a cauzei pentru care ei pledează, (d), (e) – detalierea opiniilor grupării puse sub urmărire, (g) – confruntarea surselor, (h) – trasarea măsurilor viitoare.

Informațiile pe care securistul le redă provin din două surse, după cum rezultă din mențiunea: „aspectul ne-a fost semnalat și pe a doua linie”. Nu putem ști dacă liniile reprezintă doi informatori diferiți sau un informator și alte mijloace de urmărire (interceptări telefonice/ale corespondenței).

Spre deosebire de notele informative, unde informatorul redă, de regulă, informațiile pe care le-a obținut în mod nemijlocit, prin contact direct cu persoana urmărită, în rapoarte, securistul reprezintă un intermediar care trece prin propriul filtru informațiile și le redă așa cum le înțelege, selectându-le și formulându-le într-o ordine pe care el o consideră relevantă.

Așadar, în cadrul rapoartelor avem de-a face cu o dublă procesare a discursului original: a informatorului și a securistului. Iar în unele cazuri, dacă informatorul redă zvonuri, putem vorbi de trei sau patru reformulări succesive.

Din acest motiv, la nivelul modalităților de raportare apar o serie de diferențe față de notele informative, securistul păstrând o atitudine mai neutră și renunțând la redările în discurs direct în favoarea discursului indirect, a discursului narativizat sau a rezumării ideilor. Se asigură în acest fel și economia de spațiu și claritatea informațiilor, astfel încât superiorii să recepteze cu ușurință esențialul.

Se constată o oarecare dificultate în a distinge secvențele de discurs indirect de secvențele de discurs narativizat sau chiar de simplă rezumare. Laurence Rosier identifică două tipuri de structuri care pot fi considerate discurs narativizat: structuri care actualizează doar discursul citant (de exemplu: El se plânge./El mărturisise./Ei au schimbat câteva vorbe.) și cupluri discurs citant-discurs citat (de exemplu: Ei au vorbit politică./Ei au discutat literatură.) (Rosier 1999: 226–228). Laurence Rosier își pune problema dacă putem considera DN ca pe o specie de DI,

având în vedere că ele sunt destul de apropiate din punct de vedere semantic. Răspunsul oferit de autoare este că ele se diferențiază din punct de vedere sintactic, în sensul că DN, spre deosebire de DI, nu acceptă o propoziție completivă (Rosier 1999: 233).

Așadar, discursul narativizat are în cadrul rapoartelor funcția de a rezuma ideile, dar și de a le reda prin alți termeni, selectați de ofițerul raportor. Semnificația inițială este recodificată în discursul ofițerilor. Raportorul se folosește de numeroase ancoraje și metacomentarii cu rolul de a organiza cât mai bine informațiile și de a introduce totodată discursul narativizat. Discursul narativizat înregistrează structuri variate ce conțin: *verbe ce indică acțiuni cognitive* – „să se gândească la acțiunea raportată”, *stări afective* – „se arată foarte îngrijorați de modul cum este tratată literatura militantă”, *verbe ce indică aluzia sau înformarea* „susnumiții se referă la modul cum s-a desfășurat Festivalul național de poezie de la Iași”, „aspectul ne-a fost semnalat și pe a doua linie”, „a început să se intereseze cine ar fi dispus să adere la un astfel de grup”, *argumentarea unui punct de vedere* - „pentru susținerea celor afirmate”. Alte structuri de tipul „nu sunt solicitați la acțiunile interne”, „nu au unde să răspundă atacurilor îndreptate asupra lor” cad sub incidența unei simple narațiuni, ele netrimțând la niște acte de vorbire reale sau posibile (Bălășoiu 2017: 35).

În secvențele de DI – „Sus-numitul consideră că hotărârea ce urmează a fi luată va trebui să o consemneze”, „sunt de părere că nu iau măsuri eficiente de îndreptare” –, verbele *dicendi* utilizate sunt verbe de opinie și marchează distanțarea raportorului față de discursul raportat.

Ultima secvență discursivă este reprezentată de trasarea planului de acțiune. Acesta este formulat clar, sub forma unei liste numerotate de la 1 la 4 și prevede: mobilizarea rețelei informative, deschiderea acțiunii de filaj, implantarea de mijloace tehnice la domiciliul urmăriților, informarea partidului.

CONCLUZII

În concluzie, nota informativă analizată aparține unui tip particular de note informative care nu vizează incriminarea referentului și nu îi construiește vinovăția, ci din contră, urmărește să îi ofere o imagine bună în fața regimului. Strategia informatorului este de a da cât mai multe exemple de frânturi de discuție în care Petre Țuțea se dovedește a fi un bun comunist. Ideile cele mai convingătoare, dovezile alinierii la politica partidului, sunt redată prin **discurs citat** și **discurs indirect liber** (marcându-se aici și adeziunea raportorului la acestea). Aspectele ce țin de detalii din conversații sunt redată prin intermediul **discursului indirect** și a **discursului narativizat**. Tot prin intermediul discursului **narativizat** sunt redată și replicile imaginare de Petre Țuțea pentru situația în care Mircea Eliade s-ar hotărî să vină în țară. Pe lângă verbele *dicendi* neutre (*a spune, a*

afirma, a relata), informatorul utilizează și verbe sau locuțiuni verbale prin care marchează implicarea personală și adevărul sa la ideile enunțate: *a aprecia, a socoti, a consilia, a fi de părere că*, completate de indicațiile paralingvistice (*Petre Țuțea, modest...*). Toate acestea contribuie la construirea unui anumit *ethos* al *obiectivului* aflat în urmărire: un patriot, un comunist care nu încalcă cu nimic politica partidului.

Spre deosebire de notele informative, unde informatorii alternează diferitele modalități de raportare pentru a reda diferite tipuri de informații (incriminante, de detaliu, generale etc), în rapoarte predomină discursul narativizat cu rol de a rezuma ideile și a le transpune într-un limbaj instituționalizat. Formulările sunt standard, supuse unui anumit nivel de clișeizare, iar sursele de informare utilizate de raportor sunt multiple, informațiile completându-se reciproc. În plus față de notele informative, rapoartele cuprind și o secțiune în care sunt indicate măsurile ce trebuie luate în problema discutată (începerea/închiderea unei operațiuni de urmărire etc.). Raportorul păstrează în cadrul raportului analizat o atitudine neutră, neimplicându-se în redare.

SURSE

Serviciul Român de Informații, *Cartea albă a Securității. Istorii literare și artistice (1969–1989)*, București, Editura Presa Românească, 1996.

BIBLIOGRAFIE

- Anscombe, Jean Claude, Ducrot, Oswald, 1983, *L'argumentation dans la langue*, Bruceles, Mardaga.
- Arendt, Hannah, 1994, *Originile totalitarismului*, București, Humanitas.
- Bălășoiu, Cezar, 2017, *Probleme ale discursului raportat*, București, Editura Universității din București.
- Biber, Douglas, et al., 2007, *Discourse on the Move, Using Corpus Analysis to Describe Discourse Structure*, John Benjamins Publishing Company Amsterdam/Philadelphia.
- Cvasnii-Cătănescu, Maria, 2007, *Retorică publicistică – de la paratext la text*, Editura Universității din București.
- Guțu-Romalo, Valeria, coord., 2005, *Gramatica Limbii Române*, Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, București.
- Haillet, Pierre Patrick, 1998, „Le conditionnel d' altérité énonciative et les formes du discours rapporté dans la presse écrite”, în *Pratiques: linguistique, littérature, didactique*, nr. 100, 1998, pp. 63–79.
- Maingueneau, Dominique, 2007, *Analiza textelor de comunicare*, trad. Sovea Mariana, Iași, Editura Institutul European.
- Rosier, Laurence, 1999, *Le discours rapporté, Histoire, theories, pratiques*, Paris-Bruceles, De Boeck-Duculot.
- Roventă-Frumușani, Daniela, 2005, *Analiza discursului, Ipoteze și Ipostaze*, București, Tritonic.

**LE DISCOURS RAPPORTÉ DANS LES DÉLATIONS: LA NOTE INFORMATIVE
ET LE RAPPORT**

Résumé

L'article porte sur les traits particuliers du discours rapporté dans le discours de la délation spécifique à l'institution des Services secrets du régime communiste. On analyse deux documents, une note informative et un rapport, en identifiant les cadres de la communication, les participants à l'acte communicatif, les types du discours rapporté, les éléments introductifs et la relation entre le type du discours rapporté utilisé et les intentions de l'informateur.

Limba cărților de bucate românești, de Antonia Ciolac, Emanuela I. Dima, Mariana Neț, Gabriela Petrescu, Teodora Toroipan, coordonator Mariana Neț. București, Editura Academiei Române, 2019, 459 p.

Apariția volumului anunțat, *Limba cărților de bucate românești* [= LCB], urmare firească a cercetărilor efectuate de autoare în intervalul 2012–2018, în cadrul Institutului de Lingvistică „Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti” al Academiei Române, succedă celor dintâi rezultate științifice publicate, pentru început, în revistele de profil de către semnatare: Antonia Ciolac (AC), Emanuela I. Dima (ED), Mariana Neț (MN), Gabriela Petrescu (GP), Teodora Toroipan (TT), ulterior reunite sub același titlu, coordonator, MN.

Pentru organizarea volumului, materialul a fost repartizat după problematica relevantă la documentare: *Cuvânt-înainte* (MN, 7–10), *Cărțile de bucate românești: lexic, istorie și mentalități* (MN, 11–27), *Noțiuni generale* (MN, ED, 28–58), *Semantică* (MN, 59–889), *Lexic, expresii, frazeologie* (MN, 97–182), *Câmpuri lexico-semantice și referențiale* (GP, 183–239), *Gramatică* (ED, TT, 240–296), *Pragmatilistică, retorică* (ED, TT, 297–328), *Termeni străini în limbajul profesional culinar* (AC, 329–392), *Scris vs oral în limbajul gastronomic românesc* (AC, 343–428), *Sigle și referințe* (MN, 429–444), *Anexă, Preocupări pentru dietă într-o sută de ani de cărți de bucate românești* (MN, 445–452), *Romanian Language through Cookbooks* (Abstract, 453–459).

Dată fiind noutatea domeniului investigat, în cele ce urmează, ne-am propus prezentarea volumului, urmând îndeaproape planul de elaborare în comentariul problemelor tratate.

Pentru început, MN (*Cuvânt înainte*) face cunoscut conceptul *lexic gastronomic* = *lexic culinar*, cu alte cuvinte, „vocabularul legat de pregătirea mâncării”, precum și sursele documentare utilizate, de la cărțile de bucate românești, compilate sau traduse în secolele al XVIII-lea – al XXI-lea, până la rețetele online sau blogurile teledifuzate în ultimul timp. Obiectul cercetării – *limba română în discursul gastronomic* – se urmărește din perspectivă semantică, lexicală, gramaticală, dialectologică, pragmatică și retorică, evidențiind cuvinte, expresii, efemeride lexicale etc.

În *Cărțile de bucate românești...* MN insistă asupra *discursului gastronomic*, reflectat de acestea de la începuturi până la cel de Al Doilea Război Mondial, ca primă limită.

Cea dintâi contribuție în domeniu, un text manuscris, *Carte întru care să scriu mâncărurile de pește și raci, stridii, melci, legumi, erburi și din alte mâncări de sec și de dulce după orânduiala lor*, din sec. al XVIII-lea, aparținând stolnicului Cantacuzino, după toate aparențele, reprezintă o traducere din italiană.

După epoca fanariotă, dominată de bucătăria turco-bizantină, secolul al XIX-lea va fi marcat de volumul *200 rețete cercate de bucate, prăjituri și alte trebi gospodărești*, sub semnătura lui M. Kogălniceanu și C. Negruzzi, publicat în ziarul *Timpul* din Iași (1841), iar în 1846, în volum. Urmează, în același an, tot la Iași, o carte de bucate tradusă din franceză de un cărturar erudit, postelnicul Manolachi Drăghici, iar la București, *Carte de bucate* de Maria Maurer. Prefețele acestora probează faptul că „discursul gastronomic în limba română căpătase «drept de cetate»” (MN, p. 15), rețetele propriu-zise fiind însoțite de indicații educativ-informative de felul cum se așază masa, proprietățile nutritive ale unor produse etc. Aici reținem observație pertinentă a autoarei: fenomenul cultural declanșat relevă rolul cărților de bucate în atenuarea decalajelor dintre civilizația românească și cea occidentală.

Următoarea apariție *Bucătăria română. Carte cuprinzătoare de mai multe rețete de bucate și bufet*, de Crist Ionin în 1865, restrânge publicul-țintă la *high-life*-ul românesc, iar *Buna menajeră* de Ecaterina Steriady, Galați, 1871 marchează trecerea spre mentalitățile vest-europene, dar și lărgirea adresabilității, mutație subliniată de MN: volumul, prin însăși editarea sa într-un oraș de provincie,

dovedește că „la haute cuisine» tinde spre statutul de cultură de masă“ (p. 16). De altfel, preocupările pentru ridicarea nivelului cultural al populației, se reflectă și în înființarea învățământului de menaj, după model occidental. Parte dintre autoarele cărților de bucate sunt absolvente ale unor astfel de școli, ca în cazul: Maria Colonel Dobrescu, Diplomata Școlii normale superioare de menaj din Fribourg (Elveția), a Școlii de avicultură din Vivord (Belgia), a învățământului normal menajer și agricol din Lacken (Belgia). Inspectoare școlară a învățământului gospodăresc, *Bucătăria modernă*. București, Socec.

„Deschiderii” către bucătăria vest-europeană i se datorează și volumele axate pe dietă ca, *Regina bucătăriei sau Bucătăria universală pentru sănătoși și bolnavi*, București, 1900.

Teritorial, cărțile cu profil gastronomic au apărut, cu precădere, în „vechiul regat”. În provinciile de peste munți, până la sfârșitul secolului al XIX-lea, s-a înregistrat o singură excepție: *Carte de bucate. Poftă bună!* de Zotti Hodoș, 1899. Penuria literaturii de acest fel se explică prin însăși absența publicațiilor de limbă română în ținuturile respective. Abia după 1918, Banatul și Transilvania se asamblează în revirimentul cultural al României Mari. Cartea *Prăjituri microase*, de Ileana Fröhlich-Kremnitzky, Cluj, 1925 atrage atenția chiar de la titlu, prin determinantul, aici, cu sens inedit „cu miere”.

Volumele tipărite în interbelic se adresează și lumii rurale (v. *Bucătăria gospodinei de la sate. Sfaturi și rețete de mâncări* de Ana Victor Lazăr, Sibiu, 1928; *Bucătăria țărâncei române* de Sabina Frizu, Arad, 1939). Perioada este dominată de *Carte de bucate*, 1936, prin prestigiul autoarei, Sanda Marin, pseudonim pentru fiica chimistului ieșean I. Simionescu, deopotrivă, al prefăcătorului Ionel Teodoreanu, implicit, al editurii „Cartea românească”.

Pe lângă discursul gastronomic propriu-zis, MN distinge varianta „discursului ludic”, dominat de personalitatea lui Al. O. Teodoreanu [cunoscutul Păstorel!], precedat de Henriette Krupensky-Sturdza cu volumul *Carte de bucate veselă! Scrisă de o bunică* (1926).

Perioada comunismului „excelează” în... penuria cărților gastronomice, contraindicate pentru programul de austeritate instituit de regim, incompatibil cu diversitatea culinară cultivată anterior. Vechile reeditări cunosc ajustări drastice, iar traduceri nu se practică. Cea mai reprezentativă, pentru epocă, se consideră *Carte de bucate* semnată de Silvia Jurcovan, București, 1989. Emblematic pentru regim devin volumele de felul *Rețetar pentru cantine*, 1953 sau *Rețetar general unic pentru preparate culinare*, 1957, ambele pentru preparate pe bază de salam crud sau prăjit. Nu tocmai întâmplător s-a impus sintagma „alimentație rațională”, lansată ca sinonim pentru „alimentație sănătoasă”.

După 1989, literatura gastronomică cunoaște o reală eferescență, direcțiile fiind variate. Se valorifică bucătăria țărănească: *Cu bucătăria prin țară* de Vasilica Cotan, București, 1998 sau *Bucate, vinuri și obiceiuri românești* de Radu Anton Roman, bucătăria regională a minorităților, *Rețete ale gospodinelor germane din Banatul Montan. Din bucătăria bunicii* de Trude Prodanovits, Reșița, 2000, *Carte de bucate macedonene*, București, 2000.

Capitolul *Noțiuni generale* urmărește lexicul gastronomic românesc absent din literatura lexicografică. Autoarea MN, p. 28 prezintă, cu spirit critic, *Dicționar gastronomic școlar* de Ana Huțanu, Cluj-Napoca, 2008. Destinat școlărilor mici, dicționarul își onorează cu dificultate titlul, viciat de neajunsuri diverse, mult prea multe pentru a fi amintite, rămânând o sursă de informație aproximativă, prudența recomandându-se în lectura acestuia.

Subcapitolul *Denumiri ale noțiunii de mâncare. Raporturi semantice între mâncare și bucate în textele culinare românești*, semnat ED, relevă raportul dintre *bucate* și cosemanticul său *mâncare* „al cărui conținut specific «fel de mâncare gătită pe baza unui ingredient principal»” face ca ultimul lexem să apară destul de des chiar în cuprinsul rețetelor, în timp ce *bucate* nu cunoaște ocurențe la acest nivel. În prezent, perceput ca „popular și desuet”, termenul parcurge o reală devitalizare, evidentă în frecvența tot mai redusă. În consecință, se apelează la substitute: *aliment, preparat / produs culinar, mâncare, hrană*.

Pentru cititor suscită un viu interes titlul următor, *Numele de agent în lucrările românești de gastronomie: menajeră, gospodină, gospodar, stăpâna (casei), bucătar, bucătăreasă*, sub aceeași semnătură. Autoarea subliniază mutația din rândul acestora: un termen precum *gospodină* fiind preferat altora specializați semantic, *bucătar* sau *menajeră*.

În compartimentul *Semantică* se semnalează, cu același spirit critic, pentru început, *cuvinte și expresii dispărute din lexicul gastronomic românesc actual*, MN atrăgând atenția asupra câtorva cazuri inedite, rămase în afara interesului științific până în prezent: *analoghisi* „în proporție de”, *analoghica* „proporțional”, ambele trădând tendința de a fi înlocuite, pe măsura scăderii influenței (neo)grecești: *limbrocarisi*, de aceeași proveniență, la rândul lui, concurat de *limpezi*, *lămuri*, verbe create de la baze moștenite din latină (*limpidus*, *lamura*). În structura capitolului, remarcăm contribuția rezervată sufixului deverbal *-tură* și derivatelor acestuia, în vocabularul culinar: *amestecătură*, utilizat în cele dintâi lucrări de profil, mai apoi substituit de *amestec* (dicționarele nu au semnalat „cazul”); *cioplitură* „slănină”, sens particular prezent în nordul Moldovei; *curățitură* „fășii, margini, coji de alimente, aluat, aparent, bune de aruncat, dar re folosibile”, semantism absent din dicționare; *făcăluitură*, regionalism (Moldova), supraviețuind în sintagma: *fasole făcăluită*; *frământătură* „aluat frământat (fără a fi gata); amestec din diverse produse”, la care adăugăm, în conformitate cu sensul etimologic moștenit din latină: *fragmentare* „a mărunți”; *hăcuitură*, atestat pentru Moldova, dispărut prin substituție cu *tocătură*. Inexistent în dicționarele limbii române, considerat o „efemeridă lexicală”, încă supraviețuiește la nivel dialectal ca și *pisătură*, concurat și înlocuit ulterior prin *carne pisată*, și mult mai târziu, prin *pastă*; *prăjitură* cu semantismul primitiv „prăjeală”, de timpuriu prezent la Manolachi Drăghici cu accepția cvsiaactuală: „gato de compiene, prăjitură”, transpunere a originalului *gâteau de Compiègne* în direcția evoluției: textul autorului moldovean oferă contextul de glisare către *prăjitură* „desert”. Probabil nu întâmplător la Scriban, *prăjitură* semnifică, exclusiv, „desert”, iar desertul este exclusiv „prăjit”; *răzătură*, cu var. *răsătură* „efectul răzuirii” (Șăineanu); *scrijelitură* 1. „zgârietură”; 2. „așchie” (regionalism din Moldova cu înțeles apropiat de *cioplitură*); *tocătură*, echivalent *pisătură*, promovat de lexicul gastronomic actual, inițial cu un spectru semantic larg: „tocătură de pătrunjel”, azi, conform dicționarelor în vigoare, exclusiv „tocătură de carne”; *topitură* sinonim cu *tocătură*, echivalență neînregistrată de dicționare, fapt ce recomandă recuperarea; *trecătură* „alimente trecute prin sită”, de altfel o efemeridă lexicală, înlocuită, în prezent, de *piureu*. Derivatele enumerate, fie, au dispărut, fie au înregistrat restrângeri de sens, reflectând procesul de evoluție către fixare a lexicului culinar.

În subcapitolul *Variante sincronice și diacronice în vocabularul gastronomic românesc*, aceeași autoare, MN, insistă asupra grupurilor verbale formate cu substantive: *ploaie*, *a turna în ploaie*, ca și *a bate ca în zăpadă*, traducere din franceză, remarcând caracterul particular al obiectului cercetat. Expresiile (*bezele*) *albe ca zăpada*, *albușuri bătute spumă ca zăpada* duc la formula standardizată *a bate albușurile ca zăpada*, identică, operațional, cu *a bate albușurile spumă*. Aceasta, la rândul ei, pare o reformulare a expresiei primitive *a freca* (untul) *puhav* (Negruzzi, Kogălniceanu). Reținem concluzia MN: ca subcod al limbii literare, limbajul gastronomic românesc, se caracterizează prin creativitate, uzând de expresii proprii, rezultate prin metaforizare.

Aceeași idee rezultă și din capitolul următor, *Lexic, expresii, frazeologie*. MN discută, „din perspectivă lingvistică”, substantivul *aspect* și sinonimele acestuia *față*, *floare*, *culoare*, sesizând absența din *Dicționar de sinonime* de Luiza și Mircea Seche. În succesiunea triadei *față*, *floare*, *culoare*, reperat în interbelic pentru prima oară, *aspect* poate fi decriptat și prin *culoare*, după cum probează textele: „Pentru a-i da mâncării un **aspect** plăcut... se pune un vârf de linguriță de boia... ingredientul îmbunătățește **culoarea** preparatului”. Cu același semantism figurează *față*, adăugăm noi, îmbogățit semantic, după slavonul *lice* „față, culoare” (v. DA s.v. *față*): „Acest sânge [de pește viu] dă mâncării o **față** care-ți fură ochii” (LCB, p. 98). Prezența determinantului cromatic atestă accepția dobândită: „Se prăjește orezul... până când ia o **față aurie**” (id., *ibid.*). Cuvântul în discuție apare în structura unor grupuri verbale *a(-i) face o față frumoasă*, *a-și lua față*; *a i se da față* cu decodarea primitivă „a realiza o culoare frumoasă” (cf. „se rumenesc în ulei morcovii rași, pentru **a i se da față**” – LCB, p. 99). Și alte grupuri verbale, construite pe baza aceluiași nucleu: *a prinde față*, *a primi față*, *a căpăta față*, după cum propune chiar MN, au în vedere un *aspect* mai plăcut, adică „să se rumenească mai bine” (LCB, p. 100). Expresiile *a-și schimba față*, *a-și pierde față* se decriptează în

* Marcarea grafică ne aparține.

aceeași cheie, fapt relevant de context „să nu stea gutuile rase mult timp, căci se roșesc și dulceața **își pierde fața**” (id., *ibid.*). În prezent, semantismul se conservă la nivel dialectal. *Noul Atlas Lingvistic pe Regiuni. Oltenia V*, h. 614 / pct. 914 atestă expr. *a primi față* [despre grâu] „a fi gata de seceriș, după culoare; a fi copt”, puncte cartografice învecinate confirmând modificarea survenită: pct. 964: *se gălbinește grâul*, pct. 980 *a dat în galben* [grâul]. De altfel, lucrarea înregistrează un număr generos de atestări ale semantismului în completarea tabloului consemnat de DA.

Floare < lat. *florem* se încadrează în aceeași problematică, în calitate de calc după slavonul *čvetŭ* „floare; culoare”: cuvântul moștenit din latină se îmbogățește cu încă o accepție: „La [înghețata] de zmeură, de fragi și de vișine pui puțin cărmâz (pentru **floare**)” (LCB, 101). Însăși autoarea propune, decodarea „aspect”, dar și „culoare”, semnificație prioritară cu forța evidenței. „Să-l ție mai mult la prăjit, până se va face la **floare ca aluna**” (LCB, 102), referirea la fruct fiind restrictiv cromatică; „Neavând însă **o floare** îndestul de frumoasă, poți să mai adaugi puțină zeamă de cărmâz” (id., *ibid.*). Expresia *a-și lua floarea* susține sensul imprimat de calc: „[în cuptor] prăjitura trebuie **a-și lua floarea ei roșietică**” (id., *ibid.*). Referirea, indubitabil, cromatică este confirmată de textele-exemple din LCB: „Apoi trage [tingirea] de pe foc [...], mai adaugă puțină zeamă de spanac spre **a-i tocmi floarea**, făcând-o cam **verzie**” (LCB, p. 123): „Ia fasole verzi [...], fierbe-le în apă multă ca **să nu-și piardă floarea**, scurge-le, aruncă-le în apa rece să se răcească” (id., p. 203). Secvențele *a tocmi floarea* „a recupera culoarea”, *a-și pierde floarea* „a se decolora” fac de prisos orice comentariu. DA oferă numeroase exemple, iar *floarea vinului* exprimă culoarea licorii, calitate esențială a acestuia, distinctă de expresia *a face floare* „a se deprecia”, cu referire la același produs, dar fără niciun fel de atingere cu înțelesul preluat din slavonă.

Glosa DA, în cazul neologismului *culoare* „față, floare”, atestă vitalitatea sinonimelor menționate la începutul secolului al XX-lea (= 1940, an de apariție a volumului „C” din *Dicționarul-tezaur*).

Dintre substantivele analizate, *aspect* rămâne termen generic, *față* apare în lucrările cele mai vechi, *floare* se întâlnește în sec. al XIX-lea, cu reverberații în cel de al XX-lea, iar *culoare* deține poziția ultimă ca neologism. Semnificația *floare, față* „aspect” constituie o interpretare tardivă, atunci când semantismul acestora a slăbit asigurând supraviețuirea celor două lexeme: *a nu avea față* [despre un obiect] „a se degrada, sub aspectul culorii, a se decolora”.

Definit excelent, pentru valoarea sa, „lexicul gastronomic românesc, un rezervor terminologic” (MN, 35), e și firesc ca acesta să păstreze cuvinte și sensuri, exclusiv în competența pasivă a locutorilor. Așa sunt numele de unități de măsură, învechite: *dram*, de pildă, s-a salvat de la ieșirea totală din uz, prin expresia *a (nu) avea un dram de...*, alături de care figurează verbele *drămului, drămului* „a calcula, a socoti”; *fărtal* inclus în DA ca var. s.v. *fărtaiu* „sfert, pătrar”, maghiarism specific ariei nordice, dispune, conform LCB, de var. *fertal*, existentă în materialele de epocă; *gran*, absent din dicționare și din uz, ar putea reprezenta lat. *granum* „bob de grâu”, dar în afara legilor fonetice, și încă multe altele.

Nu mai puțin interesantă, secțiunea *Adjective care desemnează cantitatea în cărțile de bucate românești* (MN) prin termenii comentați, pentru o perioadă anume (interbelic): *necesar(ă)*: *sarea necesară*; *de ajuns*, loc. adj.: *zahăr pisat de ajuns*; *îndestul, îndestulător*, expresia unei diversități terminologice uluitoare, identificată în sursele documentare.

Între „unitățile de măsură” inedite au fost reperate, de către aceeași autoare (MN), unele de tip spontan, expresie a creativității vorbitorilor: *cât un măr domnesc* [despre aluat] „de mărimea fructului numit astfel din cauza dimensiunii”, *cât un ou de găină* (cantitate de, cât...), abreviat ulterior *cât un ou*, cu var. *de mărimea unui* ~ (jumătatea sec. al XIX-lea); *cât nuca, de mărimea unei nuci*; *cât alunele, cât o măslină, cât un bob de mazăre*, toate „măsuri” *ad-hoc*, preluate din universul domestic la îndemână. Între acestea, o atracție imediată, *prețul de cost*, convertit în unitate de măsură: *drojdie de 4 crețari*, formulă limitată restrictiv la epoca rețetei! Observațiunea promptă a autoarei vizează neajunsul, dar și beneficiul: „mult prea ancorat în contingent, discursul gastronomic poate să devină criptic” (p. 151), pe de o parte, iar pe de altă parte, precizările de ordin comercial oferă informații prețioase pentru reconstituirea mediului corespunzător. Nume de părți ale corpului valorificate în același scop: *o mână (de)*, cu posibile compliniri *mare, mică, plină, zdravănă, un pumn de, un mănunchi de* sunt analizate prin semantism „fire vegetale câte pot fi ținute în mână”

(cf. etimon). Pentru aproximarea cantităților mici, formulele promovate se disting prin expresivitate: *un strop de, cât iei în trei degete, o ciupitură de* (după fr. *une pincée*), *o scrijelitură de, o fărâmă de, o tenchie de* (înregistrat în dicționare în exclusivitate ca neutru, acum cu oportunitatea de recuperare a variantei de feminin), *o idee de, un praf de, un vârf de cuțit de, o priză de* (prin derivare regresivă de la vb. *a priza tutun*, după DLR, unde sensul gastronomic nu figurează). Construcții cu verbul *a trebui*, circumstanțiale de cantitate: *cât trebuie* (de), cu variante, *trebuincios, -oasă, trebuitor, -toare; trebuință, după ~*, concurate de neologismul *necesar*, expresii ale subiectivității *cât cuprinde, după gust*, cu „o carieră îndelungată”, îmbogățesc lexicul gastronomic atestând capacitatea creatoare a locutorilor, consecvent subliniată în comentariul MN. Apărute în perioada interbelică, prin uz, au dobândit „drept de cetate” fiind dublate de sintagme sinonimice: *la discreție, la alegere, opțional (chiar facultativ), după plac, după plăcere, după voie, după apreciere, după ochi, din ~*, ultimele două generatoare ale unui termen „cu tentă ludică”, *ochiometric*, absent din dicționare. Prin multitudinea și diversitatea terminologică, MN reușește să dezvăluie, o lume a cuvintelor, paradoxal, pe cât de cunoscute, pe atât de necunoscute în funcționalitatea lor gastronomică.

Seria *Câmpuri lexico-semantică și referențiale* (GP) se deschide cu verbul *a tăia* și familia lexico-semantică a *tăierii*. Ca termen esențial în gastronomie, verbul dispune de câteva formații nominale: *tăiat, tăietură, tăiere* și câteva expresii idiomatice, pe baza semantismului „a se strica”: *a tăia coarda, ~ cu apă, vin, oțet, a se ~ laptele / sosul / crema*. Cât privește secvența cu referire la *coardă*, aceasta lipsește din DA, adăosul impunându-se de la sine la viitoarea reeditare, după recomandarea autoarei. În cazul de față, GP, pentru comprehensiune, scoate cititorul din impas, oferindu-i informația necesară: „expresia este explicată într-o rețetă de la mijlocul secolului al XX-lea: «Când amestecăm șerbetul, la început se întind fire, **ca niște corzi** [...] apoi nu se mai fac, asta înseamnă că «s-a tăiat coarda»” – (LCB, p. 185). Sunt semnalate alte verbe ale *tăierii*: *bucățali* și *îmbucăți*, analizabile prin pluralele *bucățele* și, respectiv, *bucăți*, calificate, după apariții, „rare”, dar atestate recent la nivel dialectal (*Dicționarul graiurilor sudice I-II*, coordonator Maria Marin), ca și cele care exprimă ideea de „găurire”, „sfredelire”. Lista acestora *a borti, a ciurii, a găuri, a împlânta, a împunge, a înțâpușă, a înțepa, a petrece, a străbate, a străpunge*, cuprinde verbe care nu afectează integralitatea obiectului ca la *tăiere* (= separare).

Verbele de mișcare tipice lexicului gastronomic sunt grupate după felul acțiunii executate, „bruscă și energetică”: *arunca, azvârli, slobozi* = „aruncare culinară”; „cu gesturi controlate, liniștite”: *anina, spânzura, introduce, răsturna, scufunda, turna, vărsa*; „adăugare, cu grijă, de ingrediente”: *așeza, așterne, culca*. Din același vocabular sunt analizate lexemele din sfera semantică a auditivului (folosite metaforic): *asculta, auzi, suna, zgomot, fluieră, ~e s.f., fluieraș, ~e s.n. fluierătură, ~i, fluiera* vb. *bolborosi, chifti, crocant, ~ă adj., forfoti* vb. *pârâi* vb., *picura* vb., *picățele* s.f. pl., *pisături* s.f. pl., *plesni* vb., *pocni* vb., *pocnitură* s.f., *pufâi* vb., *ropot, ~e s.n., scrâșni* vb., *sfârâi* vb., *sfârâit* s.n., *sfârâială, ~eli* s.f., *sfârâi* vb., preluat, regretabil, cu eroarea grafică neamendată pentru *sfârâi*, și apreciat, în consecință, ca figură de stil. În schimb, amendamentul, legitim, operat de GP, în titulatura emisiunii TVR: *Politică și delicatețe* (LCB, p. 221) este binevenit.

Capitolul *Terminologia sării*, sub aceeași semnătură, GP, remarcabil organizatoric și interpretativ, include o listă de elemente lexicale, inseparabile de prezentarea produsului ca aspect: [sare] *bucățele, cristale, făină, fină, grosolană, grunjoasă, grunzată, [sare] de mărimea grăunțelor, ~ zgrăbunțoasă, ~ mășcată, ~ măcinată, ~ măruntă, ~ mărunțită, ~ particule, ~ rășnită, ~ nerășnită, ~ albă, ~ curată, ~ îmbogățită, ~ normală, ~ de bucătărie, ~ de masă, ~ de la sac, salatină, huscă, calușe* s.n. pl., *~ de mare*, expresiile *a cruța din sare, a îndulci cu sare*. Parcursul terminologic ilustrează drumul civilizației „sub semnul sării”.

Secțiunea *Gramatică. Modalități de adaptare a neologismelor în primele cărți de bucate românești* (ED) urmărește problema în spațiul lingvistic moldovenesc unde au apărut acestea, ca traduceri. Autoarea, remarcă între „strategiile traductive ale boierului moldovean selectivitatea, excluzând, deliberat, realitățile străine (*melci, broaște*) sau figurative în titulatură, inacceptabile pentru mentalitatea beneficiarilor (*sauce à la diable!*)”. Transpunerea în românește prin „stocul lexical al limbii” permite aceleiași autoare caracterizarea judicioasă a actului cultural realizat:

– aproximarea fonetică efectuată la nivelul de evoluție regională și istorică a limbii-țintă: **jăle** este corespondentul pentru fr. **gelée** (p. 242), alături de mărcile fonetice generate de diferite fenomene, ca, de pildă, palatalizarea inconsecventă a labialelor: **a pisa în chiuă** sau **cinci chipăruși pisate**.

– în domeniul morfologiei: fluctuația de gen (*cartofă*), de desinență a pluralului (*limbe, limbi; verdețe, verdețuri*), preferința pentru *pl. tantum* (*fasole făcăluite; fasole fierte*), morfem predilect al superlativului, *tare (tare bune)*, uzul generalizat al pronumelui *dânsul, dânsa*.

– în vocabular, elemente lexicale din straturi diferite: moștenite din latină: *arm* „picior”, *curechi, mascur* „porc castrat”, *pur* „usturoi”; împrumuturi turcești, preponderente numerice: *băcălie* „prăvălie cu produse alimentare”, *but* „coapsă la animalele rumegătoare”, *calup* „vas”, *macava* „carton gros”, *tocmagi* „tăiței de casă”; împrumuturi maghiare: *caralabă* „gulie” a făcălului „a zdrobi”, *mai* „ficat”, *șip* „sticlă”; împrumuturi ucrainene: *crohmală* „scrobeală”, *povidlă* „magiun”, *slițcă* „smântână”.

Sub titlul *Textul gastronomic românesc între „dialectal” și literar*. Studiu de caz: *Buna menajeră de Ecaterina (Colonel) Steriad*, ED captează interesul cititorului prin specificul semnalat. Apărută în patru ediții, cartea prezintă „o particularitate izbitoare”: „stocul lexical gastronomic cunoaște... unele fluctuații prin semnalarea alternativă (de regulă, între paranteze), a geosinonimelor lor muntenești” (p. 258). Între prima ediție și cea de a doua a cărții există certe deosebiri, unele fonetisme dialectale, „conștientizate” *chiuliță, hrighi*, fiind înlocuite: *piuliță, hribi*.

Autoarea (ED) sesizează mutația petrecută în realitatea lingvistică, la sfârșitul secolului al XIX-lea: „norma literară supradialectală avea, în ceea ce privește latura fonetică, o fizionomie conturată, probază reprezentată, în bună parte, de trăsăturile muntenești” (p. 262). În contextul respectiv, alternanțele lexicale „constau în dublarea termenului generic prin geosinonimul muntenească, dar numai între paranteze: *perje verzi* (prune), *caras* (caracudă), *bostănei* (dovlecei): *harbuz* (pepene verde)” (p. 264).

Verbul a presăra în textele gastronomice românești, (ED) suscită interes prin însăși analiza sa: *pre + sara* „a pune sare în mâncare”, sens primordial și origine ignorate de vorbitori în prezent, fapt evident în extensiunea semantică a acestuia „a răspândi orice materie pulverulentă sau granulară” (v. DLR). Nu întâmplător variantele fonetice ale derivatului se repartizează pe zone: *presura* (Moldova). Pentru un tablou complet al funcționalității acestuia, autoarea urmărește „formele flexionare în funcție de discursul culinar”, ca și „particularitățile sintactice”, expuse meticolos.

Secțiunea *Observații despre exprimarea cantității în textul rețetelor culinare* (TT) are ca obiect multiplele realizări ale circumstanțialului cantitativ în grupul verbal ca grup adverbial (adverbe propriu-zise: *scade prea mult, freacă bine*), locuțiuni adverbiale (*amestecă de câteva ori*), grupuri nominale (*se frământă câteva secunde*) sau aceleași structuri din substantive comune-unități de măsură (*apă cât să-l acopere de 2 degete*) ori construcții comparative fixate (*cât o nucă*), ajungându-se până la realizări propoziționale (*să se puie coajă de alămâie cât se va socoti de trebuință*).

Capitolul *Pragmatilistică retorică*, prin *Incipitul rețetelor culinare online*, realizează saltul în actualitate, TT punând față în față cele două epoci de manifestare ale temei tratate: trecut/prezent. Autoarea își propune să analizeze „rețetele culinare din mediul online, comparându-le cu rețetele tradiționale tipărite” (p. 307), ca și tipul de text reprezentat de *incipit* sub diverse aspecte: retoric-pragmatic, stilistic, lexical (*ibid.*). Astfel, din punctul de vedere al structurii, în cazul rețetelor culinare online, se poate vorbi despre *introducere/incipit, preambul/deschidere* care, publicate pe bloguri, sunt texte „adunate” de autor (p. 307) pentru realizarea unui produs culinar „din perspectivă personală”. Mai mult, în *incipitul* rețetei culinare se regăsesc elemente specifice textului publicat, beletristic, jurnalului autobiografic. Cu un caracter marginal, rețetele online prezintă un stil individualizant care conferă acestora calitatea de texte procedurale, prescriptiv-informative, cu evidente tendințe ludico-poetice pentru a convinge cititorul (p. 308). Altfel spus, constituie texte nonfuncționale și nonnarrative, de incitare la acțiune a beneficiarului. Compus din titlu/nume, lista de ingrediente, mod de preparare, textul culinar include o introducere/un preambul, în simetrie cu partea de final unde se reafirmă calitățile superlative ale produsului, uneori și informații paratextuale.

Tendința de dezvoltare a blogurilor și a site-urilor culinare se reflectă în numărul sporit al acestora, net superior, prin raportare, la cărțile de bucate tradiționale. Noile rețete cunosc o reală varietate, de la cea procedurală la cea elaborată, cu inserții „ale subiectivității autorului” (p. 309).

Sub titlul *Rețete culinare, câteva elemente diacronic-comparative*, TT comentează cele două tipuri de rețete din punctul de vedere al autorului „invizibil”, în varianta clasică, marcat pregnant în cea modernă. Registrul stilistic fiind total schimbat, pentru a manipula cititorul (p. 311), rețeta online se poate deschide cu un element de captatio-fotografie a produsului, mai ales dacă e susținut de un mic paragraf argumentativ (= prezentarea calităților indiscutabile ale preparatului). De aceea, *incipitul* este considerat un tip de text argumentativ individualizat (p. 312). În ansamblul textului, el poate apărea izolat prin mijloace (tipo) grafice sau integrat în expunere. Pentru captarea beneficiarului, el are la bază o structură descriptivă, narativă sau combinată, situație ilustrată generos prin exemple. Unele dintre acestea dispun de o atenție specială din partea autoarei prin analiza minuțioasă, uzând de multiple aprecieri: „povestire captivantă, convingătoare prin emoție odată cu rapelul la copilărie și mâncărurile specifice întipărite gustativ sau olfactiv”. Angrenarea unui lexic propriu acelei vârste (*bunul, buna* etc.) conferă caracter sentimental narațiunii, putând implica mai multe personaje, chiar un fir narativ, atribute care separă textul modern de cel clasic, caracterul familial-colocvial imprimând variantei moderne o atractivitate incontestabilă pentru o anumită categorie de lectori. TT insistă asupra mijloacelor folosite (epitete, metafore, interjecții, adresare directă, ca între cunoscuți!), scopul fundamental fiind de cucerire a adresantului, care, cu orice preț ar urma să fie racolat în „rețeaua” de rețete, „simple, rapide, de nerefuzat”. Semnatarii unor astfel de contribuții par într-un fel de competiție *sui-generis* pentru câștigarea căreia se apelează la un adevărat „arsenal” lingvistic. În acest sens, TT distinge câteva „caracteristici” lexico-semantică ale *incipitului*, un fel de „discurs de elogi consecvent”, pe care îl relevă cititorului cu pasiune mai mult sau mai puțin disimulată.

Ca *Termeni străini în limbajul profesional culinar*, AC prezintă, mai întâi, *termenii de origine franceză în cărțile de bucate românești*. Vocabularul culinar românesc deține termeni „tehnici” mai vechi și termeni tehnici „oficiali” de origine neoromanică. În consecință, compartimentul în cauză relevă prezența a numeroase elemente străine. Dintre acestea, autoarea analizează împrumuturile de origine franceză, „românizate”, cât și cele instabile. Termenii din prima categorie desemnează materia primă, ingredientele, procedeele aplicate: *blanșare* „operație de sterilizare, prin opărire a alimentelor”; *bulion* „supă de carne, fără zarzavat”; *confiat* „zaharisit, conservat în zahăr”; *consommé* „supă preparată prin fierbere lentă a cărnii de vită pentru a extrage toate sucurile”; *glasa* „a acoperi cu glazură o prăjitură, un fruct”; *șodou* „băutură preparată din gălbenuș crud, frecat cu zahăr și lapte fierbinte”. AC sesizează faptul că unele forme lexicale franceze „adaptate total sau parțial sistemului lingvistic românesc” lipsesc din materialele normative: *a barda* „a înveli cu felii subțiri de slănină carnea slabă”; *a brida* „a fixa membrele păsării pentru a-și menține o formă frumoasă la fript”; *a napa* „a acoperi cu aspic diferite preparate”. Alături de împrumuturi de felul acestora, figurează altele mai puțin adaptate: *flanc* < fr. *flan* „cremă din lapte, ouă și făină care se întărește la cuptor”; *jiu* „lichid dintr-o substanță vegetală extras prin presiune sau infuzie” < fr. *jus*: *Se toarnă jiu de la fierbere într-o soteuză* (p. 338) sau preluate ca atare în titlul rețetelor, iar în text reproduse prin sinonimul românesc: *fois gras, feuilletage*, titluri convertite în variantele românești *ficat de găscă, aluat de foietaj*.

Urmărind *Influența factorilor extralingvistici*, în cadrul *Cătorva considerații de natură lingvistică* (p. 342), AC face observații „la obiect” privind limbajele speciale, insistând, cu precădere, asupra limbajelor profesionale. Între acestea sunt formulate distincții clare vizând limbajul culinar, perceput într-o stratificare justă prin denumiri suficiente ele însele: *nivel profesional curent*, *nivel profesional înalt (specializat)*, *nivel profesional popular*, ilustrat prin vocabulele reperate în cărțile de profil: *ai* „usturoi”, *călărașe* „guli”, *curechi* „varză”, *huște* „tărâțe de la borș”, *lictar* „magiun”. Prezența acestora în textele culinare, după cum observă pe bună dreptate autoarea, se justifică prin nivelul cultural reprezentat. Absolut binevenite sunt exigențele la care trebuie să răspundă lexicul culinar. Formula auctorială trimembră *monosemie, univocitate, nonambiguitate* asigură receptivitatea și eficiența unui astfel de vocabular cu adresabilitate diferită.

Observațiile autoarei se adâncesc diversificându-se prin expuneri de felul unor probleme privind inventarul de termeni culinari francezi excerptați, trăsături morfosintactice și frecvența acestora. Ilustrarea se face prin categoriile morfologice identificate: verbe, substantive comune,

adjective, adverbe, locuțiuni adverbiale, urmate de sinteza principalelor observații parțiale, necesară pentru degajarea concluziilor. Dintre acestea se impune aceea generală: asistăm astăzi la efortul de formare a unui limbaj profesional culinar modern, și în special, la încercarea de constituire a nivelului ridicat (înalt) destinat specialiștilor.

În secțiunea cu titlul *Elementele lexicale italienești în cărți de bucate românești*, după *Introducere*, AC întreprinde „analiza corpusului, inventarul, frecvența și trăsăturile lingvistice ale termenilor culinari italieni”. Prin raportare la elementele lexicale de proveniență franceză, autoarea impune concluzia: productivitatea lexicului gastronomic de origine italiană este scăzută: nu include nici verbe (pentru desemnarea acțiunii/operațiunii culinare), nici substantive derivate din verbe, nici adjective (pentru aspectul produsului...), nici antonime ale unor lexeme nominale, nici familii de cuvinte.

Cititorul se află în fața unei cărți cu un incontestabil caracter inedit, prin valorificarea contribuțiilor întreprinse într-un domeniu aproape necercetat până în prezent: *res culinaria*. Fiind vorba de un volum colectiv, acesta a fost realizat pe baza unui plan unitar-riguros, urmând întocmai istoria limbii române etapizate, de la „borna” primei cărți de bucate românești până în momentul de față. Simplificând schema urmărită, aceasta constă din *introducere* = inițierea și familiarizarea cititorului cu ceea ce trebuie să parcurgă, *expunerea propriu-zisă* până în detaliu, ilustrată generos cu pasaje din materialele avute în vedere, *partea rezervată concluziilor*. Impresia generală e de dominare a materialului, colectat de la începuturile îndepărtate până la posibilitățile electronice actuale, de repartiție, clasificare, ordonare și interpretare a acestuia în capitole și subcapitole. Problematika generală se divide în componente, „subprobleme” care, uneori, constau din lexeme a căror biografie a marcat într-un fel anume (după cum aflăm din carte) civilizația și cultura română, în mod special limba română.

Necunoscută și neevaluată până în prezent, tematica aleasă relevă fațetele neștiute ale domeniului: înfiriparea acestuia după modele străine, evoluția prin crearea unui lexic propriu, care reflectă viața material-culturală a societății românești în timp. Istoria limbii române are cota ei prin compartimentul „cărților de bucate”, în slujba unei elite (vezi autorii acestora), a maselor, a artei care a performat în cele din urmă.

În fapt, „o carte a cărților de bucate...”, LCB excelează în informații lingvistice, culturale, istorice. Din punctul de vedere al limbii, ea constituie o sursă de documentare: cuvinte cunoscute în general, ori necunoscute deplin sub aspectul semantismului, cuvinte inedite, pierdute în noianul istoriei, fără să ajungă până în zilele noastre, dar care au atâtea să ne spună; rostiri regionale, explicabile prin contextul geo-istoric, particularități frastice, evidente în alcătuirii mai lungi, mai scurte, care se înscriu în etalonul epocii, mărci stilistice inseparabile de autori, de originea, cultura și provincia acestora. O incursiune în timp surprinde cititorul cu realități lingvistice transmise de Orient, „exmatriculate” de Occident, ca elemente de modă, LCB reflectând dintr-un unghi *sui-generis* emanciparea societății românești. Practic, recenta carte aduce servicii neașteptate culturii noastre prin dezvăluirile operate. Pe deasupra, parcursul sinuos al unui vocabular culinar, oferă pentru *Dicționarul-tezaur*, șansa aprovizionării suplimentare cu elemente nebănuite. În acest scop, poate ar fi fost binevenit un indice de cuvinte, dată fiind prezența masivă a acestora. Pe parcursul volumului, cititorul face cunoștință cu diverse cazuri. Uneori termenul este explicat de autorul cărții comentate: *ținamon* „scorțișoară” (LCB, p. 136). Alteori, acesta este decodat de autorul capitolului discutat: *măsăpam(-uri)* „marțipan” (LCB, p. 207). Multe însă, cu siguranță împrumuturi, continuă să rămână obscure: *gnochis* (p. 206), *hamut*, *cunună de hamut* (p. 250), *tiriac de Veneția* (p. 140). Cât privește lexemele deja înregistrate, pentru acestea LCB sporește numărul atestărilor, mai ales în contextul etimologic cu care au pătruns. Limităm exemplele la unul singur: *broboane de strugure* „boabe de...”. Altele constituie atestări absolut necesare pentru clarificarea unor probleme de etimologie. Folcloristul M. Lupescu, citat de GP, furnizează sintagma *verze de curechi*, creată în nordul Moldovei pentru a distinge cuvântul simplu *verze* „verdețuri tocate, proaspete sau conservate”, folosite la prepararea unui sortiment de plăcintă: *vărzar* s.n., pl. *vărzare*, de *verzele de curechi* „foile de varză (= regional *curechi*) tocate și utilizate în același scop”. În acest fel se poate vedea că, pentru început, *vărzarul* a fost pregătit din *verze*, semipreparate din verdețuri, ulterior din *frunze de curechi* [= *verze*]. Detaliile devin absolut relevante pentru etimologia lexemului *vărzar* analizabil prin *verze*, cu semantismul semnalat, și nu prin *varză* (v. DLR s.v.).

Profilul științific indiscutabil al lucrării este asigurat de unitatea tematică, interpretare, comentariu. Departe de a se confrunta cu ariditatea, stilul expunerii asigură o lectură agreabilă, dincolo de generozitatea temelor tratate, captivantă prin documentația științifică, informația amplă, inedită și prezentare. Cartea se citește cu mult interes, dar mai ales cu mult folos. Ea deschide o fereastră către un univers puțin frecventat, puțin cultivat (teoretic!). Este o componentă a culturii românești cu toate însemnele care au marcat-o în timp și care s-au perpetuat până în zilele noastre. Absolut binevenită, LCB acoperă un gol existent în cultura română ce se cerea de mult timp a fi acoperit.

IULIA MĂRGĂRIT

*Institutul de Lingvistică al Academiei Române
„Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”,
București, Calea 13 Septembrie nr. 13
ins@lingv.ro*

GABRIELA PANĂ DINDELEGAN, *Dinamică și variație. Studii de gramatică*, București, Editura Academiei Române, 2018, 476 p.

Apărută în 2018 la Editura Academiei Române, cartea *Dinamică și variație. Studii gramaticale* reunește 50 de articole publicate sau comunicări prezentate anterior de Gabriela Pană Dindelegan. Această culegere, după cum însăși autoarea o numește, conține articole grupate pentru a ilustra direcțiile de cercetare.

Apariția lucrării facilitează accesul la o serie de studii importate de lingvistică pentru cercetătorii români. Pe de altă parte, sunt readuse în prim-plan articole, unele scrise înainte de anul 2000, care reprezintă o bogată sursă de teorie descriptivă și, bineînțeles, interpretativă, ce poate fi folosită pentru proiectele de cercetare viitoare. Astfel, lucrarea se adresează comunității lingvistice românești, în primul rând, dar și unui public mai larg, preocupat de diferite aspecte ale variației limbii.

În ceea ce privește structura, cartea are cinci părți (*Dinamică și variație sintactică*, *Dinamică și variație morfologică*, *Dinamica interpretării*, *Teorie și interpretare gramaticală*, *Terminologie lingvistică și Varia*) dintre care primele patru conțin articole de specialitate, iar în cea de-a cincea, *Varia*, se discută despre nume marcante ale lingvisticii românești din cea de-a doua jumătate a secolului al XX-lea, care, așa cum mărturisește autoarea în *Introducere*, au jucat un rol semnificativ în formarea sa lingvistică. Gruparea articolelor este făcută, pe cât posibil, în funcție de direcțiile de cercetare, lucrarea căpătând astfel un caracter unitar. În plus, articolele din fiecare parte a cărții sunt ordonate cronologic, ceea ce poate arăta traseul de cercetare parcurs de-a lungul timpului. La sfârșitul fiecărui articol se găsește bibliografia, iar în finalul cărții sunt corpusurile de limbă studiate.

Prima parte a cărții, *Dinamică și variație sintactică*, conține 14 articole care sunt concentrate în jurul sintaxei, cu raportare predominantă la limba veche. Acuratețea, exactitatea, datele statistice, bogăția de exemple pe care sunt bazate informațiile teoretice arată procesul laborios de cercetare aflat în spatele fiecărui studiu. Se pot adăuga numeroase clasificări / grupări ale unor tipare sintactice, care au devenit de referință și s-au impus în lingvistica românească. Articolele din această primă parte abordează în bună măsură subiecte ce țin de limba veche, însă există deseori trimiteri și comparații cu româna actuală sau chiar studii care tratează pe larg aspecte din româna de astăzi. În *Femininul românesc cu valoare neutră* sunt descrise aproape în oglindă forme de feminin din limba română actuală și din perioada veche.

Articolul *Reflecții pe marginea modificării unor norme ale sistemului morfologic* deschide cea de-a doua parte a lucrării, dedicată variației morfologice. Aspecte ale domeniului nominal, precum

tiparele flexionare ale substantivelor ori variația de gen, sunt prezentate și analizate, din nou, atât din perspectiva limbii vechi, cât și din cea a românei actuale (v. *Pe marginea tiparelor flexionare de substantive masculine și neutre terminate la singular în -e: frate–frați, nume–nume*). Este de remarcat că există articole care tratează, pe de o parte, teme mai generale ale limbii (*Variație în construcția verbului în limba veche*), și, pe de altă parte, articole concentrate asupra unor subiecte de detaliu, cum ar fi participiile verbelor *a înțelege* și *a muri*, prezentate sincronice și diacronic.

Cea de-a treia parte, *Dinamica interpretării. Teorie și interpretare gramaticală*, se remarcă, întâi, prin articolele în care sunt trecute în revistă concepte de bază, momente, teorii și direcții ale lingvisticii mondiale în ultimii 60 de ani. Personalitate marcantă a lingvisticii românești, autoarea își arată deschiderea către inovare și pledează pentru o diversificare a obiectivelor și o îmbinare a metodelor de cercetare. Un alt aspect important este reprezentat de caracterul didactic accentuat în această parte a lucrării. Profesor desăvârșit, cu o carieră impresionantă, Gabriela Pană Dindelegan face două recomandări generației tinere: „pe de o parte, necantonarea, cu obstinație, în domenii prea limitate de cercetare și într-o unică metodă de cercetare, iar, pe de altă parte, neabordarea, de prea tânăr, a cercetărilor excesiv teoretice și a celor de sinteză, cercetări care, prin natura lor, cer cunoștințe și reflecții din toate domeniile de cercetare” (p. 323–324).

Studiile din partea a treia sunt orientate mult mai spre realitatea lingvistică actuală. Este prezentată pe larg, de exemplu, funcționarea, din mai multe puncte de vedere, a grupului adjectival din limba de astăzi.

Partea a patra vizează terminologia lingvistică actuală. Astfel, în cele trei articole, autoarea explică, motivează, inventariază și prezintă nuanțat unii dintre termenii tehnici din domeniu (*poziție sintactică, valență, restricție* etc.). Totodată, face corespondențe cu terminologia veche pentru a arăta și mai bine nevoia unei „innoiri” a limbajului din domeniu. Trebuie menționat însă că articolele din această secțiune nu sunt recente: *Aspecte ale raportului dintre terminologia sintactică modernă și cea tradițională* (1978), *Terminologie lingvistică actuală* (1997), *Din nou despre terminologia lingvistică. Adaptarea morfosintactică a noilor termeni* (2002). Firește, informația prezentată nu este depășită, dar, probabil, pentru cercetătorii de astăzi, termenii precum *obiect secundar, focus, pro-drop* nu mai intră în categoria inovațiilor terminologice.

În ultima parte a lucrării sunt evocate mai multe figuri reprezentative pentru lingvistica românească din secolul al XX-lea, precum Valeria Guțu Romalo, Alexandru Niculescu, Marius Sala, Sorin Stati, Solomon Marcus sau Ion Coteanu. Această secțiune cuprinde și prezentarea făcută la Academia Română cu ocazia apariției noului DOOM, în 2005, în care se remarcă, desigur, pe lângă toate aspectele legate lucrare în sine, dorința de la acea vreme a Gabrielei Pană Dindelegan cu privire la înnoirea sau actualizarea periodică DOOM-ului, *măcar o dată la cinci ani*.

La sărbătorirea Facultății de Litere, Universitatea din București este alocuțiunea ținută în 2014 de autoare cu ocazia sărbătoririi a 150 de ani de la înființarea Universității din București, care încheie, într-o notă plină de emoție, cartea *Dinamică și variație. Studii de gramatică*.

Așadar, lucrarea readuce în lumină o serie de studii a căror importanță pentru lingvistica românească nu mai trebuie subliniată. Modul în care au fost grupate articolele asigură unitatea, iar bogăția de exemple susține cadrul teoretic-descriptiv-interpretativ, care vizează atât teme generale, cât și de detaliu. Pe lângă datele științifice, publicul ia contact și cu imaginea profesorului Gabriela Pană Dindelegan care în alocuțiunea mai sus amintită descrie într-un mod vibrant meseria pe care a avut-o timp de câteva decenii: „În privința profesoratului, am înțeles că este cea mai dificilă și pretențioasă misiune, pentru că profesoratul înseamnă generozitate maximă: generozitatea de a transmite elevilor tăi, cu dăruire totală, tot ce ai acumulat o viață întreagă, și ca sinteză, și ca detalii, și generozitatea de a-ți forma elevii în așa fel încât să-i vezi depășindu-te, să te bucuri de reușitele lor și să-i vezi mergând mai departe” (p.468).

CĂTĂLIN DUMITRAȘCU

Facultatea de Litere, Universitatea din București

dumi_c95@yahoo.com

Vicent BELTRAN CALVO și Carles SEGURA-LLOPES, *Els parlars valencians*, Universitat de València, 2017 (ed. a 3^a: 2019), 395 p.

Vicent Beltran Calvo și Carles Segura-Llopes sunt profesori la Universitat d'Alacant, în sudul regiunii Valenciei, deci în sudul domeniului lingvistic catalan. Beltran Calvo, adevărat poliglot, are o traiectorie lungă de publicații în domeniul variației lingvistice despre zona Valenciei; predă, printre altele, dialectologie, gramatică istorică și normativă catalană. Segura-Llopes a publicat lucrări despre evoluția limbii catalane (valenciană), semantică din perspectivă diacronică și sintaxă din perspectiva însușirii limbilor străine.

Titlul cărții este înșelător; având în vedere numărul mare de publicații despre limba catalană din regiunea Valencia și despre graiurile ei, ar putea fi percepută ca încă o carte despre același subiect. O impresie neînsemnată odată ce s-a parcurs cartea, care nu degeaba se află la cea de-a treia ediție.

Una dintre reușitele autorilor este faptul că actualizează disciplina dialectologiei, mereu sub semnul unor concepte precum *local*, *incorect*, *vechi* sau *curios*. Cei doi autori au folosit metoda dialectologică și au realizat anchete în vederea extragerii concluziilor, anchete ale căror rezultate sunt parțial (autorii au interacționat cu mii de subiecți) oferite cititorului, prin 56 de hărți în culori, la sfârșitul volumului. Cercetarea dialectologică însă nu este luată ca o simplă descriere, ci este folosită ca piatră de temelie pentru a descrie și a caracteriza din perspectivă sincronică starea actuală, în secolul al XXI-lea, a limbii catalane din Valencia.

Această descriere sincronică nu ar fi completă fără referințe la istoria limbii sau la situația sociolingvistică, motiv pentru care autorii revizuiesc istoria limbii catalane și analizează variabile care influențează limba actuală, variabile precum vârsta, prestigiul, uzul limbii sau dispoziții legale care afectează folosirea acesteia.

Autorii înșiși avertizează în „Introducció” că scopul cărții este descrierea variației lingvistice la persoanele în vârstă. Tot în acest capitol readuc în discuție sau actualizează conceptul de *continuum*, dat uitării, am putea spune, ca urmare a consolidării statelor în sens politic. Autorii amintesc cititorului/cercetătorului că fenomenele lingvistice nu sunt supuse unor schimbări non-discrete, ci se întâmplă în mod gradual, subliniind astfel relevanța acestui fapt, când vine vorba de a situa graiurile valenciene. De asemenea, descrierea include elemente intrate prin limba castiliană, chiar dacă nu sunt acceptate de normă.

Cartea este structurată în trei părți: prima reprezintă o caracterizare generală a graiurilor valenciene, a doua o descriere a celor cinci varietăți geografice stabilite de către autori, iar ultima reprezintă analiza graiurilor valenciene în sensul dialectologic clasic: fonetică, morfosintaxă și lexic. Cartea se încheie cu o anexă ce cuprinde cele 56 de hărți menționate mai sus.

Prima parte are cinci capitole cu caracter general despre limba catalană din regiunea Valencia și are caracter interdisciplinar, deoarece există trimiteri la istoria limbii, la gramatică istorică și la normativizarea limbii. Într-adevăr, istoria limbii nu poate face abstracție de conceptul de *continuum* și astfel sunt abordate acele graiuri de graniță cu limbile catalană, aragoneză și castiliană, cu o prezență foarte ridicată de elemente și fenomene aparținând diferitelor limbi implicate. În aceste capitole sunt revizuite trăsăturile fonetice, morfosintactice și lexicale, care de obicei sunt asociate cu graiurile valenciene. Ultimul capitol analizează varietatea standard valenciană, aducând în discuție diferiți factori care trebuie luați în considerare, precum caracterul general sau local al unor forme propuse, evoluția internă a limbii și influența limbii castiliene. Cu toate că nu este exhaustivă, această parte cuprinde informații importante atât despre începutul folosirii sintagmei *limbă valenciană*, cât și despre colonizarea regiunii repopulate cu vorbitori de aragoneză, în urma cuceririi de către Regatul Aragon. De asemenea, autorii acordă importanța cuvenită geografiei regiunii (cu zone muntoase, de coastă, văi, curenți de ape), care de obicei este ignorată în investigarea proceselor de păstrare sau adoptare a unor fenomene.

A doua parte constă într-o descriere actualizată a varietăților valenciene, abordate dintr-o nouă perspectivă. Metoda de cercetare dialectală stă din nou la baza delimitărilor teritoriale propuse de autori, care deosebesc cinci varietăți: cea din Tortosa, cea septentrională, cea centrală, cea meridională și cea din Alacant, dar și varietăți denumite de către autori *graiuri de frontieră*. În acest

context se impune iar conceptul de *continuum*, un *continuum* care scoate în evidență o concluzie pe care autorii o vor exprima într-un alt capitol: așa-numita varietate valenciană nu prezintă un ansamblu omogen de trăsături comune tuturor graiurilor, pe de-o parte, iar pe de alta, cum era de așteptat, varietățile nordice pot fi grupate cu cele sudice din regiunea Catalonia.

A treia parte este, cum s-a amintit mai sus, bazată pe muncă pe teren, o riguroasă lucrare de dialectologie în sensul tradițional, împărțită în fonetică, morfosintaxă și lexic. În fonetică sunt studiate vocalismul accentuat și cel neaccentuat, diftongii, consonantismul, fenomenele consonantice, iar într-un alt subcapitol, pe cât de scurt, pe atât de interesant, este cercetată adaptarea fonetică a cultismelor. În morfosintaxă sunt analizate elementele des întâlnite în valenciană, elemente precum sistemul demonstrativelor și al posesivelor, pronumele neaccentuate, combinațiile lor și morfologia verbală. Ultimele subcapitole se ocupă de lexicul valencian, studiat pe câmpuri semantice (părțile trupului, casa, alimentele, orașul, câmpul și lumea naturală). Având în vedere caracterul descriptiv al lucrării, sunt luate în seamă regionalismele și cuvintele împrumutate din castiliană, intrate în limbă datorită situației sociolingvistice propriie regiunii studiate.

În ultimul capitol autorii își expun concluziile, prima fiind cea notată mai sus: pe baza cercetărilor pe teren, ei dovedesc că nu există nicio trăsătură generală pe tot teritoriul comunității autonome valenciene (Comunidad Valenciana, numele legal în cadrul Regatului Spaniei, sau País Valenciano). Acest aspect devine foarte important în cadrul domeniului catalan, deoarece s-a afirmat în trecut, și unii consideră chiar și în ziua de azi, că varietatea valenciană constituie o limbă diferită față de catalană, în baza unor diferențe minore față de limba catalană standard. Autorii dovedesc însă că, în cadrul regiunii Valencia, variația se întinde de la un capăt la altul. Multe dintre fenomenele propuse ca strict valenciene sunt aceleași cu cele constatate în cercetările privitoare la varietățile limbii catalane din sudul Cataloniei; unele, în schimb, se regăsesc în varietăți care nu prezintă continuitate teritorială, iar altele se utilizează exclusiv în regiunea valenciană, însă în mod local, nu pe întregul teritoriu.

Cartea oferă o bibliografie bogată pe tema acestui subiect și se termină cu anexa mai sus menționată în care sunt prezentate 56 de hărți. Hărțile au o claritate deosebită, obținută nu doar cu ajutorul zonelor marcate în culori, ci și prin folosirea unei mărimi diferite a literelor, în funcție de răspândirea teritorială a cuvintelor nume de obiecte.

În concluzie, valoarea cărții constă mai ales în actualizarea acestui subiect atât de dezbătut și politizat încă în comunitatea autonomă a Valenciei: individualitatea varietății valenciene în cadrul limbii catalane. Pe baza anchetelor dialectale, autorii stabilesc hotarele în care este cuprinsă varietatea valenciană și analizează dintr-o perspectivă nouă fenomene deja cunoscute, pentru a arăta apartenența varietății valenciene la limba catalană (de exemplu, aplicarea foneticii sintactice în cazul contactului dintre vocale aparținând unor cuvinte diferite).

Joan LLINÀS SUAU
Universitatea din București
joanllinas@yahoo.com

Cronica lui Constantin Manasses. Partea I. Letopiseșul preînțeleptului Manasses cuprinzând anii de la facerea lumii și ajungând până la domnia lui Nichifor Botaniates. Traducere din slavona mediobulgară, note și indice de nume proprii de Maria Osman Zavera și Olga Stoicovici. Ediție îngrijită și prefață de Dușița Ristin. Partea a II-a. Versiunea în slavona mediobulgară. Text de Ioan Bogdan. Publicare postumă de Ioan Bianu, București, 1922, Editura Universității București, 2015, X p. + 360 p.

Reprezentând o lucrare de istorie universală, care se întinde de la crearea lumii până la sfârșitul domniei împăratului Nichifor Botaniates (†1081), letopiseșul cronicarului bizantin Constantin Manasses (†1187) a fost tradus în slavonă în anii 1335–1340. Traducerea, care s-a păstrat în cinci

manuscrite – trei mediobulgare, dintre care unul copiat în Moldova la sfârșitul secolului al XVI-lea, și două sârbești – a fost cunoscută cărturarilor români din trecut: Macarie, Eftimie și Azarie și-au scris cronicile influențați, sub raport stilistic, de lucrarea lui Manasses, iar Mihail Moxa și-a realizat *Cronograful* având ca izvor de bază aceeași sursă bizantină.

Meritul de a fi stabilit legăturile de filiație între lucrările cronicarilor români și istoria universală a lui Manasses i-a revenit lui Ioan Bogdan, căruia îi datorăm, de altfel, și o excelentă ediție a scrierii din urmă. Aceasta, întemeiată pe textul celui mai vechi manuscris cunoscut (Muzeul istoric din Moscova, ms. 20/38, copiat între 1 septembrie 1344 și 31 august 1345), semnaleză în aparatul critic diferențele pe care le prezintă două copii ale cronicii: *Codex Vaticanus Slav. II* (databil pe la 1345) și ms. rom. 649 (BAR), descoperit la Tulcea (databil la sfârșitul secolului al XVI-lea). Ediția beneficiază și de un vast indice de cuvinte, numit impropriu *Glosar*, cuprinzând 6 500 de cuvinte slavone, însoțite fiecare în parte, de corespondentul din versiunea greacă a cronicii, dintre care aproximativ 1400 (inclusiv 470 de nume proprii și derivate ale acestora), notate cu asterix, nu se regăsesc în dicționarul lui Frantz von Miklosich (G. Mihăilă, *Cultură și literatură română veche în context european. Studii și texte*, București, 1979, p. 387–388).

În noua ediție din 2015, textul slavon al ediției din 1922 este reprodus prin scanare. Ar fi fost indicat ca p. 48 din vechea ediție, care în ediția actuală conține multe sublinieri cu creionul (vezi p. 155), să fie reprodusă după un exemplar fără defecte. Surprinde însă în mod neplăcut renunțarea de către îngrijitorii ediției la *Glosarul* alcătuit de Ioan Bogdan. Or această valoroasă secțiune a ediției din 1922 contribuie în mod direct la o corectă înțelegere a textului slavon, pe de o parte, pentru că sensul cuvintelor slavone este confirmat de corespondentul grecesc, iar pe de altă parte, pentru că numeroase cuvinte aparținând cronicii nu se regăsesc în puținele dicționare consacrate vechii slavone și slavonei de diverse redacții.

Prima parte a noii ediții reproduce traducerea românească a textului slavon pe care au asigurat-o Maria Osman Zavera și Olga Stoicovici. Este o inițiativă oportună, dată fiind importanța acestei scrieri istorice. Traducerea trebuie însă preluată cu deosebită prudență, întrucât sondajele efectuate, colacionând textul românesc cu cel slavon corespunzător, evidențiază unele inexactități. Astfel, am întâlnit pasaje al căror înțeles nu a fost corect reprodus:

ХОТѢХЪ ЖЕ И ВЪТМѢСТИТИ ОСКРѢВЪИВ-ШІИМЪ
ИХЪ, НЕХРАБРОСТЪ ВЪ И СМѢРЕНІЕ И СЛАВНОСТЪ
НЕПРЕВААХЪ ЕЖЕ НЕ ОУДАТИ ПОНОШЕНИЮ СВОЕМЪ
МЪЖИ ДОСТОИНЫА

(p. 147; cf. 40)¹

Voiau să se răzbune pe cei care îi
obidiseră, căci credeau că teama, smerenia și
slăbiciunea ar putea să întoarcă spre ocară și
chinurile celor vrednici.

(p. 18–19)

Traducerea noastră: „Voiau să se răzbune pe cei care le aduseseră supărare, căci considerau că nu e vitejie, ci smerenie și slăbiciune care nu va întoarce rușinea lor (pe care o suferiseră) celor vrednici de chinuri”.

АМЪЛІЕ СЪ ПРОЧИМИ, НЕМЕТОРЪ ПРОСІЕНЪ СКИПТРА
ВЪТМЪ

(p. 177; cf. 70)

Amulius și cu alții care au luat
tronul lui Numitor, fiul lui Procas.

(p. 33)

Traducerea noastră: „Amulius și cu alții au luat sceptrul lui Numitor”, căci *просіенъ*, după cum a precizat Ioan Bogdan, este „o formă pricinuită de nepriceperea grec. *προσήκοντι*, pe care traducătorul l-a luat drept nume propriu” (p. 177; cf. 70, nota 1). Așadar „fiul lui Procas” din traducerea românească este un adaos nejustificat.

И СІА ОУБО РЕЧЕНА БЫШЪ НАМИ ВЪ
ПРОИЗВЕДЕНИ ГОРЕСТЪ ВЪ ДОУШЕВНАА ГЛАГОЛАТИ
ПРИИЖДАЕТ НЪ.

(p. 227; cf. p. 120).

Și toate acestea fiind spuse, amărăciunea
sufletului vorbind ne îndeamnă mai departe la
povestire.

(p. 56)

¹ Aici și în continuare, prima trimitere se referă la ediția din 2015, iar a doua trimitere (precedată de cf.) la ediția din 1922.

Traducerea noastră: „Așadar și acestea au fost spuse de noi în digresiune, căci amărăciunea sufletului ne determină să vorbim”. Manasses se referă aici la digresiunea (произведение) referitoare la invidia, expusă în paragraful anterior, de care a fost cuprins Belizarie.

и слова начрѣта и мѣхъ и мѣиискѣми стихѣми și vorbele lor scrijelindu-le în stihuri
съплетена murdare
(p. 271; cf. 164) (p. 76)

Traducerea noastră: „și vorbele lor înșirate în stihuri iambice”.

жена пристѣпи оубога къ сѣмоу Теофилоу Odată o femeie sărmană s-a apropiat de
въпѣжци на нѣкоего великочѣстна именемъ împăratul Teofil, obidită fiind de un bărbat bogat
петронѣж numit Petronas.
(p. 272; cf. 165) (p. 77)

Traducerea noastră: „O femeie săracă s-a apropiat de Teofil strigând împotriva unui oarecare fruntaș numit Petronas”.

Alteori, deși sensul este redat bine, se sacrifică, în schimb, expresia artistică:

яко медвѣда сѣтми, покоушаетъ са животъ ca un urs prins în plasă și pentru a scăpa
оукрасти ногама въгочнима, и втвѣгаеть яко cu viață a rupt-o la fugă.
задѣць. (p. 97)
(p. 314; cf. p. 207)

Traducerea noastră: „precum ursul de cursă încearcă să-și scape viața cu picioarele alergătoare și fuge ca un iepure”.

Înregistrăm și exemple în care traducerea nu reține elemente care particularizează un personaj sau o situație:

и пристѣпи къ нему единъ чловекъ на мѣдрѣ въ в[с]ѣхъ A venit atunci Ulise și i-a zis:
грѣцѣхъ, именемъ дрекшѣ, и рече: (p. 25)
(p. 162; cf. 55)

Traducerea noastră: „Și s-a apropiat de el un om, cel mai înțelept dintre toți grecii, pe nume Ulise, și i-a zis”:

А доуѣгъни поуценъ бѣвъ не хотѣше изыти, Cel de al doilea
нѣ въ тои мрачнѣи пещерѣ прѣбывѣ и ревнителъ бѣвъ божественому răufăcător, deși a fost
житию. eliberat, nu a plecat, ci a
(p. 274; cf. 167) rămas să-și petreacă zilele
slujindu-l pe Dumnezeu
(p. 78)

Traducerea noastră: „Iar al doilea, eliberat fiind, nu voia să iasă, ci a rămas în acea peșteră întunecată și a fost răvnitor vieții dumnezeiești”.

Alte câteva exemple de transpuneri inexacte ori aproximative: царская держава (p. 149; cf. 31) tradus „domnia regelui” (p. 15) în loc de „domnia (stăpânirea) împărătească”, огнемъ дыхаж (p. 149; cf. 42) tradus „scurpând foc” (p. 42) în loc de „suflând foc”, на морскыж отоки (p. 153; cf. 46) tradus „pe întinderea mării” (p. 21) în loc de „pe insulele mării”, тронскыж витезы (p. 173; cf. p. 66) tradus „vitejii greci” (p. 31) în loc de „vitejii Troiei”, от сковрадѣ многодрѣвныж (p. 272; cf. 167), tradus „dintr-o vâlvătaie” (p. 77) în loc de „dintr-un cuptor bogat în lemne”, Медвѣдіе великаго (p. 274;

cf. 167) tradus „martirul Metodie” (p. 77) în loc de „Metodie cel Mare”, **пакже миа** (p. 209; cf. p. 102) tradus „precum știm” (p. 48) în loc de „precum îmi pare”, и **скрозъ адоліе протичаще** (p. 213; cf. 106) tradus „alergau printre coline” (p. 50) în loc de „umblând prin văi”, на **варварообразны** (p. 248; cf. 141) tradus „împotriva barbarilor” (p. 65) în loc de „împotriva <celor> cu chip de barbari”, **съвѣтъ съвѣщати ажкавъ, в горе, и везчловѣченъ** (p. 260; cf. p. 153) tradus „Și a zămislit un lucru, vai, fără de lege” (p. 71) în loc de „A gândit sfat viclean, vai, și neuman”, **ставаіе невесело кстъ** (p. 301; cf. 194) tradus „tulpina i se ofilește” (p. 90) în loc de „trunchiul (copacului) este trist”, и **ревностныи на на истръкъ мечъ** (p. 322; cf. 215) tradus „cu furie a ridicat spada împotriva lor” (p. 101) în loc de „și cu râvnă a smuls sabia împotriva lor”.

Menționăm, de asemenea, și o omisiune strecurată în traducerea titlului slavon, marcată de noi între croșete: **Прѣмъдрагъ Манасіа и лѣтописца... начинаещее и текъще до самого царства киръ Никифора Ботаниота** „Letopisetul preînțeleptului Manasses... ajungând <și curgând> până la domnia lui chir Nichifor Botaniates” (p. 1).

Ediția se încheie cu un bine-venit *Indice de nume proprii* (p. 335–354), în care constatăm, sub raportul spațiului acordat cuvintelor-titlu, o tratare diferențiată a împăraților bulgari în raport cu personalitățile istorice aparținând altor naționalități; cei din urmă beneficiază de explicații lapidare, expuse în maximum 3–4 rânduri (Alexandru Macedon, Caesar Augustus, Caius Caesar), în vreme ce primilor li se consacră mici monografii (Ioan cel Ales – 24 de rânduri; Krum – 20 de rânduri; Samuil – 17 rânduri, Boris – 16 rânduri etc.). Editoarele, slavistede profesie, au ținut să-și marcheze ediția și prin acest exemplu de funcționalism neașteptat și, totodată, nejustificat.

ALEXANDRU MAREȘ

Institutul de Lingvistică al Academiei Române

„Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”,

București, Calea 13 Septembrie nr. 13

inst@lingv.ro

